EVROPSKÁ
KOMISE

V Bruselu dne 3.9.2025
COM(2025) 339 final

ANNEX 1

PŘÍLOHA

návrhu rozhodnutí Rady

o uzavření Prozatímní dohody o obchodu mezi Evropskou unií na jedné straně a Společným jihoamerickým trhem, Argentinskou republikou, Brazilskou federativní republikou, Paraguayskou republikou a Uruguayskou východní republikou na straně druhé jménem Evropské unie

PROZATÍMNÍ DOHODA O OBCHODU MEZI EVROPSKOU UNIÍ NA JEDNÉ STRANĚ A SPOLEČNÝM JIHOAMERICKÝM TRHEM, ARGENTINSKOU REPUBLIKOU, BRAZILSKOU FEDERATIVNÍ REPUBLIKOU, PARAGUAYSKOU REPUBLIKOU A URUGUAYSKOU VÝCHODNÍ REPUBLIKOU NA STRANĚ DRUHÉ

EVROPSKÁ UNIE (dále jen „Unie“ nebo „EU“)

na jedné straně a

ARGENTINSKÁ REPUBLIKA,

BRAZILSKÁ FEDERATIVNÍ REPUBLIKA,

PARAGUAYSKÁ REPUBLIKA,

URUGUAYSKÁ VÝCHODNÍ REPUBLIKA,

smluvní státy Společného jihoamerického trhu, jež jsou signatáři této dohody (dále jen „signatářské státy MERCOSURu“), a

SPOLEČNÝ JIHOAMERICKÝ TRH (dále jen „MERCOSUR“)

na straně druhé,

společně dále jen „strany“,

pro účely této dohody se MERCOSURem rozumí Argentinská republika, Brazilská federativní republika, Paraguayská republika a Uruguayská východní republika,

S OHLEDEM NA významné a dlouhodobé obchodní a investiční vztahy mezi stranami;

ZNOVU POTVRZUJÍCE svůj závazek dále posilovat, liberalizovat a diverzifikovat své obchodní a investiční vztahy;

UZNÁVAJÍCE, že ustanovení této dohody zachovávají právo stran na regulaci na jejich území v souladu s jejich vnitřními právními předpisy tak, aby dosáhly legitimních politických cílů, jako je mimo jiné veřejné zdraví, bezpečnost, životní prostředí, vzdělávání, veřejná mravnost a podpora a ochrana kulturní rozmanitosti;

VYCHÁZEJÍCE ze svých práv a povinností ve Světové obchodní organizaci;

ZNOVU POTVRZUJÍCE svůj závazek posílit a rozvíjet mnohostranný obchodní systém uplatňováním transparentních, spravedlivých a nediskriminačních pravidel s cílem podpořit stále dynamičtější a otevřenější mezinárodní obchod, který zajišťuje větší účast rozvojových zemí na mezinárodním obchodu, investicích a technologických tocích;

ZNOVU POTVRZUJÍCE svůj závazek podporovat mezinárodní obchod způsobem přispívajícím k udržitelnému rozvoji v jeho hospodářském, sociálním a environmentálním rozměru se zahrnutím všech příslušných zúčastněných stran, včetně občanské společnosti a soukromého sektoru, a provádět tuto dohodu způsobem, který je v souladu s jejich příslušnými právními předpisy a mezinárodními závazky v oblasti práce a životního prostředí;

UZNÁVAJÍCE prozatímní povahu této dohody, která posílí dvoustranné hospodářské a obchodní vztahy mezi stranami, jež budou zahrnuty do dohody o partnerství mezi EU a sdružením MERCOSUR, a která se proto přestane uplatňovat, jakmile dohoda o partnerství mezi EU a sdružením MERCOSUR vstoupí v platnost;

ZNOVU POTVRZUJÍCE právo stran využívat své přírodní zdroje v souladu se svými politikami v oblasti životního prostředí a cíli udržitelného rozvoje;

PŘEJÍCE SI zlepšit konkurenceschopnost svých podniků tím, že jim poskytne předvídatelný právní rámec pro jejich obchodní a investiční vztahy, se zvláštním důrazem na mikropodniky a malé a střední podniky;

ZNOVU POTVRZUJÍCE potřebu podporovat, aby podniky působící na jejich území dodržovaly mezinárodně uznávané pokyny a zásady sociální odpovědnosti podniků a odpovědného chování podniků, včetně pokynů Organizace pro hospodářskou spolupráci a rozvoj (dále jen „OECD“) pro nadnárodní podniky;

ZNOVU POTVRZUJÍCE svůj závazek podporovat komplexní hospodářský a sociální rozvoj s cílem zvýšit životní úroveň, vymýtit chudobu a zvýšit úroveň ochrany práce a životního prostředí na svém území;

BEROUCE V ÚVAHU význam svých příslušných procesů regionální integrace pro podporu hospodářského a sociálního rozvoje na regionální a celosvětové úrovni, pro posílení vazeb mezi svými národy a pro mezinárodní stabilitu;

UZNÁVAJÍCE rozdíly v hospodářském a sociálním rozvoji mezi stranami i v jejich rámci;

UZNÁVAJÍCE specifické výzvy a obtíže, jimž čelí Paraguay jakožto vnitrozemská rozvojová země,

SE DOHODLY TAKTO:

KAPITOLA 1

ÚVODNÍ USTANOVENÍ

ČLÁNEK 1.1

Vytvoření zóny volného obchodu a vztah k Dohodě o WTO

1. Strany této dohody zřizují zóna volného obchodu v souladu s článkem XXIV GATT 1994 a článkem V GATS.

2. Strany potvrzují svá vzájemná práva a povinnosti podle Dohody o WTO.

3. Žádné ustanovení této dohody nelze vykládat tak, že od strany vyžaduje, aby jednala způsobem, jenž je v rozporu s jejími závazky podle Dohody o WTO.

ČLÁNEK 1.2

Cíle

Cílem ustanovení této dohody je:

a) moderní a vzájemně výhodná obchodní dohoda, která vytváří předvídatelný rámec pro podporu obchodu a hospodářské činnosti a zároveň podporuje a chrání naše společné hodnoty a názory na úlohu vlády ve společnosti a zachovává právo stran na regulaci na všech úrovních správy za účelem dosažení cílů veřejné politiky;

b) rozvoj mezinárodního obchodu a obchodu mezi stranami způsobem, který přispívá k udržitelnému rozvoji v jeho hospodářském, sociálním a environmentálním rozměru, je v souladu s jejich příslušnými mezinárodními závazky v těchto oblastech a podporuje je;

c) podpora udržitelnějšího, spravedlivějšího a inkluzivnějšího hospodářství s cílem zvýšit životní úroveň, snížit chudobu a vytvořit nové pracovní příležitosti;

d) konsolidace, zvýšení a diverzifikace obchodu se zemědělskými produkty a jiným než zemědělským zbožím mezi stranami prostřednictvím snížení nebo odstranění celních a necelních překážek obchodu a další integrace do globálních hodnotových řetězců;

e) usnadnění obchodu se zbožím, zejména uplatňováním dohodnutých ustanovení týkajících se cel a usnadnění obchodu, norem, technických předpisů a postupů posuzování shody, jakož i sanitárních a fytosanitárních opatření;

f) liberalizace a usnadnění obchodu se službami a rozvoj prostředí příznivého pro zvýšení investičních toků, konkurenceschopnosti a hospodářského růstu a zejména ke zlepšení podmínek pro zakládání podniků mezi stranami;

g) volný pohyb kapitálu týkajícího se přímých investic a běžných plateb v souladu s kapitolou 10;

h) účinné, transparentní a kompetitivní otevírání trhů stran s veřejnými zakázkami;

i) podpora inovací a kreativity zajištěním přiměřené a účinné míry ochrany a vymáhání práv duševního vlastnictví v souladu s platnými mezinárodními závazky mezi stranami, aby byla zajištěna rovnováha mezi právy držitelů práv a veřejným zájmem;

j) provádění hospodářských činností, zejména týkajících se vztahů mezi stranami, v souladu se zásadou volné a nenarušené hospodářské soutěže;

k) vytvoření rámce pro účast občanské společnosti, včetně zaměstnavatelů, odborů, pracovních a podnikatelských organizací a environmentálních skupin, s cílem podpořit účinné provádění této dohody;

l) vytvoření rychlého a účinného mechanismu řešení sporů a

m) transparentní a předvídatelné regulační prostředí a účinné postupy pro hospodářské subjekty, zejména malé a střední podniky, při zachování schopnosti stran přijímat a uplatňovat své vlastní právní předpisy, které regulují hospodářskou činnost ve veřejném zájmu, a dosahovat legitimních cílů veřejné politiky, jako je ochrana a podpora veřejného zdraví, sociální služby, veřejné vzdělávání, bezpečnost, životní prostředí, veřejná mravnost, sociální ochrana nebo ochrana spotřebitele, soukromí a ochrana údajů a podpora a ochrana kulturní rozmanitosti.

ČLÁNEK 1.3

Obecné definice

Není-li uvedeno jinak, pro účely této dohody se rozumí:

a) „zemědělským zbožím“ výrobek nebo produkt uvedený v příloze 1 Dohody o zemědělství;

b) „clem“ jakékoli clo nebo odvod uložené na dovoz zboží nebo ve spojení s ním, včetně jakékoli formy přirážky k dani nebo odvodu, jež se ukládají na tento dovoz nebo ve spojení s ním[1], avšak zahrnuty nejsou:

i) vnitřní daně nebo jiné vnitřní poplatky uložené v souladu s článkem III GATT 1994;

ii) antidumpingová nebo vyrovnávací cla uplatňovaná v souladu s články VI a XVI GATT 1994 a Dohodou WTO o provádění článku VI GATT 1994 a Dohodou o subvencích a vyrovnávacích opatřeních v souladu s kapitolou 8;

iii) opatření uplatňovaná v souladu s článkem XIX GATT 1994 a s Dohodou o ochranných opatřeních nebo jiná ochranná opatření uplatňovaná podle kapitoly 8;

iv) opatření schválená orgánem WTO pro řešení sporů nebo podle kapitoly 21;

v) poplatky nebo jiné dávky ukládané v souladu s článkem VIII GATT 1994 nebo

[1] Kromě jiných opatření s rovnocenným účinkem to zahrnuje valorická dovozní cla, zemědělské komponenty, dodatečná cla na obsah cukru, dodatečná cla na obsah mouky, specifická cla, smíšená cla, sezónní cla a dodatečná cla ze systémů vstupní ceny.

vi) opatření přijatá na ochranu vnější finanční pozice strany a její platební bilance v souladu s článkem XII GATT 1994 a Ujednáním o ustanoveních o platební bilanci GATT 1994;

c) „CPC“ prozatímní Centrální klasifikace produkce (Statistical Papers, řada M, č. 77, Odbor pro ekonomické a sociální otázky, Statistické oddělení OSN, New York, 1991);

d) „dny“ kalendářní dny včetně víkendů a svátků;

e) „dohodou o partnerství mezi EU a sdružením MERCOSUR“ Dohoda o partnerství mezi Evropskou unií a jejími členskými státy na jedné straně a Společným jihoamerickým trhem, Argentinskou republikou, Brazilskou federativní republikou, Paraguayskou republikou a Uruguayskou východní republikou na straně druhé, jež má být uzavřena;

f) výrazem „stávající“ účinný ke dni vstupu této dohody v platnost;

g) „zbožím strany“ domácí zboží, jak je chápáno v GATT 1994, včetně zboží pocházejícího z této strany;

h) „harmonizovaným systémem“ nebo „HS“ Harmonizovaný systém popisu a číselného označování zboží, včetně všeobecných pravidel pro výklad, poznámek ke třídám a kapitolám, přijatý v Bruselu dne 14. června 1983;

i) „číslem“ první čtyři číslice v kódu sazebního zařazení zboží v rámci harmonizovaného systému;

j) „právnickou osobou“ právní subjekt řádně založený nebo jinak organizovaný podle použitelného práva za účelem zisku nebo z jiného důvodu, v soukromém nebo státním vlastnictví, včetně jakékoli korporace, svěřenského fondu, partnerství, společného podniku, podniku jednotlivce nebo sdružení;

k) „opatřením“ jakékoli opatření strany ve formě zákona, nařízení, pravidla, postupu, rozhodnutí, správního aktu, požadavku nebo praxe[1];

l) „fyzickou osobou strany“ v případě Evropské unie státní příslušník členského státu Evropské unie a v případě MERCOSURu státní příslušník signatářského státu MERCOSURu podle jejich příslušných použitelných právních předpisů;

m) „osobou“ fyzická osoba nebo právnická osoba;

n) „sanitárním nebo fytosanitárním opatřením“ jakékoli opatření definované v příloze A Dohody o uplatňování sanitárních a fytosanitárních opatření;

o) „třetí zemí“ země nebo území, na které se nevztahuje územní působnost této dohody;

p) „Úmluvou o mořském právu“ nebo „úmluvou UNCLOS“ Úmluva Organizace spojených národů o mořském právu podepsaná dne 10. prosince 1982 v Montego Bay a

r) „WTO“ Světová obchodní organizace.

[1] Pro upřesnění je třeba uvést, že pojem „opatření“ zahrnuje rovněž opomenutí a právní předpisy, které nebyly v závěru jednání o této dohodě a jejích prováděcích aktech plně provedeny.

ČLÁNEK 1.4

Dohody WTO

a) „Antidumpingovou dohodou 1994“ se rozumí Dohoda o provádění článku VI GATT 1994;

b) „Dohodou o zemědělství“ se rozumí Dohoda o zemědělství, obsažená v příloze 1A Dohody o WTO;

c) „Ujednáním o pravidlech a řízení při řešení sporů“ či „DSU“ se rozumí Ujednání o pravidlech a řízení při řešení sporů obsažené v příloze 2 Dohody o WTO;

d) „GATS“ se rozumí Všeobecná dohoda o obchodu službami, obsažená v příloze 1B Dohody o WTO;

e) „GATT 1994“ se rozumí Všeobecná dohoda o clech a obchodu 1994, obsažená v příloze 1A Dohody o WTO;

f) „Dohodou o ochranných opatřeních“ se rozumí Dohoda o ochranných opatřeních obsažená v příloze 1A Dohody o WTO;

g) „Dohodou o subvencích a vyrovnávacích opatřeních“ se rozumí Dohoda o subvencích a vyrovnávacích opatřeních, obsažená v příloze 1A Dohody o WTO;

h) „Dohodou o uplatňování sanitárních a fytosanitárních opatření“ se rozumí Dohoda o uplatňování sanitárních a fytosanitárních opatření, obsažená v příloze 1A Dohody o WTO;

i) „Dohodou o technických překážkách obchodu“ se rozumí Dohoda o technických překážkách obchodu obsažená v příloze 1 Dohody o WTO;

j) „Dohodou TRIPS“ se rozumí Dohoda o obchodních aspektech práv k duševnímu vlastnictví, obsažená v příloze 1C Dohody o WTO, a

k) „dohodou o WTO“ se rozumí dohoda z Marrákeše o zřízení Světové obchodní organizace, uzavřená dne 15. dubna 1994.

ČLÁNEK 1.5

Strany

1. Evropská unie odpovídá za plnění závazků vyplývajících z této dohody.

2. Není-li stanoveno jinak, odpovídá za plnění závazků vyplývajících z této dohody každý signatářský stát MERCOSURu této dohody.

ČLÁNEK 1.6

Regionální integrace

1. Strany uznávají, že existují rozdíly v jejich příslušných procesech regionální integrace, a aniž jsou dotčeny závazky přijaté v rámci této dohody, podporují podmínky, které usnadňují pohyb zboží a služeb mezi oběma regiony a v rámci těchto dvou regionů.

2. Pokud jde o pohyb zboží podle odstavce 1:

a) zboží pocházející ze signatářského státu MERCOSURu, které je propuštěno do volného oběhu v Evropské unii, využívá volného pohybu zboží na území Evropské unie za podmínek stanovených Smlouvou o fungování Evropské unie;

b) signatářské státy MERCOSURu uplatňují na zboží pocházející z Evropské unie, které je dováženo na jejich území z jiného signatářského státu MERCOSURu, celní režimy, které nejsou méně příznivé než režimy uplatňované na zboží pocházející z tohoto signatářského státu MERCOSURu.

Zacházení uvedené v písmenech a) a b) tohoto odstavce nezahrnuje sazební zacházení se zbožím, které se řídí kapitolou 2;

c) signatářské státy MERCOSURu pravidelně přezkoumávají své celní režimy s cílem usnadnit pohyb zboží z Evropské unie mezi svými územími a zabránit zdvojování postupů a kontrol, je-li to proveditelné, a v souladu s vývojem procesu jejich integrace a

d) výhody harmonizace technických předpisů a postupů posuzování shody, sanitárních a fytosanitárních požadavků a schvalovacích postupů, včetně dovozních osvědčení a kontrol, na straně MERCOSURu se za nediskriminačních podmínek rozšíří na zboží pocházející z Evropské unie, pokud bylo dovezeno v souladu s právními předpisy dovážejícího signatářského státu MERCOSURu.

3. Pokud jde o pohyb služeb podle odstavce 1:

a) členské státy Evropské unie usilují podle potřeby o usnadnění volného pohybu služeb na území Evropské unie podnikům vlastněným nebo ovládaným fyzickými nebo právnickými osobami ze signatářského státu MERCOSURu a usazeným v členském státě Evropské unie a

b) signatářské státy MERCOSURu usilují podle potřeby o usnadnění volného pohybu služeb mezi svými územími podnikům vlastněným nebo ovládaným fyzickými nebo právnickými osobami z členského státu Evropské unie a usazeným v signatářském státě MERCOSURu.

ČLÁNEK 1.7

Odkazy na právní předpisy a jiné dohody

1. Odkazuje-li se na právní předpisy některé ze stran, rozumí se těmito právními předpisy i jejich změny, není-li uvedeno jinak.

2. Není-li stanoveno jinak, má se za to, že odkaz na jiné dohody nebo právní nástroje uvedený v této dohodě v plném rozsahu nebo zčásti zahrnuje související přílohy, protokoly, poznámky pod čarou, výkladové poznámky a vysvětlivky.

3. Odkazuje-li se v této části na mezinárodní dohody nebo pokud jsou do ní mezinárodní dohody začleněny, ať už se jedná o mezinárodní dohody celé, nebo jejich část, rozumí se těmito mezinárodními dohodami i jejich změny nebo nástupnické dohody vstupující v platnost pro obě strany v den nebo po dni podpisu této dohody, není-li uvedeno jinak. Vyvstane-li v důsledku takových změn nebo nástupnických dohod jakákoli otázka týkající se provádění nebo uplatňování ustanovení této dohody, mohou strany na žádost kterékoli z nich přistoupit podle potřeby ke vzájemné konzultaci prostřednictvím Rady pro obchod s cílem najít pro danou otázku vzájemně uspokojivé řešení. V důsledku takové konzultace mohou strany rozhodnutím Rady pro obchod tuto dohodu příslušným způsobem změnit.

4. Odstavec 3 se použije obdobně, pokud pro Evropskou unii a jeden nebo více signatářských států MERCOSURu vstoupila v platnost změna nebo nástupnická dohoda mezinárodní dohody, na niž se v této dohodě odkazuje nebo jež byla do této dohody začleněna, ať už se jedná o mezinárodní dohodu celou, nebo její část.

KAPITOLA 2

OBCHOD SE ZBOŽÍM

ČLÁNEK 2.1

Cíl a oblast působnosti

1. Strany vytvoří zónu volného obchodu pro zboží během přechodného období, které začíná dnem vstupu této dohody v platnost.

2. Není-li v této dohodě stanoveno jinak, vztahují se ustanovení této kapitoly na obchod se zbožím strany.

ODDÍL A

CLA

ČLÁNEK 2.2

Národní zacházení

Každá strana poskytne národní zacházení pro zboží druhé strany v souladu s článkem III GATT 1994 včetně jeho poznámek a doplňujících ustanovení. Článek III GATT 1994 včetně jeho poznámek a doplňujících ustanovení se za tímto účelem obdobně začleňují do této dohody a jsou její součástí.

ČLÁNEK 2.3

Definice

Pro účely této kapitoly se „zbožím pocházejícím z“ nebo „původním zbožím“ rozumí zboží, které podle pravidel původu stanovených v kapitole 3 splňuje požadavky na označení jako pocházející z některé strany.

ČLÁNEK 2.4

Snížení a odstranění cel

1. Není-li v této dohodě stanoveno jinak, každá strana sníží nebo odstraní cla na původní zboží v souladu s přílohou 2-A.

2. V rámci obchodu mezi stranami se zboží zařadí tak, jak je stanoveno v příslušné celní nomenklatuře jednotlivých stran v souladu s harmonizovaným systémem. Každá strana ve svém dodatku k příloze 2-A uvede verzi harmonizovaného systému použitou k tomuto účelu.

3. Strana může vytvořit novou celní položku. V takovém případě a pokud jde o obchod mezi stranami, je clo použitelné na odpovídající zboží v rámci nové celní položky stejné nebo nižší než clo platné pro odpovídající zboží v rámci původní celní položky uvedené v příloze 2-A a dohodnutá celní koncese zůstane nezměněna.

4. Pro každé zboží pocházející z druhé strany je základní celní sazba na dovoz, na který se vztahují postupná snížení podle odstavce 1, stanovena v příloze 2-A.

5. Aniž jsou dotčeny odstavce 1 a 3, po dobu dvou let ode dne vstupu této dohody v platnost Evropská unie nezvýší cla uplatňovaná ke dni 31. prosince 2017 na zboží pocházející z Paraguaye, které je zařazeno do těchto celních položek uvedených v dodatku 2-A-1 jako zboží „PY“: 20019030, 21012098, 21069098 a 33021029. Pro účely tohoto odstavce se „zbožím pocházejícím z Paraguaye“ rozumí zboží, které splňuje požadavky na původ podle hlavy II kapitoly 1 oddílu 2 pododdílů 2 a 3 nařízení Komise v přenesené pravomoci (EU) 2015/2446 ze dne 28. července 2015, kterým se doplňuje nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 952/2013, pokud jde o podrobná pravidla k některým ustanovením celního kodexu Unie[1], a hlavy II kapitoly 2 oddílu 2 pododdílů 3 až 9 prováděcího nařízení Komise (EU) 2015/2447 ze dne 24. listopadu 2015, kterým se stanoví prováděcí pravidla k některým ustanovením nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 952/2013, kterým se stanoví celní kodex Unie[2].

[1] Úř. věst. EU L 343, 29.12.2015, s. 1.
[2] Úř. věst. EU L 343, 29.12.2015, s. 558.

6. Není-li v této dohodě stanoveno jinak, žádná strana nezavede nová cla ani nezvýší cla, která jsou již uplatňována v souladu se základními sazbami stanovenými v příloze 2-A na obchod s původním zbožím mezi stranami ode dne vstupu této dohody v platnost. Pro upřesnění je třeba uvést, že strana může zvýšit clo použitelné na obchod mezi stranami, jak je stanoveno v příloze 2-A, které bylo jednostranně sníženo na úroveň stanovenou v uvedené příloze pro příslušný rok následující po tomto jednostranném snížení.

7. Pokud strana sníží svou celní sazbu uplatňovanou podle doložky nejvyšších výhod na úroveň nižší, než je základní sazba pro určitou celní položku uvedenou v příloze 2-A, má se za to, že tato celní sazba nahrazuje základní sazbu uvedenou v příloze 2-A, pokud je pro účely výpočtu preferenční sazby pro danou celní položku nižší než základní sazba. V tomto ohledu strana uplatní snížení cla na sazbu uplatňovanou podle doložky nejvyšších výhod pro výpočet použitelné celní sazby, přičemž vždy zachová relativní preferenční rozpětí pro jakoukoli celní položku. Takové relativní preferenční rozpětí pro celní položku odpovídá rozdílu mezi základní sazbou stanovenou v příloze 2-A a celní sazbou použitou pro tuto celní položku v souladu s přílohou 2-A, vydělenému touto základní sazbou, a je vyjádřeno v procentech.

8. Každá strana může urychlit odstraňování cel na původní zboží druhé strany nebo jinak zlepšit podmínky přístupu na trh pro původní zboží druhé strany, pokud to její obecná hospodářská situace a situace dotčeného hospodářského odvětví dovolují.

9. Po uplynutí tří let ode dne vstupu této dohody v platnost zváží podvýbor pro obchod se zbožím uvedený v článku 2.14 na žádost kterékoli ze stran opatření zajišťující lepší přístup na trh. Rada pro obchod má pravomoc přijímat rozhodnutí o změně přílohy 2-A. Tato rozhodnutí nahrazují jakoukoli celní sazbu nebo kategorii fáze stanovenou v příloze 2-A pro takové původní zboží.

ČLÁNEK 2.5

Zboží zpětně dovezené po opravě

1. Pro účely tohoto článku se „opravou“ rozumí jakákoli zušlechťovací operace provedená se zbožím, jejímž cílem je odstranit funkční závadu nebo materiálové poškození a která zahrnuje obnovení původní funkce zboží, nebo zajistit soulad zboží s technickými požadavky na jeho používání, bez jejichž splnění by nemohlo být nadále obvyklým způsobem používáno k účelům, k nimž bylo určeno. Oprava zboží zahrnuje uvedení do původního stavu a údržbu, s výjimkou operace či postupu, který:

a) ničí základní charakteristiku zboží nebo vytváří nové či z obchodního hlediska odlišné zboží;

b) transformuje nedokončené zboží na hotové zboží nebo

c) se používá ke zlepšení technické účinnosti zboží.

2. Strana neuplatní clo na zboží, bez ohledu na jeho původ, které se zpětně doveze na její celní území poté, co z něj bylo dočasně vyvezeno na celní území druhé strany za účelem opravy, bez ohledu na to, zda by taková oprava mohla být provedena na území té strany, z jejíhož území bylo zboží za účelem opravy, jak definuje odstavec 1, vyvezeno.

3. Odstavec 2 se nevztahuje na zboží dovážené do celního skladu, do zón volného obchodu nebo do zón v podobném režimu, které je vyvezeno k opravě a není zpětně dovezeno do celního skladu, do zón volného obchodu nebo do zón v podobném režimu.

4. Žádná ze stran neuplatní clo na zboží dočasně dovezené z celního území druhé strany za účelem opravy, bez ohledu na jeho původ.

ODDÍL B

NECELNÍ OPATŘENÍ

ČLÁNEK 2.6

Poplatky a jiné platby při dovozu a vývozu

1. Každá strana zajistí podle článku VIII GATT 1994, včetně jeho poznámek a doplňujících ustanovení, že veškeré poplatky a jiné platby jakéhokoli druhu[1], jiné než dovozní a vývozní cla uložená na dovoz nebo vývoz zboží nebo v souvislosti s nimi, jsou omezeny co do výše na částku přibližných nákladů na poskytnuté služby, nesmí být vypočteny na valorickém základě a nepředstavují nepřímou ochranu domácího zboží nebo zdanění dovozu nebo vývozu pro daňové účely.

2. Každá strana může ukládat poplatky nebo vymáhat náklady pouze v případě, že jsou poskytovány specifické služby, zejména za:

a) přítomnost zaměstnanců celních správ mimo stanovené úřední hodiny nebo jejich přítomnost v jiných prostorách, než jsou prostory celní správy, je-li požadována;

[1] Pro upřesnění je třeba uvést, že termín „tasa consular“ Uruguayské východní republiky a „tasa estadística“ Argentinské republiky se řídí odstavcem 3.

b) analýzy nebo znalecké posudky týkající se zboží a poštovní poplatky za vrácení zboží žadateli, zejména pokud jde o rozhodnutí týkající se závazných informací nebo poskytování informací týkajících se používání celních předpisů;

c) kontroly zboží nebo odběry vzorků za účelem ověření nebo zničení zboží, při kterých vznikají jiné náklady než náklady spojené s prací zaměstnanců celních správ, nebo

d) výjimečná kontrolní opatření, jsou-li nutná s ohledem na povahu zboží nebo na možné riziko.

3. Žádná ze stran nevyžaduje v souvislosti s dovozem jakéhokoliv zboží z druhé strany konzulární transakce, ani související poplatky a odvody. Na splnění požadavků tohoto odstavce[1] mají strany přechodné období v délce tří let ode dne vstupu této dohody v platnost.

4. Každá strana zveřejní seznam poplatků a plateb, které ukládá v souvislosti s dovozem nebo vývozem zboží.

[1] Bez ohledu na tento odstavec bude přechodné období pro Paraguayskou republiku deset let ode dne vstupu této dohody v platnost.

ČLÁNEK 2.7

Dovozní a vývozní licenční řízení

1. Strany zajistí, aby všechna dovozní a vývozní licenční řízení pro obchod se zbožím mezi stranami byla uplatňována neutrálně a byla vedena spravedlivě, vyváženě, nediskriminačně a transparentně.

2. Každá strana přijme či ponechá v platnosti licenční řízení jako podmínku dovozu na její území z území druhé strany či vývozu z jejího území na území druhé strany, pouze nelze-li pro administrativní účely rozumně použít jiné vhodné postupy.

3. Strany nesmí přijmout nebo ponechat v platnosti neautomatické dovozní či vývozní licenční řízení[1], není-li to nezbytné k provedení opatření, jež je v souladu s touto dohodou. Strana, jež přijímá neautomatické dovozní či vývozní licenční řízení, musí jasně uvést, jaká opatření se prostřednictvím tohoto licenčního řízení provádějí.

4. Strany zavedou a spravují licenční řízení v souladu s články 1 až 3 Dohody WTO o dovozním licenčním řízení (dále jen „dohoda o dovozním licenčním řízení“). Za tímto účelem jsou články 1 až 3 dohody o dovozním licenčním řízení obdobně začleněny do této dohody, jsou její součástí a použijí se na jakékoli vývozní licenční řízení.

[1] Pro účely tohoto článku se „neautomatickým dovozním či vývozním licenčním řízením“ rozumí licenční řízení, není-li schválení žádosti uděleno všem právnickým a fyzickým osobám, jež splňují požadavky dotčené strany pro provozování dovozu či vývozu zboží, jež podléhá licenčnímu řízení.

5. Každá strana, která zavede nebo změní dovozní a vývozní licenční řízení, zpřístupní příslušné informace na oficiálních internetových stránkách. Tyto informace se zpřístupní vždy, pokud je to proveditelné, nejpozději 21 (dvacet jedna) dnů před datem použitelnosti zavedení nebo změny licenčního řízení, avšak v každém případě nejpozději k takovému datu. Tyto informace dostupné na internetu obsahují údaje požadované podle článku 5 dohody o dovozním licenčním řízení. Každá strana oznámí druhé straně jakékoli zavedení nebo změnu vývozních licenčních řízení a toto oznámení obsahuje stejné informace, jaké jsou uvedeny v článku 5 dohody o dovozním licenčním řízení.

6. Na žádost kterékoli strany poskytne obdobně druhá strana neprodleně veškeré relevantní informace týkající se dovozních a vývozních licenčních řízení, která hodlá dožádaná strana přijmout nebo která přijala či ponechala v platnosti, včetně informací uvedených v článcích 1 až 3 dohody o dovozním licenčním řízení.

ČLÁNEK 2.8

Hospodářská soutěž při vývozu

1. Strany potvrzují své závazky vyjádřené v rozhodnutí o hospodářské soutěži při vývozu přijatém dne 19. prosince 2015 ministerskou konferencí WTO (WT/MIN(15)/45, WT/L/980) (dále jen „rozhodnutí ministerské konference o hospodářské soutěži při vývozu“).

2. Pro účely tohoto článku se „vývozními subvencemi“ rozumí subvence ve smyslu článků 1 a 3 Dohody o subvencích a vyrovnávacích opatřeních, které jsou závislé na vývozní výkonnosti, včetně subvencí uvedených v příloze I Dohody o subvencích a vyrovnávacích opatřeních a subvencí uvedených v článku 9 Dohody o zemědělství.

3. Strana nezachová, nezavede ani opětovně nezavede žádné vývozní subvence na zemědělské zboží, které je vyváženo nebo je součástí vyváženého produktu.

4. Strana nesmí zachovat, zavést ani opětovně zavést vývozní úvěry, záruky vývozních úvěrů, programy pojištění, státní obchodní podniky nebo mezinárodní potravinovou pomoc nebo jiná opatření s účinkem rovnocenným vývozní subvenci na zemědělské zboží, které je vyváženo nebo je součástí zboží, které je vyváženo na území druhé strany, pokud tato opatření nejsou v souladu se závazky vyvážející strany podle dohod WTO a rozhodnutí ministerské konference WTO a Generální rady WTO, zejména včetně rozhodnutí ministerské konference o hospodářské soutěži při vývozu.

5. Strany potvrzují svůj závazek v prohlášení ministerské konference WTO z Bali přijatém dne 7. prosince 2013 (WT/MIN(13)/DEC), posíleném rozhodnutím ministerské konference o hospodářské soutěži při vývozu, zvýšit transparentnost a zlepšit sledování všech forem vývozních subvencí a vývozních úvěrů, záruk za vývozní úvěry, programů pojištění, státních obchodních podniků a mezinárodní potravinové pomoci, jakož i dalších opatření, která mají rovnocenný účinek jako vývozní subvence.

6. Strany potvrzují závazky přijaté v rámci rozhodnutí ministerské konference o hospodářské soutěži při vývozu, pokud jde o mezinárodní potravinovou pomoc, a spolupracují na podpoře osvědčených postupů při poskytování potravinové pomoci na příslušných mezinárodních fórech tím, že usilují o omezení zpeněžení potravinové pomoci a poskytování materiální potravinové pomoci pouze na mimořádné situace.

ČLÁNEK 2.9

Cla, daně nebo jiné dávky a poplatky související s vývozem

Žádná strana po dobu tří let ode dne vstupu této dohody v platnost nezavede ani nezachová žádná cla nebo poplatky jakéhokoli druhu na vývoz zboží do druhé strany nebo v souvislosti s ním, pokud nejsou v souladu s přílohou 2-B.

ČLÁNEK 2.10

Státní obchodní podniky

1. Žádné ustanovení této dohody nebrání straně, aby zachovala nebo zřídila státní obchodní podnik v souladu s článkem XVII GATT 1994, včetně jeho poznámek a doplňujících ustanovení, a podle Ujednání WTO o výkladu článku XVII GATT 1994, jež jsou obdobně začleněny do této dohody a jsou její součástí.

2. Pokud strana požaduje od druhé strany informace o jednotlivých případech státních obchodních podniků, jejich fungování nebo vlivu jejich činnosti na dvoustranný obchod, zajistí dožádaná strana plnou transparentnost v souladu s článkem XVII GATT 1994.

3. Bez ohledu na odstavec 1 strana neurčí ani nezachová určený dovozní nebo vývozní monopol, s výjimkou monopolů, které již strana zavedla nebo které stanoví její ústava a které jsou uvedeny v příloze 2-C. Pro účely tohoto odstavce se dovozním nebo vývozním monopolem rozumí výlučné právo nebo udělení oprávnění jednou stranou určitému subjektu dovážet zboží do druhé strany nebo je z druhé strany vyvážet.

ČLÁNEK 2.11

Zákaz množstevních omezení

1. Žádná ze stran nepřijme ani neponechá v platnosti zákaz či omezení dovozu jakéhokoli zboží druhé strany nebo vývozu nebo prodeje na vývoz jakéhokoli zboží určeného pro druhou stranu, ať se na ně vztahují kvóty, licence nebo jiná opatření, s výjimkou těch, které jsou v souladu s článkem XI GATT 1994 včetně poznámek k němu a doplňujících ustanovení. Za tímto účelem se do této dohody jako její součást obdobně začlení článek XI GATT 1994 a jeho poznámky a doplňující ustanovení.

2. Strana nesmí přijmout ani zachovat požadavky na vývozní nebo dovozní ceny, s výjimkou případů povolených při vymáhání antidumpingových a vyrovnávacích cel nebo cenových závazků.

ČLÁNEK 2.12

Využívání preferencí

1. Pro účely sledování, jak tato dohoda funguje, a výpočtu měr využití preferencí si strany každoročně vyměňují dovozní statistiky za období začínající jeden rok po dni vstupu této dohody v platnost a končící deset let po dokončení odstraňování cel pro veškeré zboží v souladu s přílohou 2-A. Pokud Výbor pro obchod nerozhodne jinak, toto období se automaticky prodlouží o pět let a Výbor pro obchod může rozhodnout o jeho dalším prodloužení.

2. Výměna dovozních statistik uvedených v odstavci 1 zahrnuje dostupné údaje týkající se posledního roku, včetně hodnoty a případně objemu, na úrovni celních položek pro dovoz zboží druhé strany, na které se vztahuje preferenční celní zacházení podle této dohody, a pro dovoz zboží, na něž se vztahuje nepreferenční zacházení.

3. Aniž je dotčen odstavec 2, a s výhradou požadavků na důvěrnost podle právních předpisů každé strany není strana povinna vyměňovat si dovozní statistiky.

ČLÁNEK 2.13

Zvláštní opatření týkající se řízení preferenčního zacházení

1. Strany spolupracují při prevenci, odhalování a potírání porušování svých právních předpisů, nesrovnalostí a podvodů v souvislosti s preferenčním zacházením poskytovaným podle této kapitoly v souladu s kapitolou 3 a přílohou 4-A.

2. Strana může v souladu s postupem stanoveným v odstavci 4 rozhodnout o dočasném pozastavení příslušného preferenčního zacházení s dotčenými produkty, pokud tato strana na základě objektivních, přesvědčivých a ověřitelných informací zjistí, že:

a) došlo k rozsáhlému systematickému porušování příslušných právních předpisů, nesrovnalostem nebo podvodům za účelem získání preferenčního sazebního zacházení přiznaného podle této kapitoly a

b) druhá strana systematicky odmítá nebo jinak neplní své povinnosti uvedené v odstavci 1 v souladu s kapitolou 3 a přílohou 4-A.

3. Pro účely tohoto článku se nesplněním povinností uvedených v odstavci 1 rozumí mimo jiné jasně prokázané a systematické:

a) neplnění povinnosti ověřit status původu dotčených produktů v souladu s postupy stanovenými v článcích 3.24 a 3.25 a

b) odmítání nebo neodůvodněné zpoždění při sdělování výsledku ověření původu provedeného v souladu s články 3.25 a 3.26 nebo

c) nedostatečná správní spolupráce podle přílohy 4-A.

4. Strana, která učinila zjištění uvedené v odstavci 2, to bez zbytečného odkladu oznámí Výboru pro obchod a poskytne mu informace, které jsou základem jejího zjištění.

5. Jsou-li splněny požadavky odstavce 4, zahájí strana, která učinila zjištění, konzultace s druhou stranou ve Výboru pro obchod s cílem dosáhnout řešení přijatelného pro obě strany. Pokud se strany nedohodnou na vzájemně přijatelném řešení do tří měsíců ode dne oznámení, může strana, která zjištění učinila, rozhodnout o dočasném pozastavení příslušného preferenčního zacházení pro dotčené produkty. V takových případech strana, která zjištění učinila, oznámí dočasné pozastavení bez zbytečného odkladu Výboru pro obchod.

6. Rozhodnutí o dočasném pozastavení příslušného preferenčního zacházení s dotčeným produktem podle odstavce 4 se použije pouze po dobu úměrnou dopadu na finanční zájmy dotčené strany a nejdéle po dobu tří měsíců. Lze-li objektivně a ověřitelně zjistit, že podmínky, které vedly k rozhodnutí o pozastavení, přetrvávají i po uplynutí doby pozastavení, může dotčená strana rozhodnout o obnovení tohoto rozhodnutí o pozastavení na stejnou dobu. Každé pozastavení je předmětem pravidelných konzultací ve Výboru pro obchod. V případě obnovení se konzultace ve Výboru pro obchod uskuteční nejméně 15 (patnáct) dnů před uplynutím doby pozastavení.

7. Každá strana zveřejní v souladu se svými vnitřními postupy oznámení pro dovozce v souvislosti s jakýmkoli oznámeným zjištěním podle odstavce 4 a rozhodnutím o dočasném pozastavení uvedeným v odstavcích 5 a 6.

ODDÍL C

INSTITUCIONÁLNÍ USTANOVENÍ

ČLÁNEK 2.14

Podvýbor pro obchod se zbožím

1. Podvýbor pro obchod se zbožím zřízený podle čl. 22.3 odst. 4 má kromě funkcí uvedených v článcích 22.3 a 5.14 tyto funkce:

a) podporuje obchod se zbožím mezi stranami;

b) každoročně vyhodnocuje využívání a správu kvót a preferencí udělených touto dohodou a

c) projednává, objasňuje a řeší veškeré technické otázky, které mohou mezi stranami vyvstat v záležitostech týkajících se uplatňování celní nomenklatury každé strany, jak je definována v bodech 3 a 4 přílohy 2-A.

ČLÁNEK 2.15

Podvýbor pro obchod s vinařskými produkty a lihovinami

1. Podvýbor pro obchod s vinařskými produkty a lihovinami zřízený podle čl. 22.3 odst. 4 má kromě funkcí uvedených v článku 22.3 tyto funkce:

a) zajišťuje včasné oznamování změn právních předpisů týkajících se záležitostí, na něž se vztahuje příloha 2-D a které mají dopad na vinařské produkty a lihoviny, s nimiž strany obchodují, a

b) přijímá rozhodnutí, jež vymezují podrobnosti pravidel stanovených v odstavci 2 dodatku 2-D-3, zejména formuláře, které se mají použít, a podrobné informace, které mají být uvedeny ve zprávě o analýze.

ČLÁNEK 2.16

Spolupráce v oblasti obchodu s vinařskými produkty a lihovinami a kontaktní místa

1. Strany spolupracují na otázkách týkajících se obchodu s vinařskými produkty a lihovinami a řeší je, zejména pokud jde o:

a) definice produktů, osvědčování a označování vinařských produktů;

b) využití odrůd vinné révy při výrobě vín a označování odrůd na etiketách a

c) definice produktů, osvědčování a označování lihovin.

2. Strany úzce spolupracují a hledají způsoby, jak vzájemnou pomoc zlepšovat při uplatňování přílohy 2-D, zejména za účelem boje proti podvodným praktikám.

3. Pro usnadnění vzájemné pomoci mezi donucovacími subjekty a orgány stran v záležitostech, na něž se vztahuje tato příloha, určí každá strana subjekty a orgány odpovědné za uplatňování a prosazování přílohy 2-D. Jestliže strana určí více než jeden příslušný subjekt nebo orgán, zajistí koordinaci práce těchto subjektů a orgánů. V takových případech strana rovněž určí ústřední styčný subjekt nebo orgán, který slouží jako jednotné kontaktní místo pro subjekt nebo orgán druhé strany.

4. Strany se prostřednictvím Podvýboru pro obchod s vinařskými produkty a lihovinami vzájemně informují o kontaktních údajích subjektů, orgánů a kontaktních míst uvedených v odstavci 3 nejpozději šest měsíců ode dne vstupu této dohody v platnost. Strany se vzájemně informují o veškerých změnách kontaktních údajů těchto subjektů, orgánů a kontaktních míst.

KAPITOLA 3

PRAVIDLA PŮVODU A POSTUPY STANOVENÍ PŮVODU

ODDÍL A

PRAVIDLA PŮVODU

ČLÁNEK 3.1

Definice

Pro účely této kapitoly se rozumí:

a) „zařazením“ zařazení produktu nebo materiálu do určitého oddílu, kapitoly, čísla, položky nebo podpoložky harmonizovaného systému;

b) „zásilkou“ produkty, které buď zasílá současně jeden vývozce jednomu příjemci, nebo které jsou přepravovány na základě jediného přepravního dokladu od vývozce k příjemci, a pokud tento doklad neexistuje, na podkladě jediné faktury;

c) „celním orgánem nebo příslušným orgánem veřejné správy“:

   i) v případě Evropské unie útvary Evropské komise odpovědné za celní záležitosti a celní správy a jakékoli další orgány členských států Evropské unie odpovědné za uplatňování a prosazování celních předpisů a

ii) v případě MERCOSURu příslušné orgány signatářských států MERCOSURu nebo jejich nástupci, jak je uvedeno níže:

A) Argentina: Secretaría de Industria y Gestión Comercio v rámci Ministerio de Economía;

B) Brazílie: Secretaria de Comércio Exterior do Ministério do Desenvolvimento, Indústria, Comércio e Serviços a Secretaria Especial da Receita Federal do Brasil v rámci Ministério da Fazenda;

C) Paraguay: Subsecretaría de Estado de Comercio y Servicios v rámci Ministerio de Industria y Comercio a

D) Uruguay: Asesoría de Política Comercial v rámci Ministerio de Economía y Finanzas;

d) „vývozcem“ osoba nacházející se ve straně, která vyváží původní produkt a vyhotoví deklaraci o původu;

e) „zastupitelnými materiály“ materiály stejného druhu a obchodní kvality, se stejnými technickými charakteristikami a fyzickými znaky, které od sebe po zapracování do produktu nelze rozeznat;

f) „zbožím“ jak materiály, tak produkty nebo výrobky;

g) „dovozcem“ osoba, která dováží původní produkt a žádá pro něj preferenční sazební zacházení;

h) „výrobou“ každé opracování nebo zpracování včetně sestavování nebo specifických procesů;

i) „materiálem“ jakékoli příměsi, suroviny, komponenty nebo části, které jsou používány při výrobě, a

j) „výrobkem“ právě vyráběný výrobek, i když je zamýšleno jeho pozdější využití v jiné výrobní operaci.

ČLÁNEK 3.2

Obecné požadavky

1. Pro účely uplatňování preferenčního sazebního zacházení jednou ze stran na původní zboží druhé strany v souladu s touto dohodou se za produkty pocházející z Evropské unie, pokud splňují všechny ostatní použitelné požadavky stanovené v této kapitole, považují:

a) produkty zcela získané v Evropské unii podle článku 3.4;

b) produkty získané v Evropské unii výhradně z původních materiálů nebo

c) produkty získané v Evropské unii a obsahující nepůvodní materiály, pokud splňují podmínky stanovené v příloze 3-B.

2. Pro účely uplatňování preferenčního sazebního zacházení jednou ze stran na původní zboží druhé strany v souladu s touto dohodou se za produkty pocházející z MERCOSURu, pokud splňují všechny ostatní použitelné požadavky stanovené v této kapitole, považují:

a) produkty zcela získané v MERCOSURu podle článku 3.4;

b) produkty získané v MERCOSURu výhradně z původních materiálů nebo

c) produkty získané v MERCOSURu a obsahující nepůvodní materiály, pokud splňují podmínky stanovené v příloze 3-B.

3. Pokud produkt získal status původu, nepovažují se nepůvodní materiály použité při jeho výrobě za nepůvodní, jestliže se uvedený produkt zapracuje jako materiál do jiného produktu.

ČLÁNEK 3.3

Dvoustranná kumulace původu

1. Produkty pocházející z Evropské unie se považují za materiály pocházející z MERCOSURu, jsou-li zapracovány do produktu tam získaného, za předpokladu, že byly opracovány nebo zpracovány nad rámec operací uvedených v článku 3.6.

2. Produkty pocházející z MERCOSURu se považují za materiály pocházející z Evropské unie, jsou-li zapracovány do produktu tam získaného, za předpokladu, že byly opracovány nebo zpracovány nad rámec operací uvedených v článku 3.6.

ČLÁNEK 3.4

Zcela získané produkty

1. Produkty zcela získanými v Evropské unii nebo v MERCOSURu se rozumí:

a) nerostné produkty a jiné přírodní látky vytěžené z jejich půdy nebo mořského dna;

b) rostliny tam vypěstované nebo sklizené a produkty z nich;

c) živá zvířata tam narozená a chovaná nebo vylíhnutá a chovaná;

d) produkty získané ze živých zvířat tam chovaných;

e) produkty z poražených zvířat tam narozených nebo vylíhnutých a odchovaných;

f) produkty získané tamním lovem nebo rybolovem;

g) produkty akvakultury, pokud tam byli ryby, korýši, měkkýši a jiní vodní bezobratlí vyprodukováni a odchováni;

h) produkty rybolovu a jiné produkty vytěžené z moře tamními plavidly[1];

i) produkty vyrobené na palubě jejich výrobních plavidel výlučně z produktů uvedených v písmeni h);

[1] Tímto bodem nejsou dotčena svrchovaná práva a povinnosti stran podle úmluvy UNCLOS, zejména ve výlučné ekonomické zóně a kontinentálním šelfu.

j) nerostné produkty a jiné neživé přírodní zdroje vytěžené nebo extrahované z mořského dna, podloží, či z oceánského dna:

i) výlučné ekonomické zóny signatářských států MERCOSURu nebo členských států Evropské unie, jak je vymezena jejich právními předpisy a v souladu s částí V úmluvy UNCLOS;

ii) kontinentálního šelfu signatářských států MERCOSURu nebo členských států Evropské unie, jak je vymezen jejich právními předpisy a v souladu s částí VI úmluvy UNCLOS, nebo

iii) oblasti, jak je definována v čl. 1 odst. 1 úmluvy UNCLOS, v níž má strana nebo osoba strany výhradní užívací práva v souladu s částí XI úmluvy UNCLOS a dohodou týkající se provádění části XI úmluvy UNCLOS;

k) použité předměty tam sebrané, jsou-li použitelné pouze k opětovnému získání surovin;

l) odpad a zbytky pocházející z výrobních operací tam provedených[1] nebo

m) zboží tam vyrobené výhradně z produktů uvedených v písmenech a) až l).

[1] Písmeny k) a l) nejsou dotčeny právní předpisy stran týkající se dovozu zboží v nich uvedeného.

2. Pojmy „tamní plavidla“ a „tamní výrobní plavidla“ v odst. 1 písm. h) a i) se vztahují pouze na plavidla a výrobní plavidla, která:

a) jsou registrována v členském státě Evropské unie nebo v signatářském státě MERCOSURu a případně mají licence k rybolovu vydané signatářským státem MERCOSURu nebo Evropskou unií na jméno rybářských společností řádně registrovaných k činnosti v tomto členském státě Evropské unie nebo v tomto signatářském státě MERCOSURu;

b) plují pod vlajkou téhož členského státu Evropské unie nebo signatářského státu MERCOSURu, v němž jsou registrována[1], a

c) splňují jednu z těchto podmínek:

i) jsou vlastněna nejméně z 50 % (padesáti procent) jednou nebo více fyzickými osobami[2] strany;

ii) jsou vlastněna právnickými osobami[3]:

A) jež mají sídlo a hlavní provozovnu v některé straně a

[1] Produkty rybolovu nebo jiné produkty získané z moře pronajatými plavidly, která plují pod vlajkou členského státu Evropské unie nebo signatářského státu MERCOSURu, se považují za produkty pocházející z členského státu Evropské unie nebo signatářského státu MERCOSURu, v němž je plavidlo pronajato a je vydána licence, za předpokladu, že splňují všechna kritéria uvedená v tomto odstavci.

[2] Pro účely tohoto článku se použije definice uvedená v čl. 10.2 písm. m).

[3] Pro účely tohoto článku se použije definice uvedená v čl. 10.2 písm. h).

B) jež jsou nejméně z 50 % (padesáti procent) ve vlastnictví fyzických nebo právnických osob stran nebo

iii) jejichž nejméně dvě třetiny posádky tvoří fyzické osoby stran.

ČLÁNEK 3.5

Odchylky

1. Jestliže nepůvodní materiál použitý při výrobě produktu nesplňuje požadavky stanovené v příloze 3-B, považuje se takový produkt přesto za pocházející z některé strany, pokud:

a) celková hodnota nepůvodních materiálů nepřesahuje 10 % (deset procent) ceny produktu ze závodu a

b) použitím tohoto odstavce není překročen žádný procentní podíl maximální hodnoty nebo hmotnosti nepůvodních materiálů stanovený v příloze 3-B.

2. Odstavec 1 se nepoužije na produkty kapitol 50 až 63 harmonizovaného systému, u nichž se použijí přípustné odchylky uvedené v poznámkách 6 a 7 přílohy 3-A.

ČLÁNEK 3.6

Nedostatečné opracování nebo zpracování

1. Bez ohledu na čl. 3.2 odst. 1 písm. c) a čl. 3.2 odst. 2 písm. c) se produkt nepovažuje za pocházející ze strany, pokud jeho výroba sestává pouze z těchto operací provedených na nepůvodních materiálech ve straně:

a) operace, jejichž účelem je uchování produktů v dobrém stavu během přepravy a skladování;

b) přebalování, rozdělování nebo spojování nákladových kusů;

c) mytí, praní, čištění nebo zbavování prachu, oxidu, oleje, nátěru nebo jiných povrchových vrstev;

d) žehlení nebo mandlování textilií;

e) prosté operace natírání a leštění;

f) loupání, částečné nebo úplné mletí, leštění a hlazení obilovin a rýže;

g) operace spočívající v barvení cukru nebo přidávání aromatických přípravků do cukru nebo tvarování cukru a částečné nebo úplné mletí krystalového cukru;

h) loupání, odpeckovávání ovoce, ořechů a zeleniny a zbavování kůry;

i) ostření, prosté broušení, prosté mletí, oddělování nebo drcení nebo prosté řezání, stříhání, krájení, sekání nebo štípání;

j) prosévání, prohazování, třídění, zařazování, srovnávání a sdružování, včetně vytváření souprav předmětů;

k) prosté plnění do lahví, konzerv, lahviček, pytlů, beden nebo krabic, upevnění na podložky nebo desky a veškeré ostatní prosté operace obalové úpravy;

l) připevňování nebo tisk značek, štítků, log nebo podobných znaků na produkty nebo jejich obaly;

m) jednoduché mísení produktů, též různých druhů, a jednoduché mísení cukru s jiným materiálem;

n) prosté sestavování nepůvodních součástí na úplný produkt nebo rozkládání produktů na části;

o) prosté přidávání vody, ředění, dehydratace nebo denaturace produktů;

p) kombinace dvou nebo více operací uvedených v písmenech a) až o) nebo

q) porážení zvířat.

2. Pro účely odstavce 1 se operace považují za prosté, jestliže k jejich provádění nejsou nutné žádné zvláštní dovednosti nebo stroje, přístroje nebo nástroje pro tyto operace zvláště vyrobené nebo nainstalované.

ČLÁNEK 3.7

Určující jednotka

1. Určující jednotkou pro použití této kapitoly je konkrétní produkt zařazený v souladu s harmonizovaným systémem.

2. Je-li produkt sestávající ze sady nebo sestavy předmětů zařazen podle harmonizovaného systému do jednoho čísla, je určující jednotkou tento celek.

3. Sestává-li zásilka z více stejných produktů zařazených do stejného čísla harmonizovaného systému, použijí se ustanovení této kapitoly na každý dotyčný produkt samostatně.

ČLÁNEK 3.8

Obaly, obalové materiály a kontejnery

1. Je-li podle všeobecného pravidla 5 pro výklad harmonizovaného systému zařazován s produktem i obal, považuje se pro účely určení původu za tvořící jeden celek s produktem.

2. Obalové materiály a přepravní kontejnery, které se používají k ochraně produktů při přepravě, se při určování původu takových produktů nezohlední.

ČLÁNEK 3.9

Příslušenství, náhradní díly a nástroje

Příslušenství, náhradní díly a nástroje dodávané spolu se zařízením, strojem, přístrojem nebo vozidlem se považují za jeden celek s příslušným zařízením, strojem, přístrojem nebo vozidlem, jestliže jsou obvyklé pro daný produkt a jsou zahrnuty v ceně nebo nejsou fakturovány zvlášť.

ČLÁNEK 3.10

Oddělené účetnictví

1. Jsou-li při výrobě produktu použity původní a nepůvodní zastupitelné materiály, musí být tyto materiály během skladování fyzicky odděleny podle svého původu, aby si původní materiály zachovaly status původu.

2. Bez ohledu na odstavec 1 není při výrobě produktu nutné fyzické oddělení původních a nepůvodních zastupitelných materiálů, je-li původ tohoto produktu určen metodou odděleného účetnictví pro správu zásob.

3. Oddělené účetnictví se zaznamenává a používá v souladu s obecně uznávanými účetními zásadami platnými ve straně, v níž se produkt vyrábí.

4. Metodu odděleného účetnictví lze použít, pouze pokud je možné zajistit, aby status původu nebyl v žádném případě udělen více produktům, než by tomu bylo v případě, pokud by tyto materiály byly fyzicky odděleny.

5. Strana může požadovat, aby použití metody odděleného účetnictví podléhalo předchozímu povolení ze strany příslušných orgánů. Příslušné orgány mohou udělit povolení za jakýchkoli podmínek, které považují za vhodné, a v takových případech sledují používání povolení. Tyto orgány mohou povolení kdykoli odejmout, pokud příjemce povolení jakýmkoli způsobem zneužívá metodu odděleného účetnictví nebo nesplňuje některou z dalších podmínek stanovených v této kapitole.

ČLÁNEK 3.11

Soupravy

Soupravy ve smyslu všeobecného pravidla 3 pro výklad harmonizovaného systému se považují za původní produkty, jestliže jsou původními produkty všechny součásti, z nichž se skládají. Pokud se však souprava skládá z původních i nepůvodních součástí, považuje se souprava za původní jako celek pod podmínkou, že hodnota nepůvodních součástí netvoří více než 15 % (patnáct procent) ceny soupravy ze závodu.

ČLÁNEK 3.12

Neutrální prvky

Při určování původu produktu není zapotřebí zjišťovat původ těchto prvků použitých při jeho výrobě:

a) energie a paliv;

b) zařízení a vybavení;

c) strojů a nástrojů nebo

d) zboží, které se nestává a nemá se stát součástí konečného složení produktu.

ČLÁNEK 3.13

Zásada teritoriality

1. Podmínky týkající se získání statusu původu stanovené v této kapitole musí být v Evropské unii nebo MERCOSURu nepřetržitě plněny.

2. V případě, že je původní zboží vyvezené z Evropské unie nebo MERCOSURu do třetí země vráceno, považuje se za nepůvodní, nelze-li celním orgánům věrohodně prokázat, že vrácené zboží:

a) je totožné s vyvezeným zbožím a

b) bylo případně podrobeno pouze úkonům nezbytným pro jeho uchování v dobrém stavu po dobu pobytu v této třetí zemi nebo při svém vývozu.

ČLÁNEK 3.14

Přepravní podmínky

1. Produkty deklarované k dovozu do strany musí být stejné jako produkty vyvezené ze strany, ze které pocházejí. Před deklarováním k dovozu nesmí být pozměněny, jakýmkoli způsobem přetvořeny nebo podrobeny operacím kromě těch, které je mají uchovat v dobrém stavu, nebo jiných, než je přidání nebo připevnění značek, štítků, pečetí či jakýchkoli jiných rozlišovacích znaků, aby byl zajištěn soulad se specifickými domácími požadavky dovážející strany.

2. Skladování produktů nebo zásilek a rozdělování zásilek lze provést na odpovědnost vývozce nebo následného držitele zboží, a pokud produkty zůstávají v zemi nebo v zemích tranzitu pod dohledem celních orgánů.

3. V případě pochybností, pokud jde o dodržení souladu s požadavky uvedenými v odstavcích 1 a 2, mohou celní orgány dovážející strany požádat dovozce o důkaz souladu s požadavky, který se poskytne jakýmkoli způsobem, včetně smluvních přepravních dokumentů, jako jsou konosamenty, faktických či konkrétních důkazů založených na značení nebo číslování balíků nebo jakýchkoli důkazů týkajících se vlastního produktu.

ČLÁNEK 3.15

Výstavy

1. Jsou-li původní produkty zaslány na výstavu do třetí země a jsou-li po výstavě prodány za účelem dovozu do Evropské unie nebo MERCOSURu, uplatní se na ně při dovozu ustanovení této dohody, pokud je celním orgánům dovážející strany věrohodně prokázáno, že:

a) vývozce zaslal tyto produkty z Evropské unie nebo MERCOSURu do třetí země konání výstavy a vystavil je tam;

b) vývozce tyto produkty prodal osobě z Evropské unie nebo MERCOSURu nebo je na ni jinak převedl;

c) produkty byly zaslány během výstavy nebo bezprostředně po ní ve stavu, v jakém byly odeslány na výstavu, a

d) produkty nebyly od okamžiku, kdy byly odeslány na výstavu, použity k jinému účelu než k předvedení na této výstavě.

2. Deklarace o původu zboží se vyhotoví podle oddílu B a předloží se celním orgánům dovážející strany. Uvede se v ní název a adresa výstavy.

3. Odstavec 1 se vztahuje na všechny obchodní, průmyslové, zemědělské nebo řemeslné výstavy, veletrhy nebo obdobné veřejné přehlídky či expozice, v jejichž průběhu produkty zůstávají pod celním dohledem, s výjimkou akcí pořádaných soukromě v prodejnách nebo podnikových prostorách za účelem prodeje zahraničních produktů.

ODDÍL B

POSTUPY STANOVENÍ PŮVODU

ČLÁNEK 3.16

Obecné požadavky

Produkty pocházející z Evropské unie při dovozu do MERCOSURu a produkty pocházející z MERCOSURu při dovozu do Evropské unie využívají preferenčního sazebního zacházení podle této dohody po předložení deklarace o původu v souladu s článkem 3.17 a právními předpisy každé strany[1].

[1] Osvědčení o původu je platné v souladu s přechodnými opatřeními obsaženými v příloze 3-D po dobu v ní uvedenou.

ČLÁNEK 3.17

Podmínky pro vyhotovení deklarace o původu

1. Deklaraci o původu uvedenou v článku 3.16 může vystavit:

a) vývozce v souladu s příslušnými právními předpisy strany vývozu nebo

b) kterýkoli vývozce pro jakoukoli malou zásilku sestávající z jednoho nebo více nákladových kusů obsahujících původní produkty, jejichž celková hodnota nepřesahuje finanční limit stanovený v příslušných právních předpisech strany vývozu.

2. Strany si vyměňují informace o příslušných právních předpisech uvedených v odstavci 1:

a) v den vstupu této dohody v platnost;

b) pokud dojde ke změnám těchto právních předpisů, před vstupem těchto změn v platnost, a

c) na žádost kterékoli ze stran kdykoli po vstupu této dohody v platnost.

3. Deklaraci o původu lze vyhotovit, pokud dotčené produkty pocházejí z Evropské unie nebo MERCOSURu a splňují-li ostatní požadavky této kapitoly.

4. Vývozce činící deklaraci o původu musí být připraven kdykoli předložit, na žádost celních orgánů nebo příslušného vládního orgánu strany vývozu, veškeré související doklady prokazující status původu dotyčných produktů a splnění ostatních podmínek stanovených v této kapitole.

5. Vývozce vyhotoví deklaraci o původu na faktuře, dodacím listu nebo jakémkoli jiném obchodním dokladu, který popisuje původní produkt dostatečně podrobně, aby umožnil jeho identifikaci, a to v jedné z jazykových verzí uvedených v příloze 3-C a v souladu s právními předpisy strany vývozu.

6. Deklarace o původu musí být opatřena originálním vlastnoručním podpisem vývozce, pokud příslušné právní předpisy strany vývozu nestanoví jinak.

7. Deklaraci o původu může vývozce učinit při vývozu produktů, jichž se týká, nebo po vývozu, je-li předložena ve straně dovozu nejpozději do dvou let po dovozu produktů, jichž se týká.

ČLÁNEK 3.18

Platnost deklarace o původu

1. Deklarace o původu platí dvanáct měsíců ode dne, kdy ji vývozce vyhotovil, a v této lhůtě se předloží celním orgánům strany dovozu.

2. Deklarace o původu předložené po uplynutí lhůty uvedené v odstavci 1 mohou být přijaty pro účely uplatnění preferenčního zacházení pouze tehdy, pokud jejich nepředložení v této lhůtě bylo způsobeno výjimečnými okolnostmi.

3. V ostatních případech opožděného předložení deklarace o původu ji mohou celní orgány strany dovozu přijmout, pokud jim byly produkty předloženy před uplynutím konečné lhůty.

ČLÁNEK 3.19

Dovoz po částech

Jsou-li na žádost dovozce a za podmínek stanovených celními orgány strany dovozu dováženy po částech rozložené nebo nesložené produkty ve smyslu všeobecného pravidla 2 písm. a) pro výklad harmonizovaného systému zařazené do tříd XV až XXI harmonizovaného systému, předkládá se celním orgánům jediná deklarace o původu pro tyto produkty při dovozu první části.

ČLÁNEK 3.20

Osvobození od deklarace o původu

1. Produkty, které jsou posílány v drobných zásilkách soukromými osobami soukromým osobám nebo se nacházejí v osobních zavazadlech cestujících, se považují za původní produkty, aniž by bylo třeba předložit deklaraci o původu, pokud nejsou dováženy obchodně, pokud dovozce prohlásí, že produkty splňují všechny podmínky této kapitoly, a pokud o pravdivosti prohlášení nejsou žádné pochybnosti. V případě produktů zasílaných poštou může být deklarace uvedena na celním prohlášení CN22/CN23 nebo na listu papíru, který se k tomuto dokladu přiloží.

2. Dovoz, který je příležitostný a je tvořen výhradně produkty pro osobní potřebu příjemců nebo cestujících či jejich rodin, se nepovažuje za dovoz za obchodním účelem, je-li z povahy a množství těchto produktů zřejmé, že neslouží žádnému obchodnímu účelu.

3. Celková hodnota produktů uvedených v odstavci 1 nesmí překročit hodnoty stanovené právními předpisy strany dovozu. Strany si vyměňují informace o těchto hodnotách.

ČLÁNEK 3.21

Doklady

Doklady uvedené v čl. 3.17 odst. 4 mohou zahrnovat:

a) přímý důkaz o činnostech prováděných vývozcem nebo dodavatelem při získávání dotyčného zboží, který je obsažen například v jejich účtech nebo vnitřním účetnictví;

b) doklady prokazující status původu použitých materiálů, vydané nebo vyhotovené v Evropské unii nebo MERCOSURu, pokud jsou tyto doklady používány, vydány nebo vyhotoveny v souladu s právními předpisy této strany;

c) doklady prokazující zpracování nebo opracování materiálů v Evropské unii nebo MERCOSURu, vydané nebo vyhotovené v Evropské unii nebo MERCOSURu, pokud jsou tyto doklady vydány nebo vyhotoveny v souladu s právními předpisy této strany, a

d) deklaraci o původu prokazující status původu použitých materiálů vystavenou v Evropské unii nebo v MERCOSURu v souladu s touto kapitolou.

ČLÁNEK 3.22

Požadavky na uchovávání záznamů

Vývozce vyhotovující deklaraci o původu uchovává po dobu nejméně tří let ode dne vyhotovení deklarace o původu kopii této deklarace o původu a dokumentů uvedených v čl. 3.17 odst. 4. Dovozce uchovává tuto deklaraci o původu nebo její kopii, je-li originál v držení celního orgánu nebo příslušného vládního orgánu, po dobu nejméně tří let ode dne dovozu produktů, na něž se tato deklarace o původu vztahuje.

ČLÁNEK 3.23

Rozpory a formální chyby

1. Drobné rozpory mezi údaji v deklaraci o původu a v dokladech předložených celnímu úřadu za účelem splnění formalit pro dovoz produktů nezakládá neplatnost deklarace o původu, je-li řádně prokázáno, že se deklarace o původu skutečně vztahuje na předložené produkty.

2. Zjevné formální chyby v deklaraci o původu nevedou k odmítnutí deklarace o původu, pokud tyto chyby nevyvolávají pochybnosti o správnosti informací obsažených v deklaraci o původu.

ČLÁNEK 3.24

Spolupráce mezi celními orgány a příslušnými vládními orgány

1. Celní orgány nebo příslušné vládní orgány členských států Evropské unie a signatářského státu MERCOSURu si vzájemně prostřednictvím komunikace mezi Evropskou komisí a sekretariátem MERCOSURu poskytují adresy celních orgánů nebo příslušných vládních orgánů odpovědných za ověřování deklarací o původu.

2. Za účelem zajištění řádného uplatňování této kapitoly si Evropská unie a MERCOSUR prostřednictvím svých celních orgánů nebo příslušných vládních orgánů poskytují vzájemnou pomoc při kontrole pravosti deklarací o původu a správnosti informací uvedených v těchto deklaracích.

3. Za účelem předcházení, vyšetřování a potírání porušování celních předpisů stanoví příloha 4-A spolupráci mezi celními orgány nebo příslušnými vládními orgány, včetně přítomnosti řádně pověřených úředníků jedné strany na území druhé strany, s výhradou souhlasu a podmínek stanovených stranou, na jejímž území je pomoc poskytována.

ČLÁNEK 3.25

Ověřování deklarací o původu

1. Ověřování deklarací o původu se provádí namátkově anebo vždy v případech, kdy mají celní orgány nebo příslušné vládní orgány strany dovozu důvodné pochybnosti o pravosti těchto deklarací, o statusu původu dotyčných produktů nebo splnění ostatních podmínek této kapitoly.

2. Pro účely odstavce 1 vrátí celní orgány nebo příslušné vládní orgány strany dovozu deklaraci o původu nebo její kopii celním orgánům nebo příslušným vládním orgánům strany vývozu s uvedením důvodů žádosti o ověření. K žádosti o ověření se připojí veškeré získané dokumenty a informace nasvědčující, že informace uvedené v deklaraci o původu jsou nesprávné.

3. Žádost o ověření a následná odpověď se předkládají v úředním jazyce celního orgánu nebo příslušného vládního orgánu strany dovozu žádající o ověření v jazyce přijatelném pro tuto stranu nebo v souladu s čl. 5 odst. 3 přílohy 4-A.

4. Ověření provádějí celní orgány nebo příslušné vládní orgány strany vývozu. Za tímto účelem mají pravomoc požadovat jakékoli důkazy a provádět jakoukoli kontrolu účetnictví vývozce nebo jakoukoli jinou kontrolu, kterou považují za vhodnou.

5. Pokud se celní orgány nebo příslušné vládní orgány strany dovozu rozhodnou pozastavit poskytování preferenčního zacházení dotčeným produktům až do výsledku ověření, nabídnou dovozci propuštění produktů s výhradou preventivních opatření, která celní orgány nebo příslušné vládní orgány považují za nezbytná. Pozastavení preferenčního zacházení se ukončí co nejdříve poté, co strana dovozu určí původ produktů.

6. Celní orgány nebo příslušné vládní orgány strany vývozu informují co nejdříve orgány strany dovozu, které žádají o ověření jeho výsledků. Strana vývozu poskytne celním orgánům nebo příslušným vládním orgánům strany dovozu tyto informace:

a) výsledky ověření;

b) popis produktu, který je předmětem ověření, a jeho sazební zařazení relevantní pro uplatnění pravidel původu;

c) popis a vysvětlení postupu výroby dostačující k odůvodnění statusu původu produktu;

d) informaci o způsobu provedení ověření a

e) případně podpůrnou dokumentaci.

7. Pokud do deseti měsíců ode dne podání žádosti o ověření neobdrží odpověď nebo pokud odpověď neobsahuje dostatečné informace k určení pravosti dané deklarace nebo původu produktů, odmítnou žádající celní orgány nebo příslušné vládní orgány, s výjimkou mimořádných okolností, preferenční sazební zacházení s produkty, na něž se deklarace o původu vztahuje. Lhůta deseti měsíců může být po vzájemné dohodě stran prodloužena s ohledem na počet žádostí o ověření a složitost ověřování.

8. Celní orgány nebo příslušné vládní orgány strany dovozu žádající o ověření na žádost celních orgánů nebo příslušných vládních orgánů strany vývozu oznámí těmto orgánům své rozhodnutí o postupu ověřování.

ČLÁNEK 3.26

Konzultace

1. Pokud v souvislosti s postupy ověřování stanovenými v článku 3.25 celní orgány nebo příslušné vládní orgány strany dovozu zamýšlejí provést určení původu, které není v souladu s odpovědí celních orgánů nebo příslušných vládních orgánů strany vývozu v souladu s čl. 3.25 odst. 6, oznámí strana dovozu tento záměr straně vývozu do 60 (šedesáti) dnů od obdržení odpovědi v souladu s čl. 3.25 odst. 6.

2. Na žádost kterékoli ze stran povedou strany konzultace do 90 (devadesáti) dnů ode dne oznámení uvedeného v odstavci 1 nebo v dohodnuté lhůtě s cílem vyřešit rozdíly v postupech ověřování. Lhůtu pro konzultace lze prodloužit případ od případu na základě vzájemné písemné dohody mezi stranami.

3. Pokud existují rozdíly v postupech ověřování, které nelze vyřešit mezi celními orgány nebo příslušnými vládními orgány strany dovozu žádající o ověření a celními orgány nebo příslušnými vládními orgány strany vývozu odpovědnými za provedení tohoto ověření, nebo pokud tyto rozdíly vyvolávají otázky ohledně výkladu této kapitoly, předloží se tyto rozdíly nebo otázky Podvýboru pro cla, usnadnění obchodu a pravidla původu uvedenému v článku 3.32.

4. Celní orgány nebo příslušné vládní orgány strany dovozu žádající o ověření mohou provést určení původu po konzultacích v Podvýboru pro cla, usnadnění obchodu a pravidla původu a pouze na základě dostatečného odůvodnění poté, co dovozci udělily právo být vyslechnut. Rozhodnutí se oznámí straně vývozu.

5. Žádným ustanovením tohoto článku nejsou dotčeny postupy ani práva stran podle kapitoly 21.

6. Ve všech případech se spory mezi dovozcem a celními orgány nebo příslušnými vládními orgány strany dovozu řeší podle práva této strany.

ČLÁNEK 3.27

Zachování důvěrnosti

1. Každá strana zachová v souladu se svým právem důvěrnost informací shromážděných podle této kapitoly a chrání tyto informace před zveřejněním.

2. Informace, které obdrží orgány dovážející strany, mohou tyto orgány využívat pouze pro účely této kapitoly. Každá strana zajistí, aby důvěrné informace shromážděné podle této kapitoly nebyly použity pro jiné účely než pro správu a provádění určení původu a celních záležitostí, kromě případů, kdy to povolí osoba nebo strana, která takové důvěrné informace poskytla.

3. Bez ohledu na odstavec 2 může dovážející strana povolit použití nebo zveřejnění informací shromážděných podle této kapitoly v jakémkoli správním nebo soudním řízení zahájeném pro nedodržení celních předpisů provádějících tuto kapitolu. V takovém případě dovážející strana oznámí vyvážející straně použití nebo zveřejnění informací.

ČLÁNEK 3.28

Správní opatření a sankce

Každá strana uloží v souladu se svými právními předpisy správní opatření a sankce, jež se uloží každé osobě, která vystaví nebo nechá vystavit doklad obsahující nesprávné údaje s úmyslem získat pro produkty preferenční zacházení.

ODDÍL C

ZÁVĚREČNÁ USTANOVENÍ

ČLÁNEK 3.29

Ceuta a Melilla

1. Pro účely této kapitoly, pokud jde o Evropskou unii, pojem „strana“ nezahrnuje Ceutu a Melillu.

2. Produkty pocházející z MERCOSURu podléhají při dovozu do Ceuty a Melilly ve všech ohledech stejnému celnímu zacházení podle této dohody jako produkty pocházející z celního území Evropské unie podle protokolu 2 k Aktu o přistoupení Španělského království a Portugalské republiky k Evropské unii. MERCOSUR poskytne při dovozu produktů, na něž se vztahuje tato dohoda a jež pocházejí z Ceuty a Melilly, stejné celní zacházení jako produktům dováženým a pocházejícím z Evropské unie.

3. Pravidla původu a postupy stanovení původu uvedené v této kapitole se použijí obdobně na produkty vyvážené z MERCOSURu do Ceuty a Melilly a na produkty vyvážené z Ceuty a Melilly do MERCOSURu.

4. Ceuta a Melilla se považují za jediné území.

5. Vývozce uvede v kolonce 2 deklarace o původu „MERCOSUR“ nebo „Ceuta a Melilla“ v závislosti na původu produktů.

6. Za použití a provedení této kapitoly v Ceutě a Melille odpovídají celní orgány Španělského království.

ČLÁNEK 3.30

Celní kvóty

K produktům vyváženým v rámci celních kvót udělených Evropskou unií musí být přiložen úřední doklad vydaný signatářskými státy MERCOSURu, jehož vzor by měl MERCOSUR sdělit Evropské unii nejpozději ke dni vstupu této dohody v platnost[1].

ČLÁNEK 3.31

Zboží v režimu tranzitu nebo uskladnění

Tuto dohodu lze použít na zboží, které je v souladu s touto kapitolou a které je ke dni vstupu této dohody v platnost buď v tranzitu, nebo dočasně uskladněno v celních skladech nebo ve svobodných pásmech v Evropské unii nebo v MERCOSURu, pokud je celním orgánům dovážející strany do šesti měsíců od uvedeného dne předložena deklarace o původu a případně doklady prokazující, že zboží je v souladu s článkem 3.14.

[1] Toto ustanovení se použije, aniž jsou dotčena ostatní ustanovení této kapitoly.

ČLÁNEK 3.32

Podvýbor pro cla, usnadnění obchodu a pravidla původu

1. Podvýbor pro cla, usnadnění obchodu a pravidla původu zřízený podle čl. 22.3 odst. 4 má kromě funkcí uvedených v článcích 22.3 a 4.21 a čl. 4.6 odst. 10 tyto funkce:

a) provádět přípravné interní práce nezbytné pro Výbor pro obchod, pokud jde o:

i) provádění a fungování této kapitoly a

ii) jakékoli změny této kapitoly navržené některou stranou;

b) přijímat vysvětlivky s cílem usnadnit provádění této kapitoly a

c) v případě potřeby vést konzultace podle článku 3.26.

ČLÁNEK 3.33

Vysvětlivky

Podvýbor pro cla, usnadnění obchodu a pravidla původu přijme podle potřeby vysvětlivky týkající se výkladu, uplatňování a správy této kapitoly.

ČLÁNEK 3.34

Změny této kapitoly

Rada pro obchod může tuto kapitolu změnit podle čl. 22.1 odst. 6 písm. f).

KAPITOLA 4

CLA A USNADNĚNÍ OBCHODU

ČLÁNEK 4.1

Cíle a oblast působnosti

1. Strany uznávají význam cel a usnadnění obchodu v rozvíjejícím se globálním obchodním prostředí.

2. Strany uznávají, že základem pro požadavky a postupy v oblasti dovozu, vývozu a tranzitu jsou mezinárodní obchodní a celní nástroje a normy.

3. Strany uznávají, že jejich právní předpisy by měly být nediskriminační a že celní postupy a další postupy související s obchodem by měly být založeny na používání moderních metod a účinných kontrol k boji proti podvodům, ochraně zdraví a bezpečnosti spotřebitelů a podpoře zákonného obchodu. Každá strana by měla pravidelně přezkoumávat své právní předpisy a celní postupy. Strany rovněž uznávají, že jejich celní postupy a další postupy související s obchodem by neměly představovat větší administrativní zátěž nebo omezení obchodu, než je nezbytné k dosažení legitimních cílů, a že by měly být uplatňovány způsobem, který je předvídatelný, konzistentní a transparentní.

4. Strany posílí svou spolupráci s cílem zajistit, aby příslušné právní předpisy a rovněž administrativní kapacity příslušných správ splňovaly cíle podpory zjednodušení obchodu a současně zajišťovaly účinnou kontrolu dovozu, vývozu a tranzitu zboží na hranicích.

5. Strany spolupracují s cílem podpořit rozvoj regionální integrace jak v rámci Evropské unie, tak v rámci MERCOSURu.

ČLÁNEK 4.2

Celní spolupráce

1. Strany prostřednictvím svých příslušných orgánů spolupracují v celních záležitostech a dalších záležitostech souvisejících s obchodem za účelem zajištění toho, aby bylo dosaženo cílů stanovených v článku 4.1.

2. Spolupráce může zahrnovat:

a) výměnu informací týkajících se celních předpisů a dalších předpisů týkajících se obchodu, provádění takových předpisů a celních postupů, zejména v těchto oblastech:

i) zjednodušení a modernizace celních postupů;

ii) prosazování práv duševního vlastnictví celními orgány;

iii) volný oběh zboží a regionální integrace;

iv) zjednodušení tranzitní přepravy a překládky;

v) koordinace mezi subjekty na hranicích;

vi) vztahy s podnikatelskou sférou;

vii) bezpečnost dodavatelského řetězce a řízení rizik a

viii) využívání požadavků na informační technologie, údaje a dokumentaci a systémů jednotného portálu, včetně práce na jejich budoucí interoperabilitě;

b) výměnu informací týkajících se mezinárodních obchodních a celních nástrojů a norem;

c) spolupráci na celních aspektech zabezpečení a usnadnění mezinárodního obchodního dodavatelského řetězce v souladu s rámcem norem pro zabezpečení a zjednodušení celosvětového obchodu (dále jen „rámec SAFE“ Světové celní organizace (dále jen „WCO“));

d) rozvoj společných iniciativ souvisejících s dovozními a vývozními postupy, včetně technické pomoci, budování kapacit a opatření zaměřených na poskytování účinných služeb podnikatelské sféře;

e) posílení spolupráce mezi stranami v oblasti cel a usnadnění obchodu v mezinárodních organizacích, jako je WTO, WCO a Konference OSN o obchodu a rozvoji (dále jen „UNCTAD“);

f) ve vhodných a náležitých případech zavedení vzájemného uznávání programů obchodního partnerství a celních kontrol, včetně rovnocenných opatření na usnadnění obchodu;

g) podporu spolupráce mezi celními orgány a jinými vládními orgány nebo agenturami v souvislosti s programy oprávněných hospodářských subjektů, např. sjednocením požadavků, usnadněním přístupu k výhodám a minimalizací zbytečné duplicity;

h) spolupráci za účelem dosažení společného přístupu k otázkám týkajícím se určení celní hodnoty a

i) spolupráci na dalším zkrácení doby propuštění a na propouštění zboží bez zbytečného odkladu, zejména zboží podléhajícího rychlé zkáze.

3. Strany si poskytují vzájemnou správní pomoc v celních záležitostech v souladu s ustanoveními přílohy 4-A.

ČLÁNEK 4.3

Celní a jiné právní předpisy související s obchodem

1. Celní předpisy a právní předpisy související s obchodem[1] každé strany jsou založeny na:

a) mezinárodních nástrojích a normách platných v oblasti cel a obchodu, včetně: Dohody WTO o usnadnění obchodu uzavřené na Bali dne 7. prosince 2013 (dále jen „Dohoda WTO o usnadnění obchodu“); Mezinárodní úmluvy o harmonizovaném systému popisu a číselného označování zboží, přijaté v Bruselu dne 14. června 1983; rámce SAFE a datového modelu WCO přijatého v červnu 2005, a pokud možno podstatných prvků revidované Kjótské úmluvy o zjednodušení a sladění celních režimů, podepsané v Kjótu dne 18. května 1973;

b) společném cíli usnadnit zákonný obchod prostřednictvím účinného prosazování a dodržování legislativních požadavků a

c) přiměřené a nediskriminační legislativě, jež zabrání zbytečné zátěži hospodářských subjektů, přináší hospodářským subjektům s vysokou úrovní dodržování předpisů další usnadnění, včetně příznivého zacházení, pokud jde o celní kontroly před propuštěním zboží, a zajistí záruky proti podvodům a nezákonným nebo škodlivým činnostem.

[1] Pro upřesnění je třeba uvést, že odkaz na právní předpisy se vztahuje na postupy, které jsou v nich zakotveny.

2. Ke zlepšení pracovních postupů a k zajištění toho, že operace budou nediskriminační, transparentní, účinné, celistvé a odůvodněné, každá strana:

a) kdykoli to bude možné, zjednoduší a přezkoumá požadavky a formality za účelem urychleného propuštění a odbavení zboží;

b) usiluje o další zjednodušení a normalizaci údajů a dokumentace, jež požadují celní a jiné orgány, a

c) dohlíží na zachování nejvyššího standardu bezúhonnosti prostřednictvím uplatňování opatření, která odrážejí zásady příslušných mezinárodních úmluv a nástrojů v této oblasti.

ČLÁNEK 4.4

Propuštění zboží

1. Každá strana přijme nebo ponechá v platnosti požadavky a postupy, které:

a) stanoví rychlé propuštění zboží ve lhůtě nepřesahující lhůtu stanovenou pro zajištění souladu s jejími celními předpisy a formalitami a jinými předpisy a formalitami souvisejícími s obchodem;

b) umožňují předběžné elektronické podávání a zpracování dokumentace a veškerých dalších požadovaných informací před příchodem zboží, aby mohlo být zboží propuštěno při příchodu[1], a

c) umožní propuštění zboží před konečným vyměřením cel, daní, poplatků a plateb, pokud vyměření neproběhne před příchodem nebo při příchodu nebo nejrychlejším možným způsobem po příchodu a za předpokladu, že jsou splněny všechny ostatní regulatorní požadavky.

2. Pro účely odst. 1 písm. c) může kterákoli ze stran jako podmínku pro toto propuštění zboží požadovat záruku za jakoukoli dosud nevyměřenou částku v podobě jistoty, vkladu nebo jiného vhodného nástroje stanoveného jejími právními předpisy. Tato záruka nesmí být vyšší než částka, kterou tato strana požaduje k zajištění úhrady cel, daní, poplatků a plateb v konečném důsledku splatných za zboží, na které se vztahuje záruka. Záruka se uvolní, jakmile již není vyžadována[2].

3. Každá strana usiluje o další zkracování doby, kterou trvá propouštění, a o propuštění zboží bez zbytečného zpoždění.

---

[1] Signatářské státy MERCOSURu dodrží závazky uvedené v tomto odstavci v souladu s článkem 16 (Oznámení konečných dat pro provedení kategorií B a C) Dohody WTO o usnadnění obchodu.

[2] Signatářské státy MERCOSURu dodrží závazky uvedené v tomto odstavci v souladu s článkem 16 (Oznámení konečných dat pro provedení kategorií B a C) Dohody WTO o usnadnění obchodu.

ČLÁNEK 4.5

Zboží podléhající rychlé zkáze

1. Pro účely tohoto ustanovení se zbožím podléhajícím rychlé zkáze rozumí zboží, které se z důvodu svých přirozených charakteristik rychle kazí, zejména v nevhodných podmínkách skladování.

2. Každá strana náležitě upřednostní zboží podléhající rychlé zkáze při plánování a provádění jakýchkoli kontrol, které mohou být vyžadovány.

3. Je-li to proveditelné a v souladu s právními předpisy, každá strana na žádost hospodářského subjektu:

a) zajistí odbavení zásilky zboží podléhajícího rychlé zkáze mimo pracovní dobu celních a jiných příslušných orgánů a

b) povolí odbavení zásilek zboží podléhajícího rychlé zkáze v prostorách hospodářského subjektu.

ČLÁNEK 4.6

Předběžná rozhodnutí

1. Pro účely tohoto článku se „předběžným rozhodnutím“ rozumí písemné rozhodnutí vydané žadateli před dovozem zboží, na které se vztahuje žádost, jež stanoví režim, který strana na zboží uplatní v okamžiku dovozu s ohledem na:

a) sazební zařazení zboží a

b) původ zboží.

2. Každá strana vydá prostřednictvím svých celních orgánů předběžné rozhodnutí, které stanoví zacházení pro dotčené zboží. Pokud žadatel podá písemnou žádost, a to i v elektronické podobě, obsahující veškeré nezbytné informace v souladu s právními předpisy vydávající strany, vydá se toto rozhodnutí v přiměřené a časově omezené lhůtě.

3. Předběžné rozhodnutí je platné nejméně po dobu tří let od jeho vydání, pokud se nezmění právní předpisy, fakta nebo okolnosti, které byly podkladem pro původní předběžné rozhodnutí.

4. Kterákoli ze stran může odmítnout vydat předběžné rozhodnutí, pokud je vznesená otázka předmětem správního nebo soudního přezkumu nebo pokud se žádost netýká zamýšleného použití předběžného rozhodnutí. Pokud strana odmítne předběžné rozhodnutí vydat, neprodleně písemně informuje žadatele a uvede relevantní skutečnosti a důvod svého rozhodnutí.

5. Každá strana zveřejní alespoň:

a) požadavky na žádost o předběžné rozhodnutí, včetně informací, které mají být poskytnuty, a formátu;

b) lhůtu, ve které předběžné rozhodnutí vydá, a

c) dobu, po kterou je předběžné rozhodnutí platné.

6. Pokud některá ze stran zruší, změní či zneplatní předběžné rozhodnutí, oznámí to žadateli písemně s uvedením relevantních skutečností a důvodu svého rozhodnutí. Strana může zrušit, změnit či zneplatnit předběžné rozhodnutí se zpětným účinkem pouze tehdy, pokud rozhodnutí bylo založeno na neúplných, nesprávných, nepravdivých nebo zavádějících informacích.

7. Předběžné rozhodnutí vydané některou ze stran je pro tuto stranu ve vztahu k žadateli, který o rozhodnutí požádal, závazné. Strana může stanovit, že předběžné rozhodnutí je pro žadatele závazné.

8. Každá strana na písemnou žádost žadatele zajistí přezkum předběžného rozhodnutí nebo rozhodnutí o jeho zrušení, změně či zneplatnění[1].

9. S výhradou požadavků na důvěrnost se podstatné prvky těchto rozhodnutí zveřejňují online nebo v jiných vhodných formátech.

[1] Podle tohoto odstavce může přezkum provést předtím nebo potom, co bylo ve věci rozhodnutí konáno, úředník, úřad nebo orgán, který rozhodnutí vydal, vyšší nebo nezávislý správní orgán nebo soudní orgán.

10. V zájmu usnadnění obchodu Podvýbor pro cla, usnadnění obchodu a pravidla původu uvedený v článku 4.21 pravidelně projednává aktuální informace o změnách příslušných právních předpisů stran v záležitostech uvedených v tomto článku.

11. Strany se mohou dohodnout na předběžných rozhodnutích v jakékoli jiné záležitosti.

ČLÁNEK 4.7

Tranzit a překládka

1. Každá strana zajistí volný tranzit zboží přes své území za použití co nejpříhodnější trasy pro tento tranzit.

2. Aniž je dotčena zákonná kontrola, poskytne každá strana tranzitu na území nebo z území druhé strany zacházení, které není méně příznivé než zacházení poskytované vlastnímu obdobnému zboží a jeho pohybu, včetně dovozu a vývozu, je-li toto zboží přepravováno na stejné trase za obdobných podmínek.

3. Každá strana v co největší míře uplatňuje na překládané zboží celní režimy, které jsou méně zatěžující než režimy uplatňované na tranzit.

4. Každá strana zavede režimy dopravy pod celním dohledem umožňující tranzit zboží, aniž by bylo nutné zaplatit clo nebo jiné poplatky, s výhradou poskytnutí vhodné záruky.

5. Každá strana podporuje a provádí regionální ujednání o tranzitu s cílem usnadnit tranzit a omezit překážky obchodu.

6. Každá strana využívá mezinárodní normy a nástroje v oblasti tranzitu zboží.

7. Celní tranzitní režimy lze použít i v případě, že tranzit zboží začíná nebo končí na území strany (vnitrozemský tranzit).

8. Strany zajistí, aby všechny dotčené orgány a agentury na jejich příslušných územích spolupracovaly a koordinovaly svou činnost v oblasti cel s cílem usnadnit tranzitní dopravu.

ČLÁNEK 4.8

Oprávněný hospodářský subjekt

1. Každá strana zavede nebo zachová program partnerství pro usnadnění obchodu pro subjekty, které splňují stanovená kritéria (dále jen „oprávněné hospodářské subjekty“).

2. Stanovená kritéria, která musí hospodářské subjekty splnit, aby mohly být považovány za oprávněné hospodářské subjekty (dále jen „specifikovaná kritéria“), se týkají souladu nebo rizika nesouladu s požadavky stanovenými v právních předpisech každé strany. Specifikovaná kritéria, která se zveřejní, mohou zahrnovat tato kritéria:

a) žadatel se nedopustil žádného vážného nebo opakovaného porušení celních nebo daňových předpisů a nemá žádný záznam, pokud jde o závažné trestné činy související s jeho hospodářskou činností;

b) žadatel prokáže vysokou úroveň kontroly svých operací a toku zboží prostřednictvím systému správy obchodních a případně dopravních záznamů, umožňující přiměřenou kontrolu ze strany celních úřadů;

c) finanční solventnost, jež je považována za prokázanou, pokud je žadatel v dobré finanční situaci, která mu umožňuje plnit své závazky s řádným ohledem na charakteristiky druhu dané podnikatelské činnosti;

d) prokázaná způsobilost nebo odborné kvalifikace přímo související s prováděnou činností a

e) odpovídající normy bezpečnosti a zabezpečení.

3. Specifikovaná kritéria nesmí být navržena ani uplatňována tak, aby umožňovala nebo vytvářela svévolnou nebo neodůvodněnou diskriminaci mezi subjekty tam, kde existují stejné podmínky, a umožní účast malých a středních podniků.

4. Program partnerství pro usnadnění obchodu zahrnuje alespoň čtyři z těchto přínosů:

a) menší požadavky na doklady a údaje, podle potřeby;

b) nízká míra fyzických kontrol a šetření, podle potřeby;

c) rychlé propuštění, podle potřeby;

d) odložená úhrada cel, daní, poplatků a plateb;

e) použití komplexních záruk nebo omezených záruk;

f) jedno celní prohlášení pro veškerý dovoz nebo vývoz v určitém období a

g) odbavení zboží v prostorách oprávněného hospodářského subjektu nebo na jiném místě schváleném celními orgány.

5. Strany by měly zajistit koordinaci mezi celními orgány a jinými pohraničními orgány při vypracovávání svých příslušných programů oprávněných hospodářských subjektů, a to prostředky, jako je sladění požadavků, minimalizace zbytečné duplicity a přístup k výhodám souvisejícím s kontrolami a požadavky spravovanými jinými než celními orgány.

ČLÁNEK 4.9

Jednotný portál

Každá strana se vynasnaží zavést systémy jednotného portálu, které obchodníkům umožní prostřednictvím jednotného kontaktního místa předkládat zúčastněným orgánům nebo agenturám dokumentaci a údaje pro dovoz, vývoz nebo tranzit zboží.

ČLÁNEK 4.10

Transparentnost

1. Strany uznávají význam včasných konzultací se zástupci obchodu o navržených předpisech a postupech strany týkajících se cel a usnadnění obchodu.

2. Každá strana zajistí, aby její celní požadavky a postupy a jiné požadavky a postupy související s obchodem v rámci možností nadále odpovídaly potřebám obchodní veřejnosti, byly v souladu s osvědčenými postupy a byly pro obchod nadále co nejméně omezující.

3. Každá strana případně zajistí pravidelné konzultace mezi svými pohraničními orgány a obchodníky nebo jinými zúčastněnými stranami, které se nacházejí na jejím území.

4. Každá strana neprodleně, nediskriminačním a snadno přístupným způsobem a pokud možno elektronickými prostředky zveřejní nové právní předpisy a obecné postupy týkající se cel a usnadnění obchodu před použitím těchto právních předpisů nebo obecných postupů, jakož i změny a výklady těchto právních předpisů a obecných postupů. Spadají sem:

a) režimy dovozu, vývozu a tranzitu, včetně režimů týkajících se přístavů, letišť a jiných míst vstupu a provozní doby, a požadované formuláře a doklady;

b) uplatňované sazby cel a daní jakéhokoli druhu ukládané na dovoz nebo vývoz nebo v jejich souvislosti;

c) poplatky a platby ukládané vládními agenturami nebo jejich jménem na dovoz, vývoz nebo tranzit nebo v jejich souvislosti;

d) pravidla pro zařazení nebo určení hodnoty výrobků pro celní účely;

e) právní předpisy a obecně závazná správní rozhodnutí týkající se pravidel původu;

f) omezení nebo zákazy dovozu, vývozu nebo tranzitu;

g) ustanovení o sankcích za porušení dovozních, vývozních nebo tranzitních formalit;

h) odvolací řízení;

i) dohody nebo jejich části uzavřené s jakoukoli zemí nebo zeměmi týkající se dovozu, vývozu nebo tranzitu;

j) postupy týkající se správy celních kvót;

k) kontaktní místa pro vyřizování žádostí o informace a

l) další relevantní oznámení správní povahy ve vztahu k výše uvedenému.

5. Každá strana zajistí, aby mezi zveřejněním a vstupem v platnost nových nebo změněných právních předpisů, obecných postupů, poplatků nebo plateb uplynula přiměřená doba.

6. Každá strana zpřístupní on-line a v případě potřeby aktualizuje:

a) popis svých režimů dovozu, vývozu a tranzitu, včetně odvolacích řízení, s informacemi o praktických krocích potřebných pro dovoz, vývoz a tranzit;

b) formuláře a doklady požadované pro dovoz na území dané strany, vývoz z jejího území nebo tranzit přes její území a

c) kontaktní údaje informačních míst.

7. Každá strana zřídí nebo zachová jedno nebo více informačních míst, která budou v přiměřené době odpovídat na dotazy vlád, obchodníků a jiných zúčastněných stran týkající se celních a jiných obchodních záležitostí. Strany nepožadují úhradu poplatku za zodpovězení dotazů ani za poskytnutí formulářů a dokumentů. Informační střediska zodpovídají dotazy a poskytují formuláře a dokumenty v přiměřené lhůtě stanovené každou stranou, která se může lišit v závislosti na povaze a složitosti dotazu.

ČLÁNEK 4.11

Určování celní hodnoty

Pravidla pro celní hodnotu uplatňovaná v recipročním obchodě mezi stranami se řídí Dohodou o provádění článku VII GATT 1994. Její ustanovení jsou tímto začleněna do této dohody a tvoří její nedílnou součást.

ČLÁNEK 4.12

Řízení rizik

1. Každá strana přijme nebo zachová systém řízení rizika pro celní kontroly.

2. Každá strana navrhne a uplatňuje řízení rizik takovým způsobem, aby zamezila svévolné nebo neoprávněné diskriminaci či zastřenému omezování mezinárodního obchodu.

3. Každá strana soustředí celní kontroly a další související hraniční kontroly na vysoce rizikové zásilky a urychluje propuštění zásilek s nízkým rizikem. Každá strana také může jako součást svého řízení rizik zásilky pro tyto kontroly vybrat náhodně.

4. Každá strana vychází při řízení rizika z posouzení rizika za pomoci vhodných kritérií výběru.

5. Ustanovení tohoto článku se, kdykoli je to možné, vztahují na řízení spravovaná jinými pohraničními orgány.

ČLÁNEK 4.13

Audit po celním odbavení

1. V zájmu rychlého propuštění zboží každá strana zavede nebo zachová audity po celním odbavení, aby se zajistilo dodržování celních a jiných souvisejících právních předpisů.

2. Každá strana provádí audity po odbavení zboží na základě rizik.

3. Každá strana provádí audity po celním odbavení transparentně. Provádí-li se audit a je dosaženo přesvědčivých výsledků, strana neprodleně informuje osobu, jejíž záznam je předmětem auditu, o výsledcích, jejích právech a povinnostech a o důvodech těchto výsledků.

4. Strany uznávají, že informace získané během auditů po celním odbavení mohou být použity v dalším správním nebo soudním řízení.

5. Je-li to proveditelné, strany použijí výsledky auditu po celním odbavení při uplatňování řízení rizik.

ČLÁNEK 4.14

Celní zástupci

Každá strana zveřejní svá opatření týkající se využívání celních zástupců. Při případném udělování licencí celním zástupcům uplatňuje každá strana transparentní, nediskriminační a přiměřená pravidla. Strana nepřijme nová opatření zavádějící povinné využívání celních zástupců.

ČLÁNEK 4.15

Kontrola před odesláním

Žádná ze stran nepožaduje povinné provádění kontrol před odesláním, jak je stanoveno v dohodě WTO o kontrole před odesláním, ani žádnou jinou kontrolní činnost prováděnou v místě určení soukromými společnostmi před celním odbavením.

ČLÁNEK 4.16

Odvolání

1. Každá strana poskytne účinné, rychlé, nediskriminační a snadno přístupné postupy zajišťující právo na odvolání proti správním krokům, usnesením a rozhodnutím celních nebo jiných příslušných orgánů, jež mají vliv na dovoz, vývoz nebo tranzit zboží.

2. Odvolací řízení mohou zahrnovat správní přezkum orgánem dohledu a soudní přezkum rozhodnutí, jež byla přijata na správní úrovni, v souladu s právními předpisy strany.

3. Právo na odvolání má rovněž každá osoba, která požádala celní orgány o rozhodnutí a neobdržela rozhodnutí o své žádosti v příslušných lhůtách.

4. Každá strana osobě, jíž vydává správní rozhodnutí, poskytne rovněž odůvodnění tohoto rozhodnutí, aby tato osoba mohla v případě potřeby využít řízení o přezkumu nebo odvolací řízení.

ČLÁNEK 4.17

Dovozní, vývozní a tranzitní formality a požadavky na údaje a dokumentaci

1. Každá strana zajistí, aby požadavky na dovozní, vývozní a tranzitní formality, údaje a doklady byly:

a) přijaty nebo uplatňovány za účelem rychlého propuštění zboží, zejména zboží podléhajícího rychlé zkáze, za předpokladu, že jsou splněny podmínky pro propuštění;

b) přijaty nebo uplatňovány způsobem, jehož cílem je snižovat čas a náklady na dodržování požadavků pro obchodníky a hospodářské subjekty;

c) vybraným opatřením nejméně omezujícím obchod, pokud jsou rozumně dostupná dvě nebo více alternativních opatření pro naplnění daných politických cílů, a

d) zachovány, a to včetně jejich částí, pouze po dobu, kdy jsou vyžadovány.

2. MERCOSUR usiluje o uplatňování společných celních režimů a jednotných požadavků na celní údaje pro propuštění zboží.

ČLÁNEK 4.18

Používání informačních technologií

1. Každá strana využívá informační technologie, které urychlují její postupy pro propuštění zboží za účelem usnadnění obchodu mezi stranami.

2. Každá strana:

a) elektronickými prostředky zpřístupní celní prohlášení a, je-li to možné, další doklady požadované pro dovoz, tranzit nebo vývoz zboží;

b) umožní předložení celního prohlášení a, je-li to možné, jakýchkoli dalších požadavků na údaje pro dovoz a vývoz zboží v elektronické podobě;

c) zavede prostředky umožňující elektronickou výměnu celních informací se svou obchodní komunitou;

d) podporuje elektronickou výměnu údajů mezi příslušnými obchodníky, celními správami a dalšími agenturami zabývajícími se obchodem a

e) používá elektronické systémy řízení rizik pro posuzování a zacílení, které jejich celním orgánům, a v případě potřeby jiným pohraničním orgánům, umožní zaměřit své kontroly na vysoce rizikové zboží a které usnadní propuštění a pohyb zboží s nízkým rizikem.

3. Každá strana přijme nebo zachová postupy umožňující elektronickou platbu cel, daní, poplatků a odvodů, které vznikly při dovozu a vývozu, vybíraných celními orgány a kdykoli je to možné a použitelné jinými pohraničními orgány.

ČLÁNEK 4.19

Sankce

1. Každá strana zajistí, aby její celní předpisy stanovily, že veškeré sankce uložené za porušení jejích celních předpisů nebo procesních požadavků jsou přiměřené a nediskriminační.

2. Sankce za porušení celních předpisů nebo procedurálních náležitostí strany se ukládají pouze osobě, která je podle právních předpisů této strany za takové porušení odpovědná.

3. Uložené sankce závisí na skutečnostech a okolnostech případu a musí být přiměřené míře a závažnosti porušení. Každá strana se při posuzování a výběru sankcí vyvaruje pobídek týkajících se posuzování a výběru sankcí nebo střetů zájmů.

4. Každá strana se vyzývá, aby jako možnou polehčující okolnost při stanovení sankce zvážila skutečnost, že okolnosti porušení celních předpisů nebo procedurálních náležitostí byly celním orgánům dobrovolně poskytnuty předem.

5. V případě uložení sankce za porušení celních předpisů nebo procedurálních náležitostí bylo osobě, které byla sankce uložena, poskytnuto písemné vysvětlení s uvedením povahy porušení a rozhodného práva, právního předpisu nebo postupu, na jehož základě byly výše nebo rozsah sankce za porušení stanoveny.

ČLÁNEK 4.20

Dočasné použití

1. Pro účely tohoto článku se „dočasným použitím“ rozumí celní režim, v jehož rámci může být určité zboží, včetně jeho dopravních prostředků, dopraveno na celní území za konkrétním účelem s podmíněným osvobozením od dovozních cel a daní a bez uplatnění dovozních zákazů nebo omezení hospodářské povahy. Takové zboží musí být určeno ke zpětnému vývozu ve stanovené lhůtě a bez jakékoli změny s výjimkou běžných odpisů v důsledku jeho použití.

2. Žádné ustanovení tohoto článku by nemělo být vykládáno jako osvobození dováženého zboží od plnění obchodních požadavků nehospodářské povahy, zejména sanitárních a fytosanitárních opatření.

3. Každá strana udělí v souladu se svými právními předpisy dočasné použití s úplným podmíněným osvobozením od dovozních cel a daní a bez uplatňování zákazů dovozu či omezení hospodářské povahy pro toto zboží:

a) zboží určené k vystavení nebo použití na výstavách, veletrzích, zasedáních nebo podobných akcích;

b) profesionální zařízení pro tisk nebo pro rozhlasové nebo televizní vysílání; kinematografická zařízení; jakékoli jiné vybavení nezbytné pro výkon povolání, živnosti nebo zaměstnání osoby, která navštěvuje území jiné země za účelem provedení určitého úkolu;

c) zboží dovezené v rámci obchodní operace, jehož dovoz sám o sobě nepředstavuje obchodní operaci;

d) zboží dovážené v souvislosti s výrobní operací (např. desky, výkresy, formy, plány a modely, pro použití během výrobního procesu); náhradní výrobní prostředky;

e) zboží dovážené výhradně pro vzdělávací, vědecké nebo kulturní účely;

f) osobní věci cestujících a zboží dovážené ke sportovním účelům;

g) turistický propagační materiál;

h) zboží dovážené k humanitárním účelům a

i) zvířata dovezená pro zvláštní účely.

3. Každá strana přijme pro dočasné použití zboží uvedeného v odstavci 2 a bez ohledu na jeho původ karnety ATA vydané a potvrzené druhou stranou v souladu s Celní úmluvou o karnetu ATA pro dočasné použití zboží přijatou v Bruselu dne 6. prosince 1961, za něž se zaručila sdružení tvořící součást řetězce mezinárodních záruk, jež ověřily příslušné orgány a které jsou platné na celním území dovážející strany[1].

[1] Toto ustanovení se použije pouze ve vztahu k Evropské unii a signatářským státům MERCOSURu, které jsou smluvními stranami Úmluvy o dočasném použití podepsané v Istanbulu dne 26. června 1990 a v souladu se závazky přijatými v uvedené úmluvě.

ČLÁNEK 4.21

Podvýbor pro cla, usnadnění obchodu a pravidla původu

Podvýbor pro cla, usnadnění obchodu a pravidla původu zřízený podle čl. 22.3 odst. 4 má kromě funkcí uvedených v článku 3.32, čl. 4.6 odst. 10 a článku 22.3 za úkol posilovat spolupráci v oblasti rozvoje, uplatňování a prosazování celních postupů a postupů souvisejících s obchodem, vzájemné správní pomoci v celních záležitostech, pravidel původu a správní spolupráce.

ČLÁNEK 4.22

Rada pro obchod

Za účelem provádění příslušných ustanovení této kapitoly má Rada pro obchod pravomoc přijímat rozhodnutí týkající se programů AEO a jejich vzájemného uznávání, jakož i společných iniciativ týkajících se celních režimů a usnadnění obchodu.

KAPITOLA 5

TECHNICKÉ PŘEKÁŽKY OBCHODU

ČLÁNEK 5.1

Cíl

Cílem této kapitoly je usnadnit obchod se zbožím mezi stranami předcházením zbytečným technickým překážkám obchodu, jejich zjišťováním a odstraňováním a posilováním spolupráce mezi stranami ve věcech, jichž se týká tato kapitola.

ČLÁNEK 5.2

Vztah k Dohodě o technických překážkách obchodu

1. Strany znovu potvrzují svá práva a povinnosti podle Dohody o technických překážkách obchodu, která se tímto začleňuje do této dohody a stává se její součástí.

2. Odkazy na „tuto dohodu“ v Dohodě o technických překážkách obchodu se podle potřeby považují za odkazy na Prozatímní dohodu o obchodu mezi Evropskou unií na jedné straně a Společným jihoamerickým trhem, Argentinskou republikou, Brazilskou federativní republikou, Paraguayskou republikou a Uruguayskou východní republikou na straně druhé.

3. „Členy“ v Dohodě o technických překážkách obchodu se rozumí strany této dohody.

ČLÁNEK 5.3

Oblast působnosti

1. Tato kapitola se týká přípravy, přijímání a používání norem, technických předpisů a postupů posuzování shody, které mohou ovlivnit obchod se zbožím mezi stranami.

2. Tato kapitola se nevztahuje na:

a) nákupní specifikace vypracované vládními orgány pro účely požadavků vládních orgánů na výrobu nebo spotřebu a

b) sanitární a fytosanitární opatření vymezená v příloze A Dohody o uplatňování sanitárních a fytosanitárních opatření.

ČLÁNEK 5.4

Definice

Pro účely této kapitoly se použijí tyto definice:

a) definice stanovené v příloze 1 Dohody o technických překážkách obchodu;

b) „prohlášením dodavatele o shodě“ se rozumí osvědčení první strany vydané výrobcem na jeho výhradní odpovědnost na základě výsledků vhodného typu činnosti posuzování shody, s vyloučením povinného posouzení třetí stranou;

c) „ISO“ se rozumí Mezinárodní organizace pro normalizaci;

d) „IEC“ se rozumí Mezinárodní elektrotechnická komise;

e) „ITU“ se rozumí Mezinárodní telekomunikační unie;

f) „*Codex Alimentarius*“ se rozumí Komise pro *Codex Alimentarius* (dále jen „*Codex Alimentarius*“);

g) „ILAC“ se rozumí Mezinárodní spolupráce pro akreditaci laboratoří;

h) „IAF“ se rozumí Mezinárodní akreditační fórum a

i) „systémem IECEE CB“ se rozumí systém Mezinárodní elektrotechnické komise pro režimy osvědčování shody elektrotechnických zařízení a součástí pro vzájemné uznávání zkušebních certifikátů pro elektrická zařízení.

ČLÁNEK 5.5

Společná spolupráce na iniciativách usnadňujících obchod

1. Strany uznávají, že je důležité zintenzivnit spolupráci s cílem zvýšit vzájemné porozumění svým systémům a pomoci odstranit nebo zabránit vzniku technických překážek obchodu. V tomto ohledu budou strany podle potřeby pracovat na identifikaci, podpoře, rozvoji a uplatňování iniciativ usnadňujících obchod, a to případ od případu.

2. Strana může druhé straně navrhnout odvětvové iniciativy v oblastech, na něž se vztahuje tato kapitola. Tyto návrhy se předávají koordinátorovi pro kapitolu o technických překážkách obchodu jmenovanému podle článku 5.13 a mohou zahrnovat:

a) výměnu informací o regulačních přístupech a postupech;

b) společnou analýzu odvětví nebo skupiny produktů;

c) iniciativy k dalšímu sladění technických předpisů a postupů posuzování shody s příslušnými mezinárodními normami;

d) podporu využívání akreditace k posuzování způsobilosti subjektů posuzování shody a

e) zvážení vzájemného nebo jednostranného uznávání výsledků posuzování shody.

3. Kdykoli jedna ze stran navrhne zvláštní iniciativu na usnadnění obchodu, druhá strana tento návrh řádně zváží a odpoví v přiměřené lhůtě. Pokud druhá strana navrhovanou iniciativu zamítne, vysvětlí navrhující straně důvody svého rozhodnutí.

4. Podmínky činnosti uvedené v tomto článku stanoví na jedné straně Evropská unie a na straně druhé MERCOSUR nebo signatářské státy MERCOSURu, které se v případě potřeby podílejí na každé činnosti usnadňující obchod, a mohou zahrnovat zřízení pracovních skupin *ad hoc*. Za účelem využití nevládních hledisek v záležitostech souvisejících s tímto článkem může každá strana, je-li to vhodné a v souladu se svými pravidly a postupy, vést konzultace se zúčastněnými stranami a dalšími dotčenými stranami.

5. Podvýbor pro obchod se zbožím zřízený podle čl. 22.3 odst. 4 projedná výsledky práce provedené podle tohoto článku a může zvážit vhodná opatření.

6. Žádné ustanovení tohoto článku nelze vykládat tak, že strany zavazuje k tomu, aby:

a) se při přípravě a přijímání regulačních opatření odchýlily od svých vnitrostátních postupů;

b) přijaly opatření, která by ohrozila včasné přijetí regulačních opatření k dosažení cílů veřejné politiky nebo mu bránila, nebo

c) přijaly jakýkoli konkrétní regulační výsledek.

7. Jsou-li iniciativy uvedené v tomto článku dohodnuty a je-li to nezbytné pro jejich provádění, každá strana usnadní interakci technických týmů, aby si předvedly své režimy a systémy posuzování shody a zvýšily tak vzájemné porozumění.

8. Pro účely tohoto článku jedná Evropská unie prostřednictvím Evropské komise.

ČLÁNEK 5.6

Technické předpisy

1. Každá strana co nejlépe využívá osvědčené regulační postupy, pokud jde o přípravu, přijímání a uplatňování technických předpisů, jak je stanoveno v Dohodě o technických překážkách obchodu, včetně například upřednostňování technických předpisů založených na výkonnosti, využívání posouzení dopadů nebo konzultací se zúčastněnými stranami.

2. Strany zejména:

a) používají jako základ pro své technické předpisy příslušné mezinárodní normy včetně jakýchkoli jejich prvků posouzení shody, s výjimkou případů, kdy by tyto mezinárodní normy byly neúčinným nebo nevhodným prostředkem k dosažení sledovaných oprávněných cílů; nejsou-li jako základ pro technický předpis, který může mít významný vliv na obchod, použity mezinárodní normy, strana na žádost druhé strany vysvětlí důvody, proč jsou tyto normy považovány za nevhodné nebo neúčinné pro dosažení sledovaného oprávněného cíle;

b) při přezkumu svých příslušných technických předpisů kromě čl. 2 odst. 3 Dohody o technických překážkách obchodu, a aniž jsou dotčeny čl. 2 odst. 4 a čl. 12 odst. 4 Dohody o technických překážkách obchodu zvýší soulad těchto předpisů s příslušnými mezinárodními normami; strana mimo jiné zváží jakýkoli nový vývoj v příslušných mezinárodních normách a to, zda okolnosti, které vedly k odchylkám od příslušných mezinárodních norem, přetrvávají;

c) podporují rozvoj regionálních technických předpisů a vybízí k jejich přijímání na vnitrostátní úrovni a k nahrazení stávajících předpisů s cílem usnadnit obchod mezi stranami;

d) mezi zveřejněním technických předpisů a jejich vstupem v platnost ponechají přiměřený interval umožňující hospodářským subjektům druhé strany se přizpůsobit[1];

[1] Výrazem „rozumná lhůta“ se obvykle rozumí období nejméně šesti měsíců, s výjimkou případů, kdy by to bylo neúčinné při plnění sledovaných oprávněných cílů.

e) provádí posouzení dopadu plánovaných technických předpisů v souladu se svými příslušnými pravidly a postupy a

f) při přípravě technických předpisů náležitě zohlední vlastnosti a zvláštní potřeby mikropodniků a malých a středních podniků.

ČLÁNEK 5.7

Normy

1. Strany opětovně potvrzují svůj závazek podle čl. 4 odst. 1 Dohody o technických překážkách obchodu, konkrétně že přijmou veškerá přiměřená opatření, jež zajistí, aby všechny jejich normalizační orgány na svých územích přijaly Kodex správné praxe pro přípravu, přijímání a uplatňování norem obsažený v příloze 3 Dohody o technických překážkách obchodu a postupovaly v souladu s ním.

2. Mezinárodní normy vypracované ISO, IEC, ITU nebo *Codex Alimentarius* se považují za příslušné mezinárodní normy ve smyslu článků 2 a 5 a přílohy 3 Dohody o technických překážkách obchodu.

3. Norma vypracovaná jinými mezinárodními organizacemi by rovněž mohla být považována za příslušnou mezinárodní normu ve smyslu článků 2 a 5 a přílohy 3 Dohody o technických překážkách obchodu, pokud:

a) byla vypracována normalizačním orgánem, který usiluje o dosažení konsensu buď:

   i) mezi národními delegacemi zúčastněných členů WTO, které zastupují všechny vnitrostátní normalizační orgány na jejich území, které přijaly nebo hodlají přijmout normy pro záležitost, ke které se mezinárodní normalizační činnost vztahuje, nebo

   ii) mezi vládními subjekty zúčastněných členů WTO, a

b) byla vypracována v souladu s rozhodnutím Výboru WTO pro technické překážky obchodu o zásadách pro vypracování mezinárodních norem, pokynů a doporučení ve vztahu k článkům 2 a 5 a příloze 3 Dohody o technických překážkách obchodu.

4. S cílem harmonizovat normy na co nejširším základě každá strana v rámci svých pravomocí a zdrojů podporuje normalizační orgány na svém území, jakož i regionální normalizační orgány, jejichž členy jsou dotčená strana nebo normalizační orgány na jejím území, aby:

a) se v mezích svých zdrojů zapojovaly do přípravy mezinárodních norem příslušnými mezinárodními normalizačními orgány;

b) spolupracovaly s příslušnými vnitrostátními a regionálními normalizačními orgány druhé strany při mezinárodních normalizačních činnostech;

c) jako základ k normám, které tvoří, využívaly příslušné mezinárodní normy, s výjimkou případů, kdy by takové mezinárodní normy byly neúčinné nebo nevhodné, například z důvodu nedostatečné úrovně ochrany nebo podstatných klimatických nebo geografických faktorů nebo podstatných technologických problémů;

d) předcházely zdvojování činností mezinárodních normalizačních orgánů nebo překrývání s nimi;

e) podporovaly rozvoj norem na regionální úrovni a přijetí těchto norem vnitrostátními normalizačními orgány, a tím nahradily stávající vnitrostátní normy;

f) v pravidelných intervalech přezkoumávaly vnitrostátní a regionální normy, které nejsou založeny na příslušných mezinárodních normách, s cílem zvýšit jejich soulad s příslušnými mezinárodními normami, a

g) podporovaly dvoustrannou spolupráci s normalizačními orgány druhé strany.

5. Strany by si měly vyměňovat informace prostřednictvím koordinátorů pro kapitolu o technických překážkách obchodu jmenovaných podle článku 5.13 o:

a) používání norem, z nichž vycházejí technické předpisy;

b) dohodě o spolupráci prováděné kteroukoli ze stran v oblasti normalizace, například v otázkách normalizace v dohodách o volném obchodu se třetími zeměmi, a

c) svých příslušných postupech normalizace a využití mezinárodních, regionálních či subregionálních norem jakožto základu pro své vnitrostátní normy.

ČLÁNEK 5.8

Postupy posuzování shody a akreditace

1. Ustanovení článku 5.6 týkající se přípravy, přijímání a používání technických předpisů se použijí rovněž na postupy posuzování shody.

2. Pokud strana požaduje posuzování shody jako pozitivní záruku, že výrobek odpovídá technickému předpisu:

a) vybírá postupy posuzování shody přiměřené souvisejícím rizikům;

b) zváží v regulačním procesu použití prohlášení dodavatele o shodě jako zajištění shody mimo jiné za účelem prokázání souladu s technickými předpisy a

c) na požádání poskytne druhé straně odůvodnění výběru konkrétních postupů posuzování shody u konkrétních výrobků.

3. Pokud některá ze stran požaduje posuzování shody třetí stranou jako pozitivní záruku, že výrobek odpovídá technickému předpisu, a tento úkol nevyhradí orgánu veřejné správy, jak je uvedeno v odstavci 4:

a) přednostně využívá akreditace ke stanovení způsobilosti subjektů posuzování shody;

b) co nejlépe využívá mezinárodní normy pro akreditaci a posuzování shody, jakož i mezinárodní dohody zahrnující akreditační orgány stran, například prostřednictvím mechanismů ILAC a IAF;

c) zváží účast na platných mezinárodních dohodách nebo ujednáních nebo případně podpoří orgány vykonávající zkoušky, inspekce a certifikace v účasti na těchto dohodách nebo ujednáních s cílem harmonizovat či usnadnit přijímání výsledků posuzování shody;

d) na svém území podporuje hospodářskou soutěž mezi subjekty posuzování shody určenými orgány pro určitý výrobek nebo soubor výrobků s cílem umožnit hospodářským subjektům, aby si z nich vybraly;

e) zajistí, aby subjekty posuzování shody byly nezávislé na výrobcích, dovozcích a distributorech v tom smyslu, že vykonávají svou činnost objektivně a na základě nezávislého úsudku;

f) zajistí, aby nedocházelo ke střetu zájmů mezi akreditačními orgány a subjekty posuzování shody nebo mezi činnostmi orgánů dozoru nad trhem a činnostmi subjektů posuzování shody;

g) v co nejširší míře umožní subjektům posuzování shody využívat k provádění zkoušek nebo inspekcí v souvislosti s posuzováním shody subdodavatele, včetně subdodavatelů se sídlem na území druhé strany, a

h) zveřejní na internetu seznam subjektů, které k provádění tohoto posuzování shody jmenovala, a příslušné informace o rozsahu jmenování každého takového subjektu.

4. Ustanovení odst. 3 písm. g) nelze vykládat tak, že by straně zakazovalo, aby požadovala, aby subdodavatelé splňovali požadavky, jaké by musel splnit subjekt posuzování shody, kterému je zakázka zadána, aby mohl provádět smluvní zkoušky nebo inspekci sám.

5. Žádné ustanovení tohoto článku nebrání straně požadovat, aby posuzování shody ve vztahu ke konkrétním výrobkům prováděly její určené orgány veřejné správy. V takových případech dotčená strana:

a) stanoví poplatky za posuzování shody v souladu s přibližnými náklady na poskytnuté služby a na žádost žadatele o posouzení shody rozepíše jednotlivé prvky obsažené v těchto poplatcích a

b) v zásadě poplatky za posuzování shody zveřejní, nebo pokud tyto informace nejsou veřejně dostupné, poskytne je na požádání.

6. Bez ohledu na odstavce 3 až 5 tohoto článku v oblastech uvedených v příloze 5-A, v nichž Evropská unie přijímá prohlášení dodavatele o shodě jako ujištění, že výrobek je ve shodě s technickým předpisem, a v nichž signatářský stát MERCOSURu požaduje pro tyto oblasti povinné zkoušení nebo certifikaci třetí stranou, signatářský stát MERCOSURu jako záruku, že výrobek splňuje požadavky technických předpisů signatářského státu MERCOSURu, přijímá certifikáty, nebo v případech, kdy toto uznání není stanoveno v příslušných právních předpisech, přijímá protokoly o zkouškách vydané subjekty posuzování shody, které se nacházejí na území Evropské unie a které byly pro příslušné oblasti působnosti akreditovány akreditačním orgánem, který je členem mezinárodních ujednání o vzájemném uznávání ILAC a IAF, nebo přijímá certifikáty, které byly vydány v rámci systému IECEE CB. Za účelem přijetí těchto certifikátů nebo protokolů o zkouškách může signatářský stát MERCOSURu ve svých příslušných právních předpisech požadovat, aby mezi subjektem posuzování shody nacházejícím se na území Evropské unie a subjektem posuzování shody nacházejícím se na území signatářského státu MERCOSURu existovala dvoustranná ujednání, včetně memorand o porozumění.

7. Pokud jsou prohlášení dodavatele o shodě považována za platný postup posuzování shody v Evropské unii, protokoly o zkouškách vydané subjekty posuzování shody, které se nacházejí na území signatářského státu MERCOSURu, se přijímají jako platný dokument v procesu prokazování, že výrobek splňuje požadavky technických předpisů Evropské unie. Výrobce zůstává ve všech případech odpovědný za shodu výrobku.

8. Odstavec 6 se použije rovněž v případě, že signatářský stát MERCOSURu zavede nové povinné požadavky na testování nebo certifikaci třetí stranou pro oblasti uvedené v příloze 5-A v souladu s odstavcem 10 tohoto článku. Pokud Evropská unie zavede povinné požadavky na zkoušení nebo certifikaci třetí stranou pro oblasti uvedené v příloze 5-A, strany v souladu s odstavcem 10 tohoto článku projednají v Podvýboru pro obchod se zbožím uvedeném v článku 5.14, zda je třeba podniknout nějaké kroky k zajištění vzájemnosti, pokud jde o uznávání protokolů o zkouškách nebo certifikátů vydaných subjekty posuzování shody, které se nacházejí na území signatářského státu MERCOSURu.

9. Rada pro obchod může přijmout rozhodnutí o změně oddílu A přílohy 5-A.

10. Bez ohledu na odstavec 6 tohoto článku může kterákoli strana u výrobků spadajících do oblasti působnosti přílohy 5-A zavést požadavky na povinné zkoušení nebo certifikaci třetí stranou v oblastech uvedených v uvedené příloze, a to za těchto podmínek:

a) zavedení těchto požadavků nebo postupů je odůvodněno legitimními cíli uvedenými v čl. 2 odst. 2 Dohody o technických překážkách obchodu;

b) důvody pro zavedení těchto požadavků nebo postupů jsou podpořeny doloženými technickými nebo vědeckými informacemi ohledně vlastností dotyčných výrobků;

c) tyto požadavky nebo postupy neomezují obchod více, než je nezbytné ke splnění legitimních cílů dotyčné strany s přihlédnutím k rizikům, k nimž by vedlo nesplnění, a

d) strana nemohla k datu vstupu této dohody v platnost přiměřeně předpokládat, že bude zavedení takovýchto požadavků nebo postupů nutné.

11. Odstavcem 6 není dotčen výkon pravomocí dozoru nad trhem na nediskriminačním základě orgány strany, včetně dodatečného testování vzorků v místě vstupu.

ČLÁNEK 5.9

Transparentnost

1. Pokud jde o přípravu, přijímání a uplatňování norem, technických předpisů a postupů posuzování shody, každá strana:

a) zohlední názory druhé strany, pokud je proces vypracování technického předpisu zcela nebo částečně otevřen k veřejné konzultaci;

b) při vypracovávání významných technických předpisů a postupů posuzování shody, které mohou mít významný vliv na obchod, zajistí v souladu se svými právními předpisy, aby existovaly postupy transparentnosti, které osobám ze stran umožní poskytnout informace prostřednictvím formální veřejné konzultace, s výjimkou případů, kdy nastanou nebo hrozí, že nastanou naléhavé problémy v oblasti bezpečnosti, zdraví, ochrany životního prostředí nebo národní bezpečnosti;

c) umožní osobám z druhé strany účastnit se konzultačního procesu uvedeného v písmeni b) za podmínek, které nejsou méně příznivé než podmínky poskytované jejím vlastním osobám, a výsledky tohoto konzultačního procesu zveřejní, kdykoli je to možné;

d) v zásadě poskytne druhé straně lhůtu v délce nejméně 60 (šedesáti) dnů na předložení písemných připomínek k navrhovaným technickým předpisům a postupům posuzování shody a zváží přiměřenou žádost o prodloužení lhůty pro připomínky;

e) v případě, že oznámený text není v jednom z úředních jazyků WTO, poskytne podrobný a jasný popis obsahu opatření ve formátu WTO pro oznámení;

f) pokud obdrží od druhé strany písemné připomínky ke svému návrhu technického předpisu nebo postupu posuzování shody:

   i) kdykoli je to možné, projedná na žádost druhé strany písemné připomínky za účasti svého příslušného regulačního orgánu v době, kdy je lze vzít v úvahu, a

   ii) kdykoli je to možné, písemně odpoví na připomínky nejpozději ke dni zveřejnění technického předpisu nebo postupu posuzování shody;

g) na žádost druhé strany poskytne informace týkající se cílů, právního základu a odůvodnění technického předpisu nebo postupu posuzování shody, který strana přijala nebo navrhuje přijmout;

h) poskytne informace o přijetí a vstupu technického předpisu nebo postupu posuzování shody v platnost a o přijatém konečném znění prostřednictvím dodatku k původnímu oznámení WTO;

i) posoudí odůvodněnou žádost druhé strany, kterou obdrží před uplynutím lhůty pro podání připomínek po předání navrhovaného technického předpisu, o prodloužení doby mezi přijetím technického předpisu a dnem jeho vstupu v platnost, s výjimkou případů, kdy by odklad nebyl účinný s ohledem na plnění sledovaných oprávněných cílů, a

j) poskytne bezplatný přístup k elektronické verzi oznámeného textu spolu s oznámením.

2. Pro účely odst. 1 písm. d), pokud nastanou nebo hrozí, že vzniknou naléhavé problémy v oblasti bezpečnosti, zdraví, ochrany životního prostředí nebo národní bezpečnosti, použijí se čl. 2 odst. 10 a čl. 5 odst. 7 Dohody o technických překážkách obchodu.

3. Pokud se normy stanou závaznými začleněním do návrhu technického předpisu nebo postupu posuzování shody nebo odkazem na ně, musí být splněny povinnosti ohledně transparentnosti týkající se oznámení o technických překážkách obchodu, stanovených v tomto článku a v článcích 2 nebo 5 Dohody o technických překážkách obchodu.

4. Každá strana zajistí, aby všechny přijaté a platné technické předpisy a povinné postupy posuzování shody byly veřejně a zdarma dostupné na oficiálních internetových stránkách. Každá strana vždy poskytne neomezený přístup ke všem informacím důležitým pro dosažení shody s technickým předpisem. Pokud normy poskytují předpoklad shody s technickými předpisy a tyto normy nejsou v těchto technických předpisech uvedeny, zajistí každá strana přístup k informacím o odpovídajících normách.

5. Na základě odůvodněné žádosti druhé strany nebo jejích hospodářských subjektů poskytne každá strana bez zbytečného odkladu informace o platných technických předpisech a případně, jsou-li dostupné, písemné pokyny týkající se souladu s technickými předpisy.

ČLÁNEK 5.10

Značení a označování

1. Technické předpisy stran, které zahrnují nebo řeší výhradně povinné značení nebo označování, dodržují zásady článku 2 Dohody o technických překážkách obchodu.

2. Zejména pokud strana požaduje povinné značení nebo označování výrobků:

a) vyžaduje pouze informace, jež jsou podstatné pro spotřebitele či uživatele výrobku nebo pro úřady, aby uvedly, že je výrobek v souladu s povinnými technickými požadavky,

b) a pokud strana požaduje předchozí schválení, registraci nebo certifikaci značení nebo označování výrobků jako podmínku pro uvedení na trh výrobků, které jinak splňují její povinné technické požadavky, zajistí, aby o žádostech předložených hospodářskými subjekty druhé strany bylo rozhodnuto bez zbytečného odkladu a na nediskriminačním základě,

c) a pokud strana požaduje, aby se používalo jedinečné identifikační číslo, vydá strana takové číslo hospodářským subjektům druhé strany bez zbytečného prodlení a bez diskriminace,

d) a za předpokladu, že to není zavádějící, rozporuplné nebo matoucí ve vztahu k regulačním požadavkům dovážející strany a že tím nejsou ohroženy legitimní cíle podle Dohody o technických překážkách obchodu, povolí strana:

   i) informace též v jiných jazycích kromě jazyka požadovaného ve straně dovážející výrobky a

ii) názvosloví, piktogramy, symboly nebo grafiku přijatou v mezinárodních normách;

e) kdykoli je to možné, akceptuje, že doplňkové označení nebo opravy označení probíhají v celních skladech nebo na jiných určených místech v místě dovozu jako alternativa k označování v zemi původu;

f) má-li za to, že tím není ohrožena ochrana veřejného zdraví a životního prostředí, ochrana před klamavými praktikami a jakýmikoli jinými legitimními cíli podle Dohody o technických překážkách obchodu, usiluje o přijetí dočasných nebo snímatelných etiket namísto etiket fyzicky připevněných k výrobku nebo o zařazení příslušných informací do průvodní dokumentace.

3. Odstavec 2 se nevztahuje na značení nebo označování léčivých přípravků.

4. Pokud se strana domnívá, že požadavky na značení nebo označování výrobku nebo odvětví na území druhé strany by mohly být zlepšeny, může navrhnout iniciativu na usnadnění obchodu, jež má vyřešit její výhrady, v souladu s článkem 5.5.

ČLÁNEK 5.11

Spolupráce a technická pomoc

1. S cílem přispět k plnění cílů této kapitoly každá strana mimo jiné:

a) podporuje spolupráci a společné činnosti a projekty mezi svými příslušnými organizacemi, veřejnými nebo soukromými, vnitrostátními nebo regionálními, v oblasti technických předpisů, normalizace, posuzování shody, metrologie a akreditace;

b) podporuje osvědčené regulační postupy prostřednictvím výměny informací, zkušeností a osvědčených postupů týkajících se mimo jiné posuzování dopadů regulace, řízení stavu regulace a posuzování rizik a veřejných konzultací;

c) vyměňuje si názory na dozor nad trhem;

d) posiluje technickou a institucionální kapacitu vnitrostátních regulačních, metrologických, normalizačních a akreditačních orgánů a orgánů pro posuzování shody, podporuje rozvoj jejich technické infrastruktury, včetně laboratoří a zkušebního vybavení, a udržuje průběžnou odbornou přípravu lidských zdrojů;

e) podporuje, usnadňuje a pokud možno koordinuje svou účast v mezinárodních organizacích a jiných fórech souvisejících s technickými předpisy, posuzováním shody, normami, akreditací a metrologií;

f) podporuje činnosti v oblasti technické pomoci prováděné vnitrostátními, regionálními a mezinárodními organizacemi v oblasti technických předpisů, normalizace, posuzování shody, metrologie a akreditace a

g) usiluje o sdílení dostupných vědeckých důkazů a technických informací mezi regulačními orgány stran v rozsahu nezbytném pro spolupráci nebo vedení technických jednání podle této kapitoly, s výjimkou důvěrných nebo jiných citlivých informací.

2. Strana náležitě zváží návrhy druhé strany na spolupráci podle této kapitoly.

ČLÁNEK 5.12

Technická jednání

1. Každá strana může požádat o projednání jakékoli výhrady, jež vyvstane v rámci této kapitoly, včetně jakéhokoli návrhu nebo předlohy technického předpisu nebo postupu posuzování shody druhé strany, o nichž se domnívá, že by mohly významně nepříznivě ovlivnit obchod mezi stranami. Žádající strana předá svou žádost koordinátorovi pro kapitolu o technických překážkách obchodu druhé strany jmenovanému podle článku 5.13 a stanoví:

a) problematiku;

b) ustanovení této kapitoly, k nimž se výhrady vztahují, a

c) důvody žádosti, včetně popisu výhrad žádající strany.

2. Veškeré informace nebo vysvětlení požadované v souladu s odstavcem 1 se poskytnou nejpozději do 60 (šedesáti) dnů ode dne žádosti strany v souladu s odstavcem 1. Dožádaná strana může tuto lhůtu prodloužit po předchozím odůvodnění.

3. Pokud byla problematika mezi stranami již dříve vyřešena na jakémkoli fóru, může strana požádat o přímé jednání, a to osobně nebo prostřednictvím videokonference nebo telekonference, a to nejpozději 60 (šedesát) dnů ode dne podání takové žádosti. V takových případech vynaloží dožádaná strana veškeré úsilí, aby byla pro takové jednání k dispozici.

4. Pokud strany nezahájily jednání podle tohoto článku v předcházejícím dvanáctiměsíčním období, nesmí druhá strana žádost zamítnout. Pokud se žádající strana domnívá, že je záležitost naléhavá, může požádat, aby se jednání konalo v kratší lhůtě. V takových případech se dožádaná strana bude snažit této žádosti vyhovět. Strany vynaloží veškeré úsilí, aby záležitost vyřešily k vzájemné spokojenosti.

5. Pro upřesnění je třeba uvést, že strana může požádat druhou stranu o technická jednání podle odstavce 2, rovněž pokud jde o technické předpisy nebo postupy posuzování shody vnitrostátních, regionálních nebo případně místních orgánů veřejné správy na úrovni, která je o jednu nižší než úroveň ústředních vládních institucí, a jež by mohly mít významný dopad na obchod.

6. Po technickém jednání mohou strany dospět k závěru, že tuto problematiku by bylo možné lépe řešit prostřednictvím iniciativy na usnadnění obchodu v souladu s článkem 5.5.

7. Tímto článkem nejsou dotčena práva a povinnosti žádné ze stran podle kapitoly 21.

ČLÁNEK 5.13

Koordinátor pro kapitolu o technických překážkách obchodu

1. Každá strana jmenuje koordinátora pro kapitolu o technických překážkách obchodu a oznámí druhé straně veškeré změny. Koordinátoři pro kapitolu o technických překážkách obchodu společně pracují na usnadnění provádění této kapitoly a spolupráce mezi stranami ve všech záležitostech týkajících se technických překážek obchodu.

2. Mezi funkce každého koordinátora pro kapitolu o technických překážkách obchodu patří:

a) podpora Podvýboru pro obchod se zbožím uvedeného v článku 5.14 při výkonu funkcí;

b) podpora iniciativ na usnadnění obchodu a případně technických jednání v souladu s články 5.5 a 5.12;

c) výměna informací o práci provedené na nevládních, regionálních a vícestranných fórech týkajících se norem, technických předpisů a postupů posuzování shody a

d) ve vhodných případech podávání zpráv Podvýboru pro obchod se zbožím uvedenému v článku 5.14 o jakémkoli relevantním vývoji souvisejícím s prováděním této kapitoly.

3. Koordinátoři pro kapitolu o technických překážkách obchodu spolu komunikují jakýmkoli dohodnutým způsobem, který je vhodný pro výkon jejich funkcí, což může zahrnovat e-mail, telekonference, videokonference a schůze.

ČLÁNEK 5.14

Podvýbor pro obchod se zbožím

Podvýbor pro obchod se zbožím zřízený podle čl. 22.3 odst. 4 má kromě funkcí uvedených v článcích 22.3 a 2.14 tyto funkce:

a) projednává výsledky práce provedené podle článku 5.5 a zvažuje vhodná opatření;

b) poskytuje stranám fórum k projednání potřeby přijmout opatření k zajištění reciprocity v souladu s čl. 5.8 odst. 8;

c) podporuje spolupráci v souladu s článkem 5.11 a případně podporuje technická jednání v souladu s článkem 5.12;

d) usiluje o projednání otázek, na něž se vztahuje oddíl C odst. 2 přílohy 5-B, alespoň jednou ročně a

e) poskytuje stranám fórum pro spolupráci a výměnu informací o veškerých otázkách týkajících se provádění přílohy 5-B.

KAPITOLA 6

SANITÁRNÍ A FYTOSANITÁRNÍ OPATŘENÍ

ČLÁNEK 6.1

Cíle

Cílem této kapitoly je:

a) chránit zdraví a život lidí, zvířat a rostlin na území stran a současně usnadňovat obchod mezi stranami, pokud jde o sanitární a fytosanitární opatření;

b) navázat spolupráci při provádění Dohody o uplatňování sanitárních a fytosanitárních opatření;

c) zajistit, aby sanitární a fytosanitární opatření nevytvářela neodůvodněné překážky obchodu mezi stranami;

d) posílit spolupráci v technických a vědeckých otázkách souvisejících s přijímáním a uplatňováním sanitárních a fytosanitárních opatření;

e) zlepšit výměnu informací a konzultace mezi stranami o sanitárních a fytosanitárních otázkách a

f) navázat spolupráci na mnohostranných fórech zabývajících se sanitárními a fytosanitárními záležitostmi.

ČLÁNEK 6.2

Oblast působnosti

1. Tato kapitola se vztahuje na veškerá sanitární a fytosanitární opatření[1], která mohou přímo nebo nepřímo ovlivňovat obchod mezi stranami.

2. Tato kapitola se použije na spolupráci na mnohostranných fórech zabývajících se sanitárními a fytosanitárními záležitostmi.

[1] V případě rozporu má tato kapitola při použití na sanitární a fytosanitární opatření přednost před jinými kapitolami této dohody, včetně případů, kdy jsou tato opatření součástí opatření.

ČLÁNEK 6.3

Definice

1. Pro účely této kapitoly se použijí tyto definice:

a) definice stanovené v příloze A Dohody o uplatňování sanitárních a fytosanitárních opatření;

b) definice přijaté *Codex Alimentarius*;

c) definice přijaté Světovou organizací pro zdraví zvířat (dále jen „OIE“);

d) definice přijaté Mezinárodní úmluvou o ochraně rostlin (dále jen „IPPC“) a

e) „chráněnou zónou“ se rozumí úředně vymezená zeměpisná část území Evropské unie, o níž je známo, že se zde určitý regulovaný škodlivý organismus neusídlil i přes příznivé podmínky pro jeho usídlení a jeho přítomnost v jiných částech území Evropské unie.

Chráněné zóny jsou oblasti prosté škodlivých organismů pod kontrolou Evropské unie na území Evropské unie. Stanoví je nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 2016/2031 ze dne 26. října 2016 o ochranných opatřeních proti škodlivým organismům rostlin, o změně nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 228/2013, (EU) č. 652/2014 a (EU) č. 1143/2014 a o zrušení směrnic Rady 69/464/EHS, 74/647/EHS, 93/85/EHS, 98/57/ES, 2000/29/ES, 2006/91/ES a 2007/33/ES[1]. Tento pojem se nepoužívá mimo území Evropské unie. Pro obchodní účely Evropská unie nepožaduje, aby druhá strana na svém území zřídila chráněné zóny. V takových případech se použijí podmínky pro oblasti prosté škodlivého organismu. Pro účely kapitoly 6 a uznání chráněných zón se použijí stejné podmínky jako pro oblasti prosté určitého škodlivého organismu.

2. V případě nesouladu mezi definicemi v příloze A Dohody o uplatňování sanitárních a fytosanitárních opatření a definicemi dohodnutými stranami nebo definicemi přijatými *Codex Alimentarius*, OIE a IPPC mají přednost definice uvedené v příloze A Dohody o uplatňování sanitárních a fytosanitárních opatření.

ČLÁNEK 6.4

Práva a povinnosti

Strany opětovně potvrzují svá práva a povinnosti podle Dohody o uplatňování sanitárních a fytosanitárních opatření. Žádným ustanovením této kapitoly nejsou dotčena práva a povinnosti každé strany podle Dohody o uplatňování sanitárních a fytosanitárních opatření.

[1] Úř. věst. EU L 317, 23.11.2016, s. 4.

ČLÁNEK 6.5

Příslušné orgány

1. Pro účely této kapitoly je úředním příslušným orgánem strany orgán, který je v souladu s právem strany oprávněn prosazovat své právní předpisy spadající do oblasti působnosti této kapitoly, aby zajistil soulad s jejími požadavky, nebo jakýkoli jiný orgán, na který tyto orgány tuto pravomoc přenesly (dále jen „příslušné orgány“).

2. Ke dni vstupu této dohody v platnost poskytne každá strana druhé straně písemně název příslušných orgánů uvedených v odstavci 1, přičemž uvede, kde jsou tyto informace zveřejněny, a popis rozdělení pravomocí mezi příslušnými orgány.

3. Strany se v souladu s čl. 6.11 odst. 4 vzájemně informují o každé změně těchto příslušných orgánů.

ČLÁNEK 6.6

Obecné povinnosti

1. Produkty vyvážené ze strany musí splňovat platné sanitární a fytosanitární požadavky dovážející strany.

2. Sanitární a fytosanitární požadavky dovážející strany jsou stejné pro celé území vyvážející strany, pokud na celém tomto území převažují stejné sanitární a fytosanitární podmínky, aniž jsou dotčena rozhodnutí a opatření přijatá v souladu s článkem 6.10. Každá strana zajistí, aby její sanitární a fytosanitární opatření byla uplatňována přiměřeným způsobem a aby svévolně nebo neodůvodněně nediskriminovala mezi členskými státy Evropské unie nebo signatářskými státy MERCOSURu, kde převládají stejné nebo podobné podmínky, a to i mezi jejím vlastním územím a územím druhé strany. Sanitární a fytosanitární opatření se neuplatňují způsobem, který by představoval skryté omezení obchodu mezi stranami.

3. Postupy uvedené v této kapitole se použijí bez zbytečného odkladu a transparentním způsobem a požadované informace jsou omezeny na to, co je nezbytné pro příslušné účely schválení, kontroly, inspekce a ověřování.

4. Každá strana zajistí, aby poplatky uložené za dovozní postupy ke kontrole a zajištění plnění sanitárních a fytosanitárních požadavků byly spravedlivé ve vztahu k poplatkům účtovaným za obdobné domácí produkty nebo produkty pocházející z kteréhokoli jiného člena WTO a nebyly vyšší než skutečné náklady na službu.

5. S výjimkou případů uvedených v článku 6.14 umožní každá strana a případně MERCOSUR při změně sanitárních a fytosanitárních dovozních požadavků přechodné období s přihlédnutím k povaze změny, aby se zabránilo zbytečnému přerušení nebo narušení obchodních toků produktů a aby vyvážející strana mohla odpovídajícím způsobem přizpůsobit své vývozní postupy takové změně.

6. Provádění této kapitoly neohrozí sanitární a fytosanitární požadavky na obchod mezi stranami existující ke dni vstupu této dohody v platnost.

7. Aniž jsou dotčena podobná ustanovení v jiných kapitolách této dohody, nejsou žádným ustanovením této kapitoly dotčena práva a povinnosti každé strany chránit důvěrné informace v souladu s příslušnými právními předpisy každé strany. Každá strana zajistí, aby byly zavedeny postupy, které zabrání zveřejnění důvěrných informací získaných během řízení uvedených v této kapitole.

8. Každá strana zajistí, aby byly k dispozici nezbytné zdroje pro účinné provádění této kapitoly.

ČLÁNEK 6.7

Opatření na usnadnění obchodu

Schvalování podniků pro dovoz zvířat, živočišných produktů, produktů živočišného původu a vedlejších produktů živočišného původu

1. Dovážející strana může požadovat schválení podniků, jež se nacházejí na území vyvážející strany, pro dovoz zvířat, živočišných produktů, produktů živočišného původu a vedlejších produktů živočišného původu z takových podniků.

2. Toto schválení udělí dovážející strana bez předchozí kontroly jednotlivých podniků, pokud:

a) dovážející strana uznala systém úředních kontrol příslušného orgánu vyvážející strany;

b) dovážející strana povolila dovoz dotčených produktů a

c) příslušný orgán vyvážející strany poskytl dostatečné záruky, že tyto podniky splňují hygienické požadavky dovážející strany.

3. Vyvážející strana povolí vývoz pouze ze schválených podniků uvedených v odstavci 1. Vyvážející strana pozastaví nebo odejme své schválení podnikům, které nesplňují hygienické požadavky dovážející strany, a toto pozastavení nebo odnětí oznámí dovážející straně.

4. Vyvážející strana navrhne dovážející straně seznam podniků, které mají být schváleny. K tomuto seznamu musí být přiloženy záruky příslušného orgánu vyvážející strany, že podniky splňují záruky uvedené v odst. 2 písm. c).

5. Dovážející strana povolí dovoz ze schválených podniků nejpozději 40 (čtyřicet) pracovních dnů po obdržení seznamu a záruk podle odstavce 4 vyvážející strany. Jsou-li požadovány doplňující informace, a v důsledku toho nelze povolení udělit ve lhůtě 40 (čtyřiceti) pracovních dnů, informuje o tom dovážející strana vyvážející stranu a stanoví pro toto povolení novou lhůtu. Tato lhůta nesmí překročit 40 (čtyřicet) pracovních dnů po obdržení dodatečných informací.

6. Dovážející strana vypracuje seznamy schválených podniků a tyto seznamy zveřejní.

7. Dovážející strana může odmítnout schválení podniků, jež nesplňují její hygienické požadavky. V takových případech dovážející strana informuje vyvážející stranu o tomto odmítnutí, včetně jeho odůvodnění.

8. Dovážející strana může provádět ověřování systému úředních kontrol v souladu s článkem 6.15. Na základě výsledků těchto ověřování může dovážející strana pozměnit seznam schválených podniků.

Sanitární a fytosanitární dovozní kontroly

9. Každá strana přijme nebo zachová postupy týkající se sanitárních a fytosanitárních dovozních kontrol, které umožní urychlené propuštění produktů k dovozu bez zbytečného odkladu.

10. Každá strana případně zjednoduší kontroly a ověřování a sníží četnost sanitárních a fytosanitárních dovozních kontrol prováděných dovážející stranou u produktů vyvážející strany. Každá strana založí své rozhodnutí na těchto skutečnostech:

a) příslušná rizika;

b) kontroly prováděné výrobci nebo dovozci, které jsou potvrzeny příslušnými orgány stran;

c) příslušný orgán vyvážející strany poskytl dostatečné záruky, že tyto podniky splňují hygienické požadavky dovážející strany, a

d) v příslušných případech mezinárodní pokyny, normy a doporučení *Codex Alimentarius*, OIE nebo IPPC.

11. Každá strana může použít jiná kritéria ke zjednodušení kontrol a ověřování podle odstavce 10, pokud nenarušují společně dohodnutá kritéria, která jsou v něm uvedena.

12. Pokud dovozní kontroly odhalí nesoulad se sanitárními a fytosanitárními dovozními požadavky a produkty nebo zásilky jsou odmítnuty, oznámí to dovážející strana vyvážející straně v souladu s postupem uvedeným v článku 6.12 co nejdříve, nejpozději však do pěti pracovních dnů ode dne odmítnutí.

13. Pokud dovozní kontroly odhalí nesoulad s příslušnými sanitárními a fytosanitárními dovozními požadavky, musí být opatření, které přijme dovážející strana, oprávněné, musí vycházet ze zjištěného nesouladu a nesmí omezovat obchod více, než je nutné k dosažení odpovídající úrovně sanitární nebo fytosanitární ochrany dané strany.

Zjednodušení dovozních a schvalovacích postupů MERCOSURu

14. Strany uznávají různé úrovně, jichž dosáhly procesy regionální integrace v rámci Evropské unie na jedné straně a MERCOSURu na straně druhé. S cílem usnadnit obchod mezi svými příslušnými územími vynaloží MERCOSUR veškeré úsilí k postupnému přijetí, pokud jde o postupy pro dovoz a schvalování produktů a podniků Evropské unie, je-li to relevantní:

a) jediného dotazníku;

b) jediného osvědčení a

c) jediného seznamu schválených podniků.

15. MERCOSUR vynaloží veškeré úsilí na harmonizaci sanitárních a fytosanitárních dovozních požadavků, osvědčení a dovozních kontrol jednotlivých signatářských států MERCOSURu.

ČLÁNEK 6.8

Alternativní opatření

1. Na žádost vyvážející strany dovážející strana přezkoumá, zda alternativní sanitární a fytosanitární opatření k sanitárnímu a fytosanitárnímu opatření dovážející strany výjimečně zajišťuje odpovídající úroveň ochrany dovážející strany. Alternativní opatření může být založeno na mezinárodních pokynech, normách a doporučeních *Codex Alimentarius,* OIE nebo IPPC nebo na sanitárních a fytosanitárních opatřeních vyvážející strany.

2. Článek 6.9 se nepoužije na alternativní sanitární a fytosanitární opatření.

ČLÁNEK 6.9

Rovnocennost

1. Vyvážející strana může požádat dovážející stranu o určení rovnocennosti, že konkrétní sanitární a fytosanitární opatření nebo zvláštní sanitární a fytosanitární opatření týkající se produktu nebo skupiny produktů nebo na systémovém základě jsou rovnocenná jejím vlastním sanitárním a fytosanitárním opatřením.

2. Za účelem provádění tohoto článku vydává podvýbor uvedený v článku 6.18 doporučení k zavedení postupu uznávání rovnocennosti na základě rozhodnutí o provádění článku 4 Dohody o sanitárních a fytosanitárních opatřeních Výboru WTO pro sanitární a fytosanitární opatření[1] a veškerých jejich následných aktualizací a mezinárodních pokynů, norem a doporučení přijatých v rámci *Codex Alimentarius*, OIE a IPPC. Součástí tohoto postupu by měly být konzultace, jež strany vedou s cílem určit rovnocennost sanitárních a fytosanitárních opatření, informace, které mají být od stran požadovány, odpovědnost stran a lhůty pro uznání rovnocennosti.

3. Po obdržení zvláštní žádosti zahájí strany konzultace na základě postupu stanoveného podle odstavce 2 s cílem dosáhnout dohody o uznání rovnocennosti.

4. Na žádost vyvážející strany informuje dovážející strana vyvážející stranu o fázi postupu posuzování rovnocennosti.

[1] Dokument WTO G/SPS/19/Rev.2 ze dne 13. července 2004.

ČLÁNEK 6.10

Uznání nákazového statusu a statusu z hlediska škodlivého organismu rostlin a regionálních podmínek

1. Strany uznávají koncepci vymezování zón a jednotek, včetně oblastí prostých určitého škodlivého organismu či oblastí prostých nákazy a oblastí s nízkým výskytem určitého škodlivého organismu nebo nákazy, a v souladu s Dohodou o uplatňování sanitárních a fytosanitárních opatření, včetně pokynů pro další praktické provádění článku 6 Dohody o uplatňování sanitárních a fytosanitárních opatření přijatých Výborem WTO pro sanitární a fytosanitární opatření[1] a příslušných pokynů, doporučení a norem OIE a IPPC, ji uplatňují na obchod mezi stranami.

2. Dovážející strana na žádost vyvážející strany rozhodne, zda uzná oblasti prosté škodlivých organismů a nákazy, oblasti s nízkým výskytem určitého škodlivého organismu nebo nákazy a jednotky vyvážející strany, ať už poprvé, nebo v návaznosti na ohnisko nákazy zvířat nebo škodlivého organismu rostlin. Dovážející strana založí toto rozhodnutí na informacích poskytnutých vyvážející stranou v souladu s Dohodou o sanitárních a fytosanitárních opatřeních a normami OIE a IPPC a zohlední vymezení oblastí prostých škodlivých organismů a nákazy, oblastí s nízkým výskytem škodlivých organismů nebo nákazy a jednotek vyvážející stranou. Strany musí dodržovat postupy stanovené v příloze 6-A.

3. Rozhodnutí dovážející strany podle odstavce 2 se přijme bez zbytečného odkladu. Aniž je dotčen článek 6.14, pokud se dovážející strana rozhodne uznat oblasti prosté škodlivých organismů a nákazy, oblasti s nízkým výskytem škodlivých organismů nebo nákazy a jednotky vyvážející strany, povolí bez zbytečného odkladu obchod z těchto oblastí nebo jednotek.

[1] Dokument WTO G/SPS/48 ze dne 16. května 2008.

4. Podvýbor uvedený v článku 6.18 může stanovit další podrobnosti pro postup uznávání oblastí prostých škodlivých organismů a nákazy, oblastí s nízkým výskytem škodlivých organismů nebo nákazy a jednotek uvedených v odstavci 2, přičemž zohlední Dohodu o uplatňování sanitárních a fytosanitárních opatření a pokyny, normy a doporučení IPPC a OIE.

Zvířata, živočišné produkty, produkty živočišného původu a vedlejší produkty živočišného původu

5. Postup pro uznání oblastí nebo jednotek prostých nákazy, pokud jde o zvířata, živočišné produkty, produkty živočišného původu a vedlejší produkty živočišného původu, je stanoven v odstavcích 7 až 9 a v příloze 6-A.

6. Při určování či zachovávání oblastí nebo jednotek uvedených v odstavci 2 pro zvířata, živočišné produkty, produkty živočišného původu a vedlejší produkty živočišného původu zváží strany takové faktory, jako je zeměpisné vymezení, ekosystémy, epizootologický dozor a účinnost sanitárních kontrol.

7. Nejpozději 60 (šedesát) pracovních dnů po obdržení informací uvedených v odstavci 2 od vyvážející strany může dovážející strana:

a) výslovně vznést námitku proti žádosti o uznání oblastí nebo jednotek prostých nákazy, pokud jde o zvířata, živočišné produkty, produkty živočišného původu a vedlejší produkty živočišného původu;

b) požádat vyvážející stranu o doplňující informace nebo

c) požádat o ověření podle článku 6.15.

Dovážející strana posoudí veškeré dodatečné informace nejpozději 30 (třicet) pracovních dnů po jejich obdržení. Požaduje-li dovážející strana ověření, přeruší se lhůta pro posouzení dodatečných informací.

8. Dovážející strana urychlí postup stanovený v odstavci 7, pokud jsou oblasti nebo jednotky, o jejichž uznání vyvážející strana žádá, úředně uznány OIE jako oblasti nebo jednotky se statusem území prostého nákazy, nebo pokud byl status území prostého nákazy po ohnisku nákazy obnoven.

9. Pokud se dovážející strana po provedení postupu podle odstavce 7 rozhodne neuznat oblasti nebo jednotky, o jejichž uznání vyvážející strana požádala, oznámí své rozhodnutí vyvážející straně a vysvětlí důvody, proč dotčené oblasti nebo jednotky neuznává, a na požádání povede konzultace v souladu s článkem 6.13.

Rostliny a rostlinné produkty

10. Každá strana sestaví seznam regulovaných škodlivých organismů a regulovaných rostlin a rostlinných produktů, pro které existují fytosanitární požadavky. Dovážející strana zpřístupní druhé straně svůj seznam regulovaných škodlivých organismů a regulovaných rostlin a rostlinných produktů a fytosanitární dovozní požadavky, které se na ně vztahují. Fytosanitární dovozní požadavky na regulované rostliny a rostlinné produkty jsou omezeny na to, co je nezbytné pro ochranu zdraví rostlin nebo pro zajištění zamýšleného použití rostlin a rostlinných produktů. Dovážející strana informuje druhou stranu o každém požadovaném dodatečném prohlášení.

11. Fytosanitární požadavky dovážející strany se stanoví s ohledem na fytosanitární status vyvážející strany, a pokud to dovážející strana požaduje, na výsledek analýzy rizik škodlivého organismu. Analýza rizik škodlivého organismu se provádí v souladu s příslušnými mezinárodními standardy pro fytosanitární opatření IPPC. Tato analýza rizik zohlední dostupné vědecké a technické informace, jakož i zamýšlené použití zkoumaných rostlin a rostlinných produktů.

12. Dovážející strana aktualizuje seznamy uvedené v odstavci 10, pokud vyvážející strana požádá o vývoz nových produktů do druhé strany. Pokud dovážející strana požaduje, aby byl na základě analýzy rizik škodlivého organismu povolen dovoz určitého produktu za účelem urychlení procesu, lze jako základ použít analýzu rizik škodlivého organismu, která již byla provedena pro stejné nebo podobné produkty, spolu s veškerými dodatečnými informacemi, které dovážející strana považuje za nezbytné analyzovat.

13. Dovážející strana při provádění postupu pro určení statusu škodlivého organismu vyvážející strany zohlední odstavce 10 až 17 tohoto článku, přílohu 6-A a doporučení mezinárodního standardu pro fytosanitární opatření IPPC.

14. Strany uznávají koncepce oblastí prostých určitého škodlivého organismu, míst produkce prostých škodlivého organismu a stanovišť produkce prostých škodlivého organismu, jakož i oblastí s nízkým výskytem škodlivých organismů, jak je uvedeno v mezinárodním standardu pro fytosanitární opatření IPPC, a chráněných zón, které použijí při vzájemném obchodu.

15. Při zavádění nebo zachovávání fytosanitárních opatření zohlední dovážející strana oblasti prosté určitého škodlivého organismu, místa produkce prostá škodlivého organismu, stanoviště produkce prostá škodlivého organismu a oblasti s nízkým výskytem škodlivého organismu, jakož i chráněné zóny, pokud je vyvážející strana zřídí.

16. Vyvážející strana sdělí druhé straně oblasti prosté určitého škodlivého organismu, místa produkce prostá škodlivého organismu, stanoviště produkce prostá škodlivého organismu nebo oblasti s nízkým výskytem škodlivého organismu a na požádání poskytne vysvětlení a podpůrné informace, jak je stanoveno v příslušném ISPM nebo je jinak považováno za vhodné. Pokud dovážející strana:

a) výslovně nevznese námitku proti schválení oblasti prosté určitého škodlivého organismu, místa produkce prostého škodlivého organismu, stanoviště produkce prostého škodlivého organismu a oblasti s nízkým výskytem škodlivého organismu druhé strany, jakož i chráněné zóny, pokud je vyvážející strana zřídí;

b) nepožádá vyvážející stranu o doplňující informace;

c) nepožádá o ověření podle článku 6.15 nebo

d) nezahájí konzultace podle článku 6.13 nejpozději 150 (sto padesát) pracovních dnů po obdržení těchto informací, dovážející strana uzná status vyvážející strany.

17. Dovážející strana posoudí veškeré dodatečné informace požadované podle odstavce 16 nejpozději 90 (devadesát) dnů po jejich obdržení. Veškerá ověření požadovaná dovážející stranou podle odstavce 16 se provádějí v souladu s článkem 6.15 s přihlédnutím k biologii dotčeného škodlivého organismu a rostliny. Pokud dovážející strana o tato ověření požádá, lhůta pro posouzení dodatečných informací se přeruší.

18. Pokud se dovážející strana po provedení postupu podle odstavce 16 rozhodne neuznat oblasti prosté určitého škodlivého organismu, místa produkce prostá určitého škodlivého organismu, stanoviště produkce prostá určitého škodlivého organismu nebo oblasti s nízkým výskytem určitého škodlivého organismu nebo chráněné zóny, pokud jsou ve vyvážející straně vymezeny, o jejichž uznání vyvážející strana požádala, oznámí své rozhodnutí vyvážející straně a vysvětlí důvody, proč je neuznává, a na požádání povede konzultace v souladu s článkem 6.13.

ČLÁNEK 6.11

Transparentnost a výměna informací

1. Na žádost jedné ze stran a nejpozději patnáct pracovních dnů od data takové žádosti si strany vyměňují informace o:

a) postupech pro povolení dovozu produktu, včetně, je-li to možné, očekávaného časového rámce;

b) požadavcích na dovoz konkrétních produktů, případně včetně vzoru osvědčení;

c) svém statusu z hlediska škodlivých organismů, včetně programů dozoru, eradikace a izolace a jejich výsledků, s cílem podložit tento status z hlediska škodlivých organismů a dovozní fytosanitární opatření;

d) fázích postupu schvalování dovozu konkrétních produktů a

e) vztahu mezi sanitárním a fytosanitárním opatřením a mezinárodními pokyny, normami a doporučeními, a pokud sanitární a fytosanitární opatření není založeno na mezinárodních pokynech, normách a doporučeních, vědecké informace o tom, jak sanitární a fytosanitární opatření není v souladu s mezinárodními pokyny, normami a doporučeními, a vysvětlení důvodů tohoto opatření.

2. V případech, kdy jsou příslušné vědecké důkazy nedostatečné, poskytne strana, která přijímá prozatímní sanitární a fytosanitární opatření, dostupné relevantní informace, na nichž je opatření založeno, a jsou-li k dispozici, doplňující informace pro objektivnější posouzení rizika a v přiměřené lhůtě sanitární a fytosanitární opatření přezkoumá.

3. Strany jakýmkoli způsobem zveřejní aktualizované informace o:

a) svých sanitárních a fytosanitárních dovozních požadavcích a schvalovacích postupech a

b) seznamu regulovaných škodlivých organismů.

4. Strany si navzájem oznamují:

a) jakékoli změny sanitárního a fytosanitárního statusu, které mohou ovlivnit obchod mezi stranami;

b) záležitosti týkající se vývoje a uplatňování sanitárních a fytosanitárních opatření, které mohou ovlivnit obchod mezi stranami, a

c) jakékoli další informace důležité pro účinné provádění této kapitoly.

5. Aniž je dotčen odstavec 1, pokud byly informace uvedené v tomto článku stranami zpřístupněny prostřednictvím oznámení WTO nebo příslušnému mezinárodnímu normalizačnímu orgánu v souladu s jeho příslušnými pravidly nebo na veřejně přístupných a bezplatných internetových stránkách stran, výměna informací podle odstavce 1 se nevyžaduje.

6. Každá strana určí kontaktní místo pro komunikaci o všech záležitostech, na něž se vztahuje tato kapitola, a informuje o tom druhou stranu nejpozději jeden měsíc ode dne vstupu této dohody v platnost. Každá strana neprodleně oznámí druhé straně jakoukoli změnu svého kontaktního místa.

ČLÁNEK 6.12

Oznamování

1. Každé vážné nebo významné riziko pro život nebo zdraví lidí, zvířat nebo rostlin, včetně jakýchkoli mimořádných situací při kontrole potravin nebo krmiv, se oznámí kontaktním místům druhé strany určeným v článku 6.11 do dvou pracovních dnů od zjištění tohoto rizika.

2. Rizika pro život nebo zdraví lidí, zvířat nebo rostlin, která nejsou závažná, se rovněž oznámí kontaktním místům druhé strany v přiměřené lhůtě, která je dostatečná k tomu, aby se zabránilo ohrožení života nebo zdraví lidí, zvířat nebo rostlin nebo ohrožení stávajícího obchodu mezi stranami.

3. Oznámení uvedená v odstavcích 1 a 2 se provádějí prostřednictvím zavedeného systému oznámení nebo prostřednictvím zvláštních oznámení *ad hoc* v souladu s právními předpisy oznamující strany. V obou případech se oznámení zašle příslušným orgánům dotčených stran.

4. Pokud oznamující strana přijme nebo zachová jakékoli sanitární a fytosanitární opatření v souvislosti s oznámením (včetně odmítnutí produktu nebo zásilky), připojí k tomuto oznámení vysvětlení odůvodnění tohoto kroku.

5. Oznamující strana vezme zpět veškerá oznámení založená na informacích, které jsou následně shledány nepodloženými nebo které byly předány chybně. K tomuto stažení dojde co nejdříve a oznámí se vyvážející straně, aby se zabránilo negativnímu dopadu na obchod mezi stranami.

6. Strany určí kontaktní místa pro oznámení podle tohoto článku a informují o tom druhou stranu, pokud nejsou totožná s kontaktními místy určenými podle čl. 6.11 odst. 6.

ČLÁNEK 6.13

Konzultace

1. Aniž je dotčena kapitola 21, pokud se má za to, že sanitární a fytosanitární opatření nebo návrhy opatření dovážející strany nebo jejich provádění nejsou v souladu s touto kapitolou, zahájí strany konzultace nejpozději 60 (šedesát) dnů poté, co vyvážející strana podá odůvodněnou žádost o takové konzultace.

2. Bez ohledu na odstavec 1, pokud strana učinila oznámení podle článku 6.12 nebo má-li strana vážné obavy ohledně rizika pro veřejné zdraví, zdraví zvířat nebo rostlin, které má dopad na produkty, s nimiž se mezi stranami obchoduje, se konzultace na žádost strany uskuteční co nejdříve. Každá strana se za těchto podmínek vynasnaží poskytnout informace nezbytné k tomu, aby zabránila narušení obchodu, včetně jeho omezení.

3. Na žádost vyvážející strany poskytne dovážející strana informace nezbytné k tomu, aby zabránila narušení obchodu, včetně jeho omezení. Mezi tyto informace patří rovněž informace podle čl. 6.11 odst. 1.

4. Konzultace se mohou konat po přiměřenou dobu, která stranám umožní dosáhnout vzájemně uspokojivého řešení.

5. Konzultace mohou probíhat e-mailem, videohovorem, audiokonferencí nebo jinými komunikačními prostředky, které mají obě strany k dispozici. Strana, která požádala o konzultace, odpovídá za vypracování zápisu. Zápis formálně schválí strany konzultací.

6. Pokud strany konzultací nedospějí k vzájemně uspokojivému řešení, může být záležitost předložena podvýboru uvedenému v článku 6.18.

ČLÁNEK 6.14

Mimořádná opatření

1. Pokud strana přijme jakékoli opatření ke kontrole jakýchkoli vážných rizik pro život nebo zdraví lidí, zvířat a rostlin, je cílem takového opatření, aniž je dotčen odstavec 2, rovněž zabránit zavlečení jakéhokoli sanitárního a fytosanitárního rizika na území druhé strany.

2. Dovážející strana může v případě vážných rizik pro život nebo zdraví lidí, zvířat nebo rostlin přijmout proti těmto rizikům mimořádná opatření.

3. Pokud jde o produkty v tranzitu mezi stranami, dovážející strana zváží nejvhodnější a nejpřiměřenější řešení, aby zabránila zbytečným narušením obchodu.

4. Opatření uvedená v odstavci 2 mohou být přijata bez předchozího oznámení podle článku 6.12. Strana přijímající mimořádná opatření oznámí druhé straně co nejdříve přijetí těchto opatření a v každém případě nejpozději 48 (čtyřicet osm) hodin poté.

5. Každá strana může požádat o jakékoli informace týkající se sanitární a fytosanitární situace a přijatých mimořádných opatření. Každá strana na tyto žádosti odpoví, jakmile jsou požadované informace k dispozici.

6. Na žádost kterékoli strany a v souladu s článkem 6.13 zahájí strany do patnácti pracovních dnů ode dne oznámení mimořádných opatření konzultace o mimořádných opatřeních. Strany mohou zvážit možnosti jednoduššího provádění nebo nahrazení mimořádných opatření.

ČLÁNEK 6.15

Ověřování systému úředních kontrol

1. Každá strana má v oblasti působnosti této kapitoly právo:

a) provádět ověřování, včetně auditů, systému úředních kontrol druhé strany, včetně inspekcí na místě, a

b) získávat informace o systému úředních kontrol druhé strany a o výsledcích kontrol prováděných v rámci tohoto systému.

2. Povahu a četnost ověřování, včetně auditů, určí dovážející strana s přihlédnutím k dovozním požadavkům, vlastnostem dotčeného produktu, výsledkům předchozích dovozních kontrol a dalším dostupným informacím, jako jsou audity a inspekce prováděné příslušným orgánem vyvážející strany.

3. Cílem ověření je vyhodnotit schopnost příslušných orgánů vyvážející strany zajistit, aby vyvážené produkty nebo produkty, jež mají být vyvezeny, splňovaly sanitární a fytosanitární požadavky dovážející strany.

4. Inspekce na místě se provedou bez zbytečného odkladu a oznámí se vyvážející straně nejméně 60 (šedesát) pracovních dnů před provedením těchto inspekcí, s výjimkou mimořádných případů, nebo pokud se strany rozhodnou jinak. Jakékoli změny data této inspekce musí strany schválit.

5. Ověřování se provádí v souladu s plánem auditu dohodnutým dotčenými stranami na základě Pokynů pro navrhování, provoz, posuzování a akreditaci systémů pro kontrolu a certifikaci dovozu a vývozu potravin[1]. Dovážející strana poskytne druhé straně důvody jakékoli změny plánu auditu pro inspekci.

6. Náklady vzniklé straně provádějící ověření nese tato strana.

[1] FAO, CAC/GL 26-1997.

7. Strana provádějící ověření zašle návrh zprávy o ověření straně, která je předmětem ověření, nejpozději 60 (šedesát) pracovních dnů po ukončení inspekce na místě. Strana, která je předmětem ověření, se může k návrhu zprávy vyjádřit nejpozději 60 (šedesát) pracovních dnů od jejího obdržení. K závěrečné zprávě se v případě potřeby připojí připomínky a akční plán. Strana provádějící ověření zašle konečnou zprávu straně, která je předmětem ověření, nejpozději 30 (třicet) pracovních dnů po obdržení připomínek k návrhu zprávy.

8. Veškerá opatření přijatá v důsledku ověření musí být přiměřená zjištěným nedostatkům nebo rizikům. Je-li o to požádáno, uskuteční se technické konzultace o záležitosti v souladu s článkem 6.13.

9. Pokud bylo během ověření zjištěno značné riziko pro zdraví lidí, zvířat nebo rostlin, musí být strana, u níž ověření proběhlo, informována co nejdříve a v každém případě do deseti pracovních dnů po ukončení ověřování.

ČLÁNEK 6.16

Spolupráce na mnohostranných fórech

1. Strany podporují vzájemnou spolupráci na všech mnohostranných fórech relevantních pro sanitární a fytosanitární otázky, zejména v mezinárodních normalizačních subjektech uznaných v rámci Dohody o uplatňování sanitárních a fytosanitárních opatření, a za tímto účelem si vyměňují informace.

2. Podvýbor pro sanitární a fytosanitární otázky uvedený v článku 6.18 je fórem pro podporu spolupráce podle odstavce 1.

ČLÁNEK 6.17

Spolupráce

1. Strany usilují o spolupráci při provádění této kapitoly a o optimalizaci jejích výsledků s cílem rozšířit příležitosti a dosáhnout pro strany co největšího prospěchu. Tato spolupráce se rozvíjí v právním a institucionálním rámci upravujícím vztahy mezi stranami v oblasti spolupráce.

2. Za účelem dosažení cílů uvedených v odstavci 1 strany zváží potřeby spolupráce stanovené Podvýborem pro sanitární a fytosanitární otázky uvedeným v článku 6.18.

ČLÁNEK 6.18

Podvýbor pro sanitární a fytosanitární otázky

1. Podvýbor pro sanitární a fytosanitární otázky zřízený podle čl. 22.3 odst. 4 se poprvé sejde nejpozději jeden rok po vstupu této dohody v platnost.

2. Kromě funkcí uvedených v článku 22.3 má podvýbor tyto funkce:

a) poskytuje fórum pro diskusi o problémech vyplývajících z uplatňování sanitárních a fytosanitárních opatření s cílem dosáhnout vzájemně přijatelných řešení za předpokladu, že se strany nejprve pokusily tyto problémy řešit prostřednictvím technických konzultací podle článku 6.13 a záležitost byla poté postoupena podvýboru;

b) poskytuje fórum pro diskusi o informacích vyměňovaných v souladu s článkem 6.11;

c) podporuje výměnu informací a spolupráci na mnohostranných fórech podle článku 6.16;

d) provádí výměnu seznamů kontaktních míst podle čl. 6.11 odst. 6 za účelem sdílení informací souvisejících s touto kapitolou;

e) provádí přípravné interní práce nezbytné pro změnu přílohy 6-A Radou pro obchod;

f) vydává doporučení k zavedení postupu uznávání rovnocennosti v souladu s čl. 6.9 odst. 2;

g) může stanovit další podrobnosti pro postup uznávání oblastí prostých škodlivých organismů a nákazy, oblastí s nízkým výskytem škodlivých organismů nebo nákazy a jednotek v souladu s čl. 6.10 odst. 4 a

h) určí potřeby spolupráce při provádění této kapitoly podle čl. 6.17 odst. 2.

ČLÁNEK 6.19

Zvláštní a diferencované zacházení

V souladu s článkem 10 Dohody o uplatňování sanitárních a fytosanitárních opatření, pokud Paraguay zjistí potíže s navrhovaným opatřením oznámeným Evropskou unií, může tato země ve svých připomínkách předložených Evropské unii podle přílohy B Dohody o uplatňování sanitárních a fytosanitárních opatření požádat o příležitost k projednání této otázky. Aniž je dotčen článek 6.13, zahájí Evropská unie a Paraguay konzultace s cílem dohodnout se na:

a) alternativních dovozních podmínkách, jež má uplatňovat dovážející strana v souladu s článkem 6.8 této kapitoly;

b) poskytování technické pomoci v souladu s článkem 6.17 této kapitoly nebo

c) přechodném období v délce šesti měsíců pro navrhovaná opatření vztahující se na produkty z Paraguaye, které by mohlo být výjimečně prodlouženo o další období nepřesahující šest měsíců.

KAPITOLA 7

ROZHOVORY O OTÁZKÁCH SOUVISEJÍCÍCH SE ZEMĚDĚLSKO-POTRAVINOVÝM ŘETĚZCEM

ČLÁNEK 7.1

Cíle

S cílem posílit vzájemnou důvěru a vzájemné porozumění vedou strany rozhovory a vyměňují si informace o těchto tématech:

a) dobrých životních podmínkách zvířat;

b) používání zemědělské biotechnologie;

c) boji proti antimikrobiální rezistenci (dále jen „AMR“) a

d) vědeckých záležitostech týkajících se bezpečnosti potravin, zdraví zvířat a rostlin.

ČLÁNEK 7 2.

Podvýbor pro rozhovory o otázkách souvisejících se zemědělsko-potravinovým řetězcem

Podvýbor pro rozhovory o otázkách týkajících se zemědělsko-potravinového řetězce zřízený podle čl. 22.3 odst. 4 se kromě funkcí uvedených v článcích 22.3 a 7.7 schází na odborné úrovni, aby vedl rozhovory uvedené v článku 7.1.

ČLÁNEK 7.3

Dobré životní podmínky zvířat

Podvýbor pro rozhovory o otázkách souvisejících se zemědělsko-potravinovým řetězcem uznává, že zvířata jsou vnímající bytosti, a povede rozhovory zahrnující mimo jiné tyto otázky:

a) konkrétní témata týkající se dobrých životních podmínek zvířat, která mohou ovlivnit vzájemný obchod;

b) výměnu informací, odborných znalostí a zkušeností v oblasti dobrých životních podmínek zvířat s cílem zlepšit ve prospěch stran jejich příslušné přístupy k regulačním normám týkajícím se chovu zvířat, jejich držení, manipulace s nimi, jejich přepravy a porážky;

c) posílení jejich výzkumné spolupráce a

d) spolupráce na mezinárodních fórech s cílem podpořit další rozvoj mezinárodních norem v oblasti dobrých životních podmínek zvířat OIE a osvědčených postupů v oblasti dobrých životních podmínek zvířat a jejich provádění.

ČLÁNEK 7.4

Zemědělské biotechnologie

Podvýbor pro rozhovory o otázkách týkajících se zemědělsko-potravinového řetězce povede rozhovory o zemědělské biotechnologii, které se budou týkat mimo jiné těchto otázek:

a) výměna informací o politikách, právních předpisech, pokynech, osvědčených postupech a projektech týkajících se biotechnologických produktů;

b) diskuse o konkrétních tématech souvisejících s biotechnologiemi, která mohou ovlivnit vzájemný obchod, včetně spolupráce na testování geneticky modifikovaných organismů (dále jen „GMO“);

c) výměna informací o tématech souvisejících s asynchronními povolováními GMO s cílem minimalizovat možný dopad na obchod;

d) výměna informací o hospodářských a obchodních výhledech pro povolování GMO a

e) výměna informací o případech nízké přítomnosti GMO nepovolených dovážející stranou, ale povolených vyvážející stranou.

ČLÁNEK 7.5

Boj proti antimikrobiální rezistenci

Podvýbor pro rozhovory o otázkách týkajících se zemědělsko-potravinového řetězce povede rozhovory o boji proti antimikrobiální rezistenci, které se budou týkat mimo jiné těchto otázek:

a) spolupráce na základě stávajících a budoucích pokynů, norem, doporučení a opatření vypracovaných v příslušných mezinárodních organizacích a iniciativ a vnitrostátních plánů zaměřených na podporu uvážlivého a odpovědného používání antibiotik a týkajících se živočišné výroby a veterinárních postupů;

b) spolupráce při provádění doporučení OIE, Světové zdravotnické organizace (dále jen „WHO“) a *Codex Alimentarius*, zejména Kodexu zásad pro minimalizaci a potlačování antimikrobiální rezistence potravinového původu (CAC/RCP 61–2005);

c) výměny informací o správné zemědělské praxi;

d) podpory výzkumu, inovací a vývoje a

e) podpory multidisciplinárních přístupů k boji proti AMR, včetně přístupu „Jedno zdraví“, který zastává WHO, OIE a *Codex Alimentarius*.

ČLÁNEK 7.6

Vědecké záležitosti týkající se bezpečnosti potravin, zdraví zvířat a rostlin

1. Strany by měly podporovat spolupráci mezi svými oficiálními vědeckými subjekty odpovědnými za vědecká odvětví zabývající se bezpečností potravin a zdravím zvířat a rostlin. Cílem této spolupráce je prohloubit vědecké informace, které mají strany k dispozici, a podpořit tak jejich příslušné přístupy k regulačním normám, které mohou ovlivnit vzájemný obchod.

2. Podvýbor vede rozhovory o vědeckých otázkách týkajících se bezpečnosti potravin, zdraví zvířat a rostlin, které se budou týkat mimo jiné těchto otázek:

a) výměny vědeckých a technických informací o bezpečnosti potravin a krmiv, zdraví zvířat a rostlin, včetně posouzení rizika a vědeckých informací podporujících stanovení maximálních limitů reziduí;

b) shromažďování údajů a

c) spolupráce při budování společného porozumění ohledně norem OIE, IPPC a *Codex Alimentarius*.

ČLÁNEK 7.7

Dodatečná ustanovení

1. Strany zajistí, aby činnosti podvýboru uvedené v článku 7.2 neohrožovaly nezávislost jejich vnitrostátních nebo regionálních agentur. Podvýbor pro rozhovory o otázkách týkajících se zemědělsko-potravinového řetězce stanoví pravidla týkající se střetu zájmů pro účastníky svých zasedání.

2. Žádným ustanovením této kapitoly nejsou dotčena práva a povinnosti každé strany chránit důvěrné informace v souladu s právními předpisy každé strany. Každá strana zajistí, aby byly zavedeny postupy, které zabrání zveřejnění důvěrných informací získaných během postupů stanovených v této kapitole.

3. Při plném respektování práva stran na regulaci nelze žádné ustanovení této kapitoly vykládat tak, že by kterékoli straně ukládalo povinnost:

a) se při přípravě a přijímání regulačních opatření odchýlit od svých vnitrostátních postupů;

b) přijmout opatření, která by ohrozila včasné přijetí regulačních opatření k dosažení cílů veřejné politiky nebo mu bránila, nebo

c) přijmout jakýkoli konkrétní regulační výsledek.

KAPITOLA 8

OCHRANA OBCHODU A GLOBÁLNÍ OCHRANNÁ OPATŘENÍ

ODDÍL A

OBECNÉ ZÁSADY

ČLÁNEK 8.1

Vztah k Dohodě o WTO

1. Použitím této kapitoly nejsou dotčena práva a povinnosti stran podle antidumpingové dohody, Dohody o subvencích a vyrovnávacích opatřeních, dohody o zárukách a Ujednání o řešení sporů.

2. Strany vyjmou dvoustranný obchod, na který se vztahuje preferenční zacházení, z uplatňování zvláštní ochranné doložky v oblasti zemědělství Dohody o zemědělství.

3. Preferenční pravidla původu podle této dohody se nevztahují na šetření na ochranu obchodu a šetření globálních ochranných opatření prováděná v souladu s touto kapitolou.

ČLÁNEK 8.2

Transparentnost

1. Opatření na ochranu obchodu a ochranná opatření by měla být uplatňována v plném souladu s příslušnými požadavky WTO a měla by vycházet ze spravedlivého a transparentního systému.

2. Co nejdříve po uložení prozatímního opatření poskytne strana zúčastněným stranám plný přístup ke skutečnostem, na nichž se zakládají stanovení, posouzení újmy, výpočty dumpingových a subvenčních rozpětí a příčinná souvislost. Kromě toho strana před konečným rozhodnutím plně a smysluplně zveřejní všechny podstatné skutečnosti a úvahy, které jsou základem pro rozhodnutí o uplatnění opatření. Tímto odstavcem není dotčen článek 6.5 antidumpingové dohody, článek 12.4 Dohody o subvencích a vyrovnávacích opatřeních ani čl. 3 odst. 2 Dohody o ochranných opatřeních.

3. Strana zašle veškeré informace uvedené v odstavci 2 písemně, nejlépe v elektronické podobě, a zúčastněným stranám by měl být poskytnut dostatek času na vyjádření. V případě stran, jejichž vyšetřující orgány vedou elektronické spisy, mohou být všechny informace uvedené v odstavci 2 zpřístupněny online.

ODDÍL B

ANTIDUMPINGOVÁ A VYROVNÁVACÍ OPATŘENÍ

ČLÁNEK 8.3

Východiska týkající se antidumpingových a vyrovnávacích opatření

Každá strana:

a) zvlášť pečlivě analyzuje návrhy cenových závazků vývozců druhé strany;

b) upřednostňuje uložení cla, které je nižší než rozpětí dumpingu nebo subvence, pokud tato úroveň postačuje k odstranění újmy způsobené domácímu výrobnímu odvětví;

c) zvlášť pečlivě analyzuje žádosti o rozšíření platných opatření vůči vývozcům druhé strany a

d) zohlední informace poskytnuté průmyslovými uživateli výrobku, který je předmětem šetření, dovozci a případně reprezentativními spotřebitelskými organizacemi v souvislosti s článkem 6.12 antidumpingové dohody a článkem 12.10 Dohody o subvencích a vyrovnávacích opatřeních.

ODDÍL C

GLOBÁLNÍ OCHRANNÁ OPATŘENÍ

ČLÁNEK 8.4

Transparentnost globálních ochranných opatření

1. Na žádost vyvážející strany a za předpokladu, že má podstatný zájem na vývozu dotčeného výrobku ve smyslu odstavce 3 tohoto článku, strana, která zahajuje ochranné šetření nebo má v úmyslu přijmout prozatímní nebo konečná ochranná opatření, neprodleně poskytne:

a) informace uvedené v čl. 12. odst. 2 Dohody o ochranných opatřeních v podobě předepsané Výborem WTO pro ochranná opatření;

b) případnou veřejnou verzi podnětu podaného domácím výrobním odvětvím a

c) veřejnou zprávu se zjištěními a odůvodněnými závěry týkajícími se všech podstatných věcných a právních otázek posuzovaných v rámci ochranného šetření.

Veřejná zpráva uvedená v písmenu c) tohoto odstavce obsahuje analýzu, která přičítá újmu faktorům, které ji způsobují, a stanoví metodu použitou při definování ochranných opatření.

2. Po poskytnutí informací podle tohoto článku nabídne dovážející strana konání neformálních konzultací s vyvážející stranou za účelem posouzení poskytnutých informací.

3. Pro účely tohoto článku se má za to, že strana má podstatný zájem, pokud patří mezi pět největších dodavatelů dotčených dovážených produktů během posledního tříletého období, měřeno z hlediska buď absolutního objemu, nebo hodnoty.

ČLÁNEK 8.5

Uplatnění konečných opatření

1. Strana, která přijímá ochranná opatření, se snaží je uplatnit způsobem, který co nejméně ovlivní dvoustranné obchodní vztahy.

2. Dovážející strana nabídne konání neformálních konzultací s vyvážející stranou za účelem přezkoumání záležitosti uvedené v odstavci 1. Dovážející strana nepřijme opatření během 30 (třiceti) dnů ode dne, kdy byla učiněna nabídka na neformální konzultace.

ODDÍL D

ŘEŠENÍ SPORŮ

ČLÁNEK 8.6

Neuplatnění řešení sporů

Žádná ze stran nesmí využít řešení sporů podle kapitoly 21 v jakékoli záležitosti vyplývající z této kapitoly.

KAPITOLA 9

DVOUSTRANNÁ OCHRANNÁ OPATŘENÍ

ODDÍL A

OBLAST PŮSOBNOSTI

ČLÁNEK 9.1

Oblast působnosti

1. Třídy B až I této kapitoly se vztahují na zboží jiné než vozidla zařazená do čísel HS 8703 a 8704.

2. Ustanovení týkající se vozidel zařazených do čísel HS 8703 a 8704 jsou podrobně popsána v příloze 9-A.

ODDÍL B

DEFINICE

ČLÁNEK 9.2

Definice

Pro účely této kapitoly se rozumí:

a) „příslušnými vyšetřujícími orgány“:

i) za Evropskou unii Evropská komise a

ii) za MERCOSUR, Ministerio de Economía nebo jeho nástupce v Argentině, Secretaria de Comércio Exterior v rámci Ministério do Desenvolvimento, Indústria, Comércio e Serviços nebo jeho nástupce v Brazílii, Ministerio de Industria y Comercio nebo jeho nástupce v Paraguayi a Asesoría de Política Comercial del Ministerio de Economía y Finanzas nebo jeho nástupce v Uruguayi;

b) „domácím výrobním odvětvím“ výrobci obdobných nebo přímo konkurujících výrobků jako celek, kteří působí na území strany, nebo pokud to není možné, výrobci, jejichž společná výroba obdobných nebo přímo konkurujících výrobků obvykle představuje více než 50 % (padesát procent) a ve výjimečných případech nejméně 25 % (dvacet pět procent) celkové výroby těchto výrobků;

c) „zúčastněné strany“ zahrnují:

i) vývozce nebo zahraniční výrobce nebo dovozce výrobku, který je předmětem šetření, nebo obchodní nebo podnikatelské sdružení, v němž většina členů jsou výrobci, vývozci nebo dovozci tohoto výrobku;

ii) vládu vyvážející strany a

iii) výrobce obdobného nebo přímo konkurujícího výrobku v dovážející straně nebo v obchodním a podnikatelském sdružení, jehož většina členů vyrábí obdobný nebo přímo konkurující výrobek na území dovážející strany;

tento seznam nebrání stranám umožnit domácím nebo zahraničním stranám, jiným než uvedeným výše, aby byly považovány za zúčastněné strany;

d) „obdobným nebo přímo konkurujícím výrobkem“:

i) výrobek, který je ve všech ohledech totožný s posuzovaným výrobkem;

ii) jiný výrobek, který, i když není ve všech ohledech totožný, má vlastnosti, které se velmi podobají vlastnostem posuzovaného výrobku, nebo

iii) výrobek, který přímo soutěží na vnitřním trhu dovážející strany vzhledem ke své míře nahraditelnosti, základním fyzikálním vlastnostem a technickým specifikacím, konečnému použití a distribučním kanálům;

tento seznam faktorů není vyčerpávající a jeden ani několik z těchto faktorů nemůže poskytnout rozhodující vodítko;

e) „vážnou újmou“ významné obecné poškození postavení domácího výrobního odvětví;

f) „hrozbou závažné újmy“ závažná újma, která na základě skutečností, a nikoli pouze na základě tvrzení, domněnek nebo vzdálené možnosti, zjevně bezprostředně hrozí, a

g) „přechodným obdobím“:

i) dvanáct let ode dne vstupu této dohody v platnost nebo

ii) pro zboží jiné než vozidla zařazená do čísel HS 8703 a 8704, pro které harmonogram odstraňování cel strany uplatňující opatření stanoví odstranění cel za deset let nebo později, osmnáct let ode dne vstupu této dohody v platnost.

ODDÍL C

PODMÍNKY PRO UPLATNĚNÍ DVOUSTRANNÝCH OCHRANNÝCH OPATŘENÍ

ČLÁNEK 9.3

Uplatňování dvoustranných ochranných opatření

1. Aniž jsou dotčena práva a povinnosti uvedené v kapitole 8, může strana za výjimečných okolností u zboží jiného než vozidla zařazená do čísel HS 8703 a 8704 uplatnit dvoustranná ochranná opatření za podmínek stanovených v tomto oddíle, pokud se po dni vstupu této dohody v platnost dovoz výrobku za preferenčních podmínek z druhé strany zvýšil v takovém množství, absolutním nebo v poměru k domácí výrobě nebo spotřebě a za takových podmínek, že působí nebo hrozí způsobit vážnou újmu jejímu domácímu průmyslovému odvětví obdobných nebo přímo konkurujících výrobků.

2. U zboží uvedeného v odstavci 1 se dvoustranná ochranná opatření použijí pouze v rozsahu nezbytném k zabránění nebo nápravě vážné újmy nebo hrozby vážné újmy.

3. Dvoustranná ochranná opatření se použijí po šetření příslušnými vyšetřujícími orgány dovážející strany v souladu s postupy stanovenými v této kapitole.

ČLÁNEK 9.4

Časový rámec pro uplatnění dvoustranných ochranných opatření

Strana neuplatní, neprodlouží ani neponechá v platnosti dvoustranné ochranné opatření po uplynutí přechodného období.

ČLÁNEK 9.5

Podmínky a omezení

1. MERCOSUR může přijmout dvoustranná ochranná opatření pro dovoz z Evropské unie:

a) jako jediný subjekt, pokud byly splněny všechny požadavky na zjištění existence nebo hrozby vážné újmy způsobené dovozem výrobku za preferenčních podmínek, a to na základě podmínek uplatňovaných na MERCOSUR, nebo

b) jménem jednoho nebo více signatářských států MERCOSURu, přičemž v takovém případě se požadavky na zjištění existence nebo hrozby vážné újmy způsobené dovozem výrobku za preferenčních podmínek zakládají na podmínkách převládajících v příslušném signatářském státě MERCOSURu nebo signatářských státech MERCOSURu, jež jsou členy celní unie, a opatření je omezeno na tento signatářský stát MERCOSURu nebo na tyto signatářské státy MERCOSURu. Přijetí dvoustranného ochranného opatření ze strany MERCOSURu jménem jednoho nebo více signatářských států MERCOSURu nebrání tomu, aby jiný signatářský stát MERCOSURu následně přijal opatření týkající se téhož výrobku.

2. Evropská unie může uplatňovat dvoustranná ochranná opatření na dovoz z MERCOSURu jako jediného subjektu nebo z jednoho či více signatářských států MERCOSURu, pokud je vážná újma nebo hrozba vážné újmy způsobena dovozem výrobků za preferenčních podmínek.

3. V případě že Evropská unie rozhodne, že se opatření použije na MERCOSUR jako na jediný subjekt, je Paraguay osvobozena od uplatňování opatření, pokud výsledek šetření neprokáže, že existence vážné újmy nebo hrozba vážné újmy je rovněž způsobena dovozem výrobků z Paraguaye za preferenčních podmínek.

ODDÍL D

FORMA A TRVÁNÍ DVOUSTRANNÝCH OCHRANNÝCH OPATŘENÍ

ČLÁNEK 9.6

Forma dvoustranných ochranných opatření

U zboží jiného než vozidla zařazená do čísel HS 8703 a 8704 se dvoustranná ochranná opatření přijatá podle této kapitoly skládají z:

a) dočasného pozastavení přílohy 2-A pro dotčený výrobek podle této dohody nebo

b) dočasného snížení celní preference pro dotčený výrobek tak, aby celní sazba nepřesáhla nižší z těchto hodnot:

i) celní sazbu podle doložky nejvyšších výhod uplatňovanou na výrobek v okamžiku přijetí opatření a

ii) základní celní sazbu na výrobek uvedený v příloze 2-A.

ČLÁNEK 9.7

Preferenční rozpětí

Po ukončení dvoustranného ochranného opatření se použije preferenční rozpětí, které by se uplatnilo na výrobek v případě, že by opatření podle přílohy 2-A neexistovalo.

ČLÁNEK 9.8

Trvání dvoustranných ochranných opatření

Dvoustranná ochranná opatření se použijí pouze po dobu nezbytnou k zabránění nebo nápravě vážné újmy a k usnadnění přizpůsobení domácího výrobního odvětví. Tato doba, včetně doby uplatňování jakéhokoli prozatímního opatření, nepřesáhne dva roky.

ČLÁNEK 9.9

Prodloužení dvoustranných ochranných opatření

1. Dvoustranná ochranná opatření mohou být jednou prodloužena o maximální dobu rovnající se původně předpokládané době použitelnosti, pokud bylo v souladu s postupy stanovenými v této kapitole zjištěno, že opatření je i nadále nezbytné k zabránění nebo nápravě vážné újmy, a pokud domácí výrobní odvětví prokáže, že se přizpůsobuje. Prodloužené opatření nesmí být více omezující než bylo na konci původní doby použitelnosti.

2. Žádné ochranné opatření se znovu nepoužije na dovoz výrobku uvedeného v příloze 2-A, který byl předmětem takového opatření, pokud neuplynula doba rovnající se polovině celkové doby trvání předchozího ochranného opatření.

ODDÍL E

POSTUPY ŠETŘENÍ A TRANSPARENTNOSTI

ČLÁNEK 9.10

Šetření

1. Při provádění šetření s cílem zjistit, zda zvýšený dovoz způsobil nebo hrozí způsobit vážnou újmu domácímu výrobnímu odvětví, jak je uvedeno v článku 9.3, příslušný vyšetřující orgán vyhodnotí všechny relevantní faktory objektivní a vyčíslitelné povahy, které ovlivňují situaci tohoto výrobního odvětví, zejména tempo a rozsah nárůstu dovozu dotčeného výrobku v absolutních a relativních číslech; podíl zvýšeného dovozu na domácím trhu a změny v úrovni prodeje, včetně cen, výroby, produktivity, využití kapacity, zisků a ztrát a zaměstnanosti.

2. Příslušný vyšetřující orgán na základě objektivních důkazů prokáže existenci příčinné souvislosti mezi zvýšeným dovozem dotčeného výrobku a vážnou újmou nebo hrozbou vážné újmy. Příslušný vyšetřující orgán rovněž vyhodnotí všechny známé činitele kromě zvýšeného dovozu v rámci preferenčních podmínek této dohody, které by mohly současně způsobit újmu domácímu výrobnímu odvětví. Účinky zvýšení dovozu dotčených výrobků z jiných zemí nelze přičítat dovozu za preferenčních podmínek.

3. Při provádění šetření újmy podle odstavce 1 by měl příslušný vyšetřující orgán shromažďovat údaje za období nejméně 36 (třiceti šesti) měsíců, které končí co nejblíže datu předložení žádosti o zahájení šetření.

ČLÁNEK 9.11

Zahájení šetření

1. Existují-li dostatečné důkazy *prima facie* odůvodňující takové zahájení, může být dvoustranné ochranné šetření zahájeno na žádost:

a) domácího výrobního odvětví nebo obchodního a podnikatelského sdružení jednajícího jménem domácích výrobců obdobných nebo přímo konkurujících výrobků v dovážející straně nebo

b) jednoho nebo více dovážejících členských států Evropské unie nebo signatářských států MERCOSURu.

2. Žádost o zahájení šetření obsahuje přinejmenším tyto informace:

a) název a popis dotčeného dováženého výrobku, jeho číslo celního sazebníku a platné sazební zacházení, jakož i název a popis obdobného nebo přímo konkurujícího výrobku;

b) případně jména a adresy výrobců nebo sdružení podávajících žádost;

c) seznam všech známých výrobců obdobného nebo přímo konkurujícího výrobku, je-li přiměřeně dostupný, a

d) důkaz, že jsou splněny podmínky pro uložení ochranného opatření stanovené v čl. 9.3 odst. 1.

Pro účely písmene d) tohoto odstavce obsahuje žádost o zahájení šetření tyto informace:

i) objem výroby výrobců podávajících žádost nebo zastoupených v žádosti a odhad výroby jiných známých výrobců obdobného nebo přímo konkurujícího výrobku;

ii) tempo a rozsah nárůstu celkového a dvoustranného dovozu dotčeného výrobku v absolutních a relativních číslech po dobu alespoň 36 (třiceti šesti) měsíců přede dnem podání žádosti o zahájení šetření, pro něž jsou k dispozici informace;

iii) úroveň dovozních cen ve stejném období a

iv) jsou-li k dispozici, objektivní a vyčíslitelné údaje týkající se obdobného nebo přímo konkurujícího výrobku, objemu celkové výroby a celkového prodeje na vnitřním trhu, zásob, cen na vnitřním trhu, produktivity, využití kapacity, zaměstnanosti, zisku a ztrát a podílu žádajících podniků nebo podniků zastoupených v žádosti na trhu za nejméně 36 (třicet šest) měsíců před podáním žádosti, pro něž jsou k dispozici informace.

ČLÁNEK 9.12

Důvěrné informace

1. Příslušné vyšetřující orgány nakládají na základě náležitého zdůvodnění s veškerými informacemi, které jsou svou povahou důvěrné nebo jsou jako takové poskytovány, jako s důvěrnými. Takové informace nebudou zpřístupněny bez svolení zúčastněné strany, která je poskytla. Zúčastněné strany poskytující důvěrné informace mohou být požádány , aby předložily shrnutí, jež může být zveřejněno, nebo – pokud tyto strany uvedou, že dotyčné informace nelze shrnout, – aby uvedly důvod, proč shrnutí nelze poskytnout.

2. Bez ohledu na odstavec 1, pokud příslušné úřady shledají, že žádost o důvěrné nakládání není oprávněná a jestliže dotčená zúčastněná strana není ochotna informace zveřejnit nebo dát svolení k jejich zveřejnění v zobecněné nebo shrnuté podobě, nemusí tyto informace úřady vzít v úvahu, ledaže lze uspokojivě z vhodných zdrojů prokázat, že informace jsou správné.

3. Jsou-li informace týkající se výroby, výrobní kapacity, zaměstnanosti, mezd, objemu a hodnoty domácího prodeje nebo průměrné ceny prezentovány jako důvěrné, příslušné vyšetřující orgány zajistí, aby byla předložena smysluplná shrnutí, která nemají důvěrnou povahu a která obsahují alespoň souhrnné údaje, nebo v případech, kdy by zveřejnění souhrnných údajů ohrozilo důvěrnost údajů společnosti, indexy pro každé období dvanácti měsíců, které je předmětem šetření, aby bylo zajištěno odpovídající právo zúčastněných stran na obhajobu. V tomto ohledu by měly být zváženy žádosti o zachování důvěrnosti v situacích, kdy to odůvodňují konkrétní tržní nebo domácí průmyslové struktury. Toto ustanovení nebrání předložení podrobnějších shrnutí, která nemají důvěrnou povahu.

4. Žádosti o zachování důvěrnosti nejsou opodstatněné, pokud jde o informace týkající se základních technických norem a norem jakosti nebo použití daného výrobku. Žádosti o zachování důvěrnosti informací týkajících se totožnosti žadatelů a jiných známých výrobních společností, které nejsou součástí žádosti, jsou oprávněné pouze za výjimečných okolností, které příslušné vyšetřující orgány řádně odůvodní. V tomto ohledu pouhá tvrzení k odůvodnění žádostí o zachování důvěrnosti nepostačují. Nelze-li totožnost žadatelů zveřejnit, příslušné vyšetřující orgány zveřejní celkový počet výrobců zahrnutých do domácího výrobního odvětví a podíl výroby, kterou žadatelé představují, ve vztahu k celkové výrobě domácího výrobního odvětví.

ČLÁNEK 9.13

Časový rámec šetření

Doba mezi datem zveřejnění rozhodnutí o zahájení šetření a zveřejněním konečného rozhodnutí by neměla překročit jeden rok. Za výjimečných okolností může být tato lhůta prodloužena, v žádném případě však nesmí překročit osmnáct měsíců. Strana neuplatní ochranná opatření, pokud příslušné vyšetřující orgány tuto lhůtu nedodržely.

ČLÁNEK 9.14

Transparentnost

Každá strana zavede nebo zachová transparentní, účinné a spravedlivé postupy pro nestranné a přiměřené uplatňování ochranných opatření v souladu s touto kapitolou.

ODDÍL F

PROZATÍMNÍ OCHRANNÁ OPATŘENÍ

ČLÁNEK 9.15

Prozatímní ochranná opatření

1. Za kritických okolností, kdy může prodlení způsobit obtížně napravitelnou škodu, může strana po řádném oznámení přijmout prozatímní ochranné opatření na základě předběžného zjištění, že existují jasné důkazy o tom, že se dovoz za preferenčních podmínek zvýšil a že tento dovoz způsobil nebo hrozí způsobit vážnou újmu. Doba trvání prozatímního opatření nepřesáhne 200 (dvě stě) dnů, během nichž musí být splněny požadavky této kapitoly. Pokud konečné zjištění dospěje k závěru, že domácímu výrobnímu odvětví nevznikla ani nehrozila v důsledku dovozu za preferenčních podmínek žádná vážná újma, bude zvýšená celní sazba nebo prozatímní záruka, pokud byla vybrána nebo uložena v rámci prozatímních opatření, neprodleně vrácena v souladu s domácími předpisy příslušné strany.

2. Prozatímní ochranná opatření se nepřijmou vůči Paraguayi, pokud výsledek předběžného zjištění podle odstavce 1 neprokáže, že existence nebo hrozba vážné újmy je způsobena rovněž dovozem produktů z této země za preferenčních podmínek.

ODDÍL G

VEŘEJNÉ OZNÁMENÍ

ČLÁNEK 9.16

Veřejné oznámení o zahájení šetření

Veřejné oznámení o zahájení ochranného šetření obsahuje tyto informace:

a) jméno žadatele;

b) úplný popis dováženého výrobku, který je předmětem šetření, a jeho zařazení do harmonizovaného systému;

c) lhůtu pro podání žádosti o slyšení;

d) lhůty pro registraci jako zúčastněné strany a pro předložení informací, prohlášení a jiných dokumentů;

e) adresu, na níž lze žádost a další dokumenty související s šetřením posoudit;

f) název, adresu a e-mailovou adresu nebo telefonní nebo faxové číslo instituce, která může poskytnout další informace, a

g) shrnutí skutečností, na nichž bylo založeno zahájení šetření, včetně údajů o dovozu, který se údajně zvýšil v absolutních nebo relativních číslech vzhledem k celkové výrobě, a analýzu situace domácího výrobního odvětví na základě všech prvků uvedených v žádosti.

ČLÁNEK 9.17

Veřejné oznámení ohledně uplatnění dvoustranných ochranných opatření

Veřejné oznámení o rozhodnutí uplatnit prozatímní ochranné opatření a uplatnit či neuplatnit konečné ochranné opatření obsahuje tyto informace:

a) úplný popis produktů, na které se vztahuje ochranné opatření, a jejich sazební zařazení do harmonizovaného systému;

b) informace a důkazy vedoucí k rozhodnutí, jako jsou:

   i) rostoucí nebo zvýšený preferenční dovoz, je-li to relevantní;

   ii) situace domácího výrobního odvětví;

   iii) případně existence příčinné souvislosti mezi zvýšeným preferenčním dovozem dotčených produktů a vážnou újmou nebo hrozbou vážné újmy způsobené domácímu výrobnímu odvětví a

   iv) v případě předběžného zjištění existence kritických okolností;

c) další odůvodněná zjištění a závěry týkající se všech relevantních skutkových a právních otázek;

d) případně popis opatření, které má být přijato, a

e) datum vstupu opatření v platnost a případně jeho trvání.

ODDÍL H

OZNÁMOVÁNÍ A KONZULTACE

ČLÁNEK 9.18

Oznamování

1. Dovážející strana oznámí vyvážející straně písemně rozhodnutí o:

a) zahájení šetření podle této kapitoly;

b) uplatnění prozatímního ochranného opatření a

c) použití nebo nepoužití konečného dvoustranného ochranného opatření.

2. Rozhodnutí oznámí dovážející strana nejpozději deset dnů po jeho zveřejnění a připojí se k němu příslušné veřejné oznámení. V případě rozhodnutí o zahájení šetření se v oznámení uvede kopie žádosti o zahájení šetření.

ČLÁNEK 9.19

Konzultace

1. Pokud strana zjistí, že podmínky pro uložení konečného opatření jsou splněny, oznámí to písemně a současně vyzve druhou stranu ke konzultacím.

2. Oznámení a výzva ke konzultacím podle odstavce 1 se učiní nejméně 30 (třicet) dnů před očekávaným vstupem konečného opatření v platnost. Strana neuplatní konečné opatření, pokud takové oznámení nebylo učiněno.

3. Oznámení podle odstavce 1 obsahuje:

a) údaje a objektivní informace prokazující existenci nebo hrozbu vážné újmy domácímu výrobnímu odvětví způsobené zvýšeným dovozem za preferenčních podmínek;

b) úplný popis dováženého výrobku, na který se vztahuje opatření, a jeho zařazení do harmonizovaného systému;

c) popis navrhovaného opatření;

d) datum vstupu opatření v platnost a jeho trvání a

e) výzvu ke konzultacím.

4. Cílem konzultací uvedených v odstavci 1 je dosáhnout vzájemného porozumění veřejně známým skutečnostem a vyměňovat si stanoviska s cílem dosáhnout vzájemně uspokojivého řešení. Není-li dosaženo uspokojivého řešení do 30 (třiceti) dnů od oznámení uvedeného v odstavci 1, může strana opatření použít po uplynutí lhůty 30 (třiceti) dnů.

5. V kterékoli fázi šetření může vyrozuměná strana požádat o konzultace s druhou stranou nebo o jakékoli další informace, které považuje za nezbytné.

ODDÍL I

NEJVZDÁLENĚJŠÍ REGIONY EVROPSKÉ UNIE[1]

ČLÁNEK 9.20

Nejvzdálenější regiony Evropské unie

1. Bez ohledu na článek 9.3, je-li produkt pocházející z jednoho nebo více signatářských států MERCOSURu dovážen za preferenčních podmínek na území jednoho nebo několika nejvzdálenějších regionů Evropské unie v takovém zvýšeném množství a za takových podmínek, že to způsobuje nebo hrozí způsobit vážné zhoršení hospodářské situace nejvzdálenějších regionů Evropské unie, může Evropská unie výjimečně přijmout ochranná opatření omezená na území dotčeného regionu nebo regionů, pokud není dosaženo vzájemně uspokojivého řešení.

2. Aniž je dotčen odstavec 1, na jakákoli ochranná opatření přijatá podle tohoto článku se vztahují i jiná pravidla stanovená v této kapitole, která se vztahují na dvoustranné záruky.

[1] Ke dni vstupu této dohody v platnost jsou nejvzdálenějšími regiony Evropské unie: Guadeloupe, Francouzská Guyana, Martinik, Mayotte, Réunion, Svatý Martin, Azory, Madeira a Kanárské ostrovy. Tento článek se rovněž vztahuje na zemi nebo zámořské území, které změní svůj status na status nejvzdálenějšího regionu rozhodnutím Evropské rady v souladu s postupem stanoveným v čl. 355 odst. 6 Smlouvy o fungování Evropské unie, po vstupu v platnost uvedeného rozhodnutí. V případě, že nejvzdálenější region Evropské unie změní stejným postupem svůj status jako takový, přestane být tento článek použitelný po vstupu rozhodnutí Evropské rady v platnost. Evropská unie oznámí druhé straně písemně jakoukoli změnu týkající se území považovaných za nejvzdálenější regiony Evropské unie.

3. Pro účely odstavce 1 se „závažným zhoršením“ rozumí závažné obtíže v hospodářském odvětví vyrábějícím obdobné nebo přímo konkurující produkty. Určení závažného zhoršení je založeno na objektivních faktorech, včetně těchto prvků:

a) zvýšení objemu dovozu v absolutních číslech nebo v poměru k domácí výrobě a dovozu z dalších zemí a

b) vlivu takového dovozu na situaci příslušného výrobního odvětví nebo na dotčené hospodářské odvětví, a to i na úrovni prodeje, výroby, finanční situace a zaměstnanosti.

KAPITOLA 10

OBCHOD SE SLUŽBAMI A USAZOVÁNÍ

ODDÍL A

OBECNÁ USTANOVENÍ

ČLÁNEK 10.1

Cíl a oblast působnosti

1. Strany znovu potvrzují své závazky podle Dohody o WTO a stanoví nezbytná opatření pro liberalizaci obchodu se službami a usazování.

2. Žádné ustanovení této kapitoly nesmí být vykládáno jako vyžadující privatizaci veřejných služeb nebo ukládající jakoukoli povinnost, pokud jde o veřejné zakázky.

3. Ustanovení této kapitoly se nevztahují na subvence ani podpory poskytované stranou, včetně úvěrů, záruk a pojištění podporovaných z veřejných prostředků.

4. V souladu s ustanoveními této kapitoly si každá strana ponechává právo regulovat, zavádět nové předpisy nebo poskytovat služby za účelem dosažení svých politických cílů.

5. Ustanovení této kapitoly se nevztahují na systémy sociálního zabezpečení každé strany.

6. Ustanovení této kapitoly se nevztahují na služby poskytované nebo činnosti prováděné při výkonu veřejné moci, zejména na jakoukoli službu, která je poskytována, nebo na jakoukoli činnost, která není vykonávána ani na komerčním základě, ani v soutěži s jedním nebo více poskytovateli služeb nebo investory.

7. Tato kapitola se vztahuje na opatření každé strany ovlivňující obchod se službami a usazování, s výjimkou:

a) vnitrostátní námořní kabotáže[1];

[1] Aniž je dotčen rozsah činností, které lze považovat za kabotáž podle příslušných vnitrostátních právních předpisů, zahrnuje námořní kabotáž ve smyslu této kapitoly dopravu cestujících nebo zboží mezi přístavem nebo místem nacházejícím se v signatářském státě MERCOSURu nebo v členském státě Evropské unie a jiným přístavem nebo místem nacházejícím se v témže signatářském státě MERCOSURu nebo v členském státě Evropské unie, včetně jeho kontinentálního šelfu podle Úmluvy OSN o mořském právu, a dopravu, která začíná i končí ve stejném přístavu nebo místě nacházejícím se v signatářském státě MERCOSURu nebo v členském státě Evropské unie.

b) vnitrostátních a mezinárodních leteckých přepravních služeb, ať již pravidelných, nebo nepravidelných, a služeb přímo spjatých s výkonem provozních práv, kromě:

i) služeb opravy a údržby letadel, během nichž je stroj vyřazen z provozu;

ii) prodeje a marketingu leteckých přepravních služeb;

iii) služeb v oblasti počítačového rezervačního systému (CRS) a

iv) pozemního odbavování;

c) vnitrozemské plavby a

d) audiovizuálních služeb.

ČLÁNEK 10.2

Definice

Pro účely této kapitoly se rozumí:

a) „spotřebou v zahraničí“ poskytování služby na území jedné strany spotřebiteli služby druhé strany (způsob 2);

b) „přeshraničním poskytováním služeb“ poskytování služby z území jedné strany na území druhé strany (způsob 1);

c) „hospodářskou činností“ jakákoli činnost hospodářské povahy bez ohledu na to, zda souvisí se službami nebo jinými odvětvími než odvětvími služeb, s výhradou ustanovení článku 10.1;

d) „podnikem“ právnická osoba strany nebo pobočka či zastoupení této právnické osoby strany zřízené prostřednictvím usazení ve smyslu tohoto článku;

e) „dočasným vstupem a pobytem fyzických osob“ vstup a dočasný pobyt klíčových zaměstnanců, stážistů-absolventů, obchodních prodejců, smluvních poskytovatelů služeb a nezávislých odborníků jedné strany na území druhé strany v souladu s oddílem B této kapitoly;

f) „usazením“ se rozumí:

i) založení, nabytí nebo udržování právnické osoby[1] nebo

ii) vytvoření nebo udržování pobočky nebo zastoupení právnické osoby na území strany za účelem vykonávání hospodářské činnosti;

[1] „Ustavením“ a „nabytím“ právnické osoby se rozumí vložení kapitálové účasti do právnické osoby s cílem vytvořit nebo udržovat dlouhodobé hospodářské vztahy.

g) „investorem“ jedné strany jakákoli osoba, která se snaží vykonávat nebo vykonává hospodářskou činnost prostřednictvím usazení na území druhé strany[1];

h) „právnickou osobou“ právní subjekt řádně založený nebo jinak organizovaný podle použitelného práva za účelem zisku nebo z jiného důvodu, v soukromém nebo státním vlastnictví, včetně jakékoli korporace, svěřenského fondu, partnerství, společného podniku, podniku jednotlivce nebo sdružení;

i) právnická osoba je:

   i) „vlastněna“ fyzickými nebo právnickými osobami strany, pokud fyzické či právnické osoby této strany skutečně vlastní více než 50% podíl na vlastním kapitálu, a

   ii) „kontrolována“ fyzickými nebo právnickými osobami strany, jestliže tyto fyzické nebo právnické osoby mají právo jmenovat většinu jejích ředitelů nebo ze zákona řídit její činnost;

j) „právnickou osobou strany“ právnická osoba, která je buď:

   i) založena nebo jinak organizována podle práva této strany a je zapojena do podstatných obchodních operací na území této strany nebo druhé strany nebo

[1] Pokud není hospodářská činnost prováděna přímo právnickou osobou, ale prostřednictvím jiných forem usazení, jako je pobočka nebo zastupitelská kancelář, poskytne se investorovi (tj. právnické osobě) prostřednictvím takového usazení přesto zacházení poskytované investorům podle této dohody. Takové zacházení se rozšíří na podnik, jehož prostřednictvím se provádí hospodářská činnost, a nesmí být rozšířeno na žádné jiné části investora se sídlem mimo území, kde se provádí hospodářská činnost.

ii) v případě usazení vlastněná nebo ovládaná:

A) fyzickými osobami této strany nebo

B) právnickými osobami této strany uvedenými v písm. j) bodě i).

Bez ohledu na bod ii) se tato kapitola vztahuje rovněž na společnosti námořní přepravy usazené mimo Evropskou unii nebo MERCOSUR a řízené fyzickými osobami, které jsou státními příslušníky členského státu Evropské unie nebo signatářského státu MERCOSURu, jsou-li jejich plavidla v souladu s jejich právními předpisy registrována v daném členském státě Evropské unie nebo v signatářském státě MERCOSURu a plují-li pod vlajkou členského státu Evropské unie nebo signatářského státu MERCOSURu[1];

k) „opatřením“ každé opatření strany ve formě zákona, nařízení, pravidla, postupu, rozhodnutí, správního aktu nebo v jakékoli jiné formě;

l) „opatřeními přijatými nebo zachovávanými stranou“ opatření přijatá:

i) ústředními, regionálními nebo místními orgány veřejné správy a samosprávy a

ii) nevládními subjekty při výkonu pravomocí přenesených na ně ústředními, regionálními nebo místními orgány veřejné správy či samosprávy;

[1] Písmeno j) tohoto článku nesmí být za žádných okolností vykládáno tak, aby rejdařská společnost založená nebo usazená na území, které je předmětem sporu o svrchovanost, jehož se účastní Argentinská republika, nebo zapsaná v obchodním rejstříku, usazená nebo jinak organizovaná podle právních předpisů použitelných na takové území mohla využívat ustanovení této kapitoly. Toto ustanovení nesmí být vykládáno tak, že implikuje legitimitu právních předpisů uplatňovaných na těchto územích.

m) „opatření stran ovlivňující usazování, přeshraniční poskytování služeb, spotřebu v zahraničí a vstup a dočasný pobyt fyzických osob“ zahrnují opatření týkající se:

i) nákupu, placení nebo užívání služby;

ii) přístupu ke službám, u nichž tyto strany požadují, aby byly obecně nabízeny veřejnosti, a jejich využívání v souvislosti s výkonem hospodářské činnosti, a

iii) přístupu osob jedné strany, a to i prostřednictvím usazení, na území druhé strany za účelem výkonu hospodářské činnosti na tomto území;

n) „fyzickou osobou“ osoba, která je státním příslušníkem některého ze signatářských států MERCOSURu nebo jednoho z členských států Evropské unie nebo zde má v souladu s jejich příslušnými právními předpisy trvalý pobyt[1];

o) „odvětvím“ hospodářské činnosti:

i) s odkazem na konkrétní závazek jedno nebo více pododvětví nebo všechna pododvětví dané služby nebo jiné pododvětví než pododvětví služeb, jak je uvedeno ve specifických závazcích obsažených v přílohách 10-A až 10-E, nebo

ii) v ostatních případech celé odvětví dané služby nebo jiné odvětví než odvětví služeb, včetně všech jeho pododvětví;

[1] Pokud strana poskytuje svým osobám s trvalým pobytem v podstatě stejné zacházení jako fyzickým osobám, které jsou státními příslušníky této strany, vztahuje se definice fyzických osob na její osoby s trvalým pobytem, pokud jde o opatření ovlivňující přeshraniční obchod se službami, spotřebu v zahraničí a usazování.

p) „poskytovatelem služby“ osoba, která usiluje o poskytování služby nebo službu poskytuje[1], a

q) „poskytování služby“ zahrnuje výrobu, distribuci, marketing, prodej a dodávání služby.

ČLÁNEK 10.3

Přístup na trh

1. Pokud jde o přístup na trh prostřednictvím usazení, přeshraniční poskytování služeb, spotřebu v zahraničí a vstup a dočasný pobyt fyzických osob podle oddílu B, poskytne každá strana podnikům, investorům, službám a poskytovatelům služeb druhé strany zacházení neméně příznivé, než jaké poskytuje podle podmínek a omezení dohodnutých a specifikovaných ve specifických závazcích obsažených v přílohách 10-A až 10-E.

2. V odvětvích, kde jsou přijaty závazky týkající se přístupu na trh, jsou opatření, která strana nesmí přijmout nebo zachovávat, ať už na základě regionálního členění nebo na celém svém území, není-li v přílohách 10-A až 10-E stanoveno jinak, vymezena jako:

a) omezení počtu poskytovatelů služeb nebo podniků formou početních kvót, monopolů, výhradních práv nebo požadavků na test ekonomické potřebnosti;

[1] Pokud službu neposkytuje přímo právnická osoba, zacházení poskytované podle této kapitoly se rozšíří na pobočku nebo zastoupení, jejichž prostřednictvím je služba poskytována, a nemusí být rozšířeno na žádné části poskytovatele nacházející se mimo území, kde je služba poskytována.

b) omezení celkové hodnoty transakcí nebo aktiv formou číselných kvót nebo požadavku na provedení testu ekonomické potřebnosti;

c) omezení celkového počtu operací nebo celkového množství produkce vyjádřeného v určených číselných jednotkách formou kvót nebo požadavku na provedení testu ekonomické potřebnosti;

d) omezení účasti zahraničního kapitálu ve formě maximálního procentního podílu akcií držených cizinci nebo celkové hodnoty výše jednotlivých nebo úhrnných zahraničních investic;

e) opatření, která omezují nebo vyžadují specifické typy právní subjektivity nebo společného podnikání, jejichž prostřednictvím investor nebo poskytovatel služby druhé strany může vykonávat hospodářskou činnost, nebo

f) omezení celkového počtu fyzických osob, jež mohou být zaměstnány v určitém odvětví nebo jež může zaměstnat určitý podnik a které jsou nezbytné pro výkon hospodářské činnosti a jsou s ní přímo spojeny, formou číselných kvót nebo požadavku na test ekonomické potřebnosti.

3. Testy ekonomické potřebnosti musí být stručně a jasně popsány s uvedením prvků, které je činí neslučitelnými s tímto článkem, a s upřesněním kritérií, na nichž je test založen.

ČLÁNEK 10.4

Národní zacházení

1. V odvětvích uvedených v přílohách 10-A až 10-E a s výhradou všech podmínek a omezení v nich stanovených, pokud jde o všechna opatření ovlivňující usazování[1], přeshraniční poskytování služeb, spotřebu v zahraničí a vstup a dočasný pobyt fyzických osob podle oddílu B, poskytne každá strana podnikům, investorům, službám a poskytovatelům služeb druhé strany zacházení neméně příznivé, než jaké poskytuje svým vlastním obdobným podnikům, investorům, službám a poskytovatelům služeb.

2. Kterákoli strana může splnit požadavek odstavce 1 tím, že podnikům, investorům, službám a poskytovatelům služeb druhé strany poskytne buď formálně totožné zacházení, nebo formálně odlišné zacházení, než jaké poskytuje svým vlastním podnikům, investorům, službám a poskytovatelům služeb.

3. Formálně totožné nebo formálně odlišné zacházení se považuje za méně příznivé, mění-li podmínky hospodářské soutěže ve prospěch podniků, investorů, služeb nebo poskytovatelů služeb strany v porovnání s obdobnými podniky, investory, službami nebo poskytovateli služeb druhé strany.

4. Specifické závazky podle tohoto článku by neměly být vykládány tak, že vyžadují, aby kterákoli strana vyrovnávala všechny vnitřní konkurenční nevýhody vyplývající ze zahraniční povahy příslušných podniků, investorů, služeb nebo poskytovatelů služeb.

[1] Povinnost podle tohoto odstavce se vztahuje rovněž na opatření, jimiž se řídí složení správních rad podniku, jako jsou požadavky na národnost nebo na trvalý pobyt.

ČLÁNEK 10.5

Listina specifických závazků

1. Odvětví liberalizovaná každou stranou podle této kapitoly a omezení, ve formě výhrad, přístupu na trh a národního zacházení, která se týkají služeb, poskytovatelů služeb, podniků a investorů druhé strany v těchto odvětvích, jsou uvedena v přílohách 10-A až 10-E.

2. Strany neuplatňují žádná jiná omezení přístupu na trh nebo národního zacházení než ta, která jsou obsažena v přílohách 10-A až 10-E.

ODDÍL B

VSTUP A DOČASNÝ POBYT FYZICKÝCH OSOB POSKYTUJÍCÍCH SLUŽBY A ZA ÚČELEM PODNIKÁNÍ

ČLÁNEK 10.6

Oblast působnosti

1. Tento oddíl se vztahuje na opatření strany týkající se vstupu a dočasného pobytu klíčových zaměstnanců, stážistů-absolventů, obchodních prodejců, smluvních poskytovatelů služeb a nezávislých odborníků druhé strany v souladu s odstavci 2 a 3 na její území.

2. Ustanovení tohoto oddílu se nevztahují na opatření týkající se fyzických osob, jež usilují o přístup na trh pracovních sil některé strany, ani na opatření strany týkající se občanství, bydliště nebo zaměstnání na trvalém základě.

3. Ustanovení tohoto oddílu nebrání žádné straně v uplatňování opatření nezbytných k regulaci vstupu, dočasného pobytu a spořádaného pohybu fyzických osob na jejím území nebo k ochraně integrity jejích hranic, pokud tato opatření nezrušují nebo nezhoršují výhody plynoucí kterékoli straně z podmínek konkrétního závazku[1].

4. S výhradou článků 10.17 a 10.18 žádné ustanovení tohoto oddílu nebrání straně požadovat, aby fyzické osoby měly potřebnou kvalifikaci nebo odborné zkušenosti pro dotčenou oblast činnosti na území, kde je služba poskytována.

ČLÁNEK 10.7

Definice

1. Pro účely tohoto oddílu se rozumí:

a) „obchodními prodejci“ fyzické osoby, které zastupují právnickou osobu strany a usilují o vstup a dočasný pobyt na území druhé strany za účelem jednání o prodeji služeb nebo zboží nebo za účelem uzavření dohod o prodeji služeb nebo zboží pro daného dodavatele. Nepůsobí v přímém prodeji široké veřejnosti, nedostávají odměnu ze zdroje nacházejícího se uvnitř hostitelské strany, ani nejsou komisionáři;

[1] Pouhý vízový požadavek pro fyzické osoby z určitých zemí a nikoli pro fyzické osoby z jiných zemí se nepovažuje za opatření, jež odstraňuje nebo omezuje výhody vyplývající z podmínek specifického závazku.

b) „smluvními poskytovateli služeb“ fyzické osoby zaměstnávané právnickou osobou jedné strany, která není usazena na území druhé strany, a jež uzavřely smlouvu o poskytování služeb s konečným spotřebitelem z druhé strany, která vyžaduje dočasnou přítomnost jejích zaměstnanců na území dané strany za účelem plnění smlouvy o poskytování služeb[1];

c) „stážisty-absolventy“ fyzické osoby zaměstnávané právnickou osobou strany nejméně jeden rok, mající vysokoškolské vzdělání a dočasně převedené do podniku na území druhé strany za účelem rozvoje kariéry nebo pro zaškolení v oblasti obchodních technik nebo metod[2];

d) „nezávislými odborníky“ fyzické osoby podílející se na poskytování služby a usazené jako osoby samostatně výdělečně činné na území strany, které nemají provozovnu na území druhé strany a které uzavřely smlouvu o poskytování služeb s konečným spotřebitelem z druhé strany, která vyžaduje jejich dočasnou přítomnost na území této strany za účelem plnění smlouvy o poskytování služeb[3];

---

1 Smlouva o poskytování služeb uvedená v písmenu b) musí být uzavřena v dobré víře a splňovat požadavky právních předpisů strany, v níž je smlouva plněna.

2 Může se vyžadovat, aby přijímající podnik předložil program stáže na dobu trvání pobytu ke schválení předem, a doložil tak, že účelem pobytu je stáž. Příslušné orgány mohou požadovat, aby měla stáž vztah k dosaženému vysokoškolskému vzdělání.

3 Smlouva o poskytování služeb uvedená v písmenu d) musí být uzavřena v dobré víře a splňovat požadavky právních předpisů strany, v níž je smlouva plněna.

e) „klíčovými zaměstnanci“ fyzické osoby, které zaměstnává jiná právnická osoba strany než nezisková organizace a které jsou odpovědné za zřízení nebo řádnou kontrolu, správu a provoz podniku a jež sestávají z:

i) „obchodních návštěv“: fyzických osob pracujících ve vedoucí pozici, které jsou odpovědné za usazení podniku; nevykonávají žádné přímé transakce s širokou veřejností a nedostávají odměnu ze zdroje nacházejícího se uvnitř hostitelské strany, a

ii) „osob převedených v rámci společnosti“: fyzických osob, které byly zaměstnány právnickou osobou strany nebo jsou společníky v právnické osobě strany po dobu nejméně jednoho roku, jsou dočasně převedeny do podniku nebo sídla této právnické osoby na území druhé strany a patří do jedné z těchto kategorií:

A) vedoucí pracovníci:

fyzické osoby, které právnická osoba zaměstnává jako vedoucí pracovníky, kteří v první řadě řídí podnik, dostávají pokyny zejména od představenstva nebo od akcionářů, resp. společníků podniku nebo od jim rovnocenných osob a jsou pod jejich obecným dohledem, včetně osob, které:

– řídí podnik nebo jeho oddělení nebo nižší útvar;

– dohlížejí na práci a kontrolují ostatní dohlížející, odborné nebo řídící zaměstnance nebo

– mají pravomoc osobně přijímat a propouštět zaměstnance nebo doporučovat přijímání a propuštění zaměstnanců nebo jiná personální opatření;

B) odborníci:

fyzické osoby pracující v právnické osobě, které mají specializované znalosti nezbytné pro hospodářskou činnost, techniky nebo řízení podniku.

ČLÁNEK 10.8

Klíčoví zaměstnanci a stážisté-absolventi

Pro každé odvětví, pro které byly přijaty závazky ohledně usazení, jak je uvedeno v přílohách 10-B a 10-E, a s výhradou jakýchkoli výhrad uvedených v přílohách 10-C a 10-E, umožní každá strana investorům druhé strany, aby ve svém podniku zaměstnávali fyzické osoby této druhé strany, pokud jsou tito zaměstnanci klíčovými zaměstnanci nebo stážisty-absolventy ve smyslu článku 10.7. Dočasný vstup a pobyt klíčových zaměstnanců a stážistů-absolventů je možný:

a) na dobu nezbytnou pro splnění smlouvy nebo až na tři roky v případě osob převedených v rámci společnosti, podle toho, která doba je kratší;

b) až 60 (šedesát) dnů během jakéhokoli období 12 (dvanácti) měsíců u obchodních návštěv a

c) až jeden rok pro stážisty-absolventy.

ČLÁNEK 10.9

Obchodní prodejci

Pro každé odvětví, pro které byly přijaty závazky týkající se přeshraničního poskytování služeb a usazování, uvedené v přílohách 10-A, 10-B a 10-E a pod podmínkou jakýchkoli výhrad uvedených v přílohách 10-C a 10-E, povolí každá strana dočasný vstup a pobyt obchodním prodejcům na dobu až 90 (devadesáti) dnů v kterémkoli období dvanácti měsíců[1].

ČLÁNEK 10.10

Smluvní poskytovatelé služeb a nezávislí odborníci

1. Pro odvětví uvedená v přílohách 10-D a 10-E a pod podmínkou v nich uvedených výhrad povolí každá strana poskytování služeb na svém území smluvními poskytovateli služeb druhé strany prostřednictvím přítomnosti fyzických osob za těchto podmínek:

a) právnická osoba zaměstnávající fyzickou osobu musí mít smlouvu o poskytování služeb na dobu nepřesahující dvanáct měsíců;

b) fyzické osoby vstupující na území druhé strany musí mít odpovídající vzdělání nebo zkušenosti týkající se poskytované služby;

[1] Tímto článkem nejsou dotčena práva a povinnosti vyplývající z dvoustranných dohod o zrušení vízové povinnosti mezi jednotlivými signatářskými státy MERCOSURu a jednotlivými členskými státy Evropské unie.

c) fyzická osoba nesmí dostávat za poskytnutí služby odměnu jinou, než je odměna vyplácená smluvním poskytovatelem služeb během pobytu fyzické osoby na území druhé strany;

d) dočasný vstup a pobyt fyzických osob na území dotčené strany nesmí v souhrnu přesáhnout délku šesti měsíců v kterémkoli období dvanácti měsíců nebo dobu trvání smlouvy, podle toho, co je kratší, a

e) přístup udělený na základě ustanovení tohoto článku se vztahuje pouze na činnost v oblasti služby, která je předmětem smlouvy, a jeho součástí není právo, aby fyzická osoba používala profesní označení strany, kde se služba poskytuje.

2. Pro odvětví uvedená v přílohách 10-D a 10-E a pod podmínkou v nich uvedených výhrad povolí každá strana poskytování služeb na svém území nezávislými odborníky druhé strany prostřednictvím přítomnosti fyzických osob za těchto podmínek:

a) fyzické osoby musí mít smlouvu o poskytování služeb na dobu nepřesahující dvanáct měsíců;

b) fyzické osoby vstupující na území druhé strany musí mít odpovídající vzdělání a odborné kvalifikace týkající se poskytované služby;

c) dočasný vstup a pobyt fyzických osob na území strany nesmí v souhrnu přesáhnout délku šesti měsíců v kterémkoli období dvanácti měsíců nebo dobu trvání smlouvy, podle toho, co je kratší, a

d) přístup udělený na základě ustanovení tohoto článku se vztahuje pouze na činnost v oblasti služby, která je předmětem smlouvy, a jeho součástí není právo, aby fyzická osoba používala profesní označení strany, kde se služba poskytuje.

ODDÍL C

REGULAČNÍ RÁMEC

PODODDÍL 1

OBECNÁ USTANOVENÍ

ČLÁNEK 10.11

Vzájemné uznávání

1. Žádné ustanovení této kapitoly nebrání kterékoli straně požadovat, aby fyzické osoby měly potřebnou kvalifikaci či odbornou praxi stanovenou pro dotčenou oblast činnosti na území, kde je služba poskytována.

2. Pro účely úplného nebo částečného splnění svých norem nebo kritérií pro povolení, udělování licencí nebo certifikaci investorů a poskytovatelů služeb může strana uznat získané vzdělání nebo zkušenosti, splněné požadavky nebo licence či osvědčení udělené druhou stranou. Takové uznání, kterého lze dosáhnout harmonizací nebo jiným způsobem, může být založeno na dohodě nebo ujednání nebo může být uděleno samostatně.

ČLÁNEK 10.12

Transparentnost

1. Každá strana bezodkladně zveřejní všechna obecně závazná opatření týkající se této kapitoly nebo zaměřená na tuto kapitolu, s výjimkou naléhavých situací, kdy tak učiní nejpozději v době jejich vstupu v platnost.

2. Opatření uvedená v odstavci 1 zahrnují opatření vztahující se na všechny druhy dodávek, včetně procesu vstupu a dočasného pobytu kategorií fyzických osob definovaných v článku 10.7. Informace o těchto opatřeních jsou průběžně aktualizovány. Každá strana usnadní přístup k příslušným informacím tím, že druhé straně oznámí, kde lze příslušné publikace a internetové stránky nalézt.

3. Není-li zveřejnění opatření uvedených v odstavci 1 proveditelné, zpřístupní se tato opatření jiným způsobem veřejnosti.

4. Každá strana neprodleně odpoví na všechny žádosti druhé strany o konkrétní informace o jakémkoli ze svých příslušných obecně použitelných opatření uvedených v odstavci 1, včetně opatření týkajících se vstupu a dočasného pobytu poskytovatelů služeb podle odstavce 2.

5. Každá strana zřídí jedno nebo více informačních míst, která budou poskytovatelům služeb druhé strany na požádání poskytovat konkrétní informace o všech svých obecně použitelných opatřeních uvedených v odstavci 1. Strany si vzájemně oznámí tato informační místa nejpozději do jednoho roku po dni vstupu této dohody v platnost. Na informačních místech nemusí být uloženy právní a správní předpisy.

6. Žádné ustanovení této kapitoly nevyžaduje od žádné strany, aby poskytla důvěrné informace, jejichž zveřejnění by narušilo vymáhání práva nebo by bylo jinak v rozporu s veřejným zájmem nebo by bylo na újmu oprávněným obchodním zájmům jednotlivých veřejných či soukromých podniků.

PODODDÍL 2

DOMÁCÍ REGULACE

ČLÁNEK 10.13

Oblast působnosti

1. Tento pododdíl se vztahuje pouze na odvětví, pro něž strana přijala specifické závazky, jak je uvedeno v přílohách 10-A až 10-E, a v míře, v níž se tyto specifické závazky použijí.

2. Tento pododdíl se nevztahuje na opatření v rozsahu, v jakém představují omezení podle článků 10.3 a 10.4.

3. V odvětvích, kde jsou přijímány specifické závazky uvedené v přílohách 10-A až 10-E, každá strana zajistí, aby veškerá obecně použitelná opatření ovlivňující obchod se službami a usazování byla spravována přiměřeným, objektivním a nestranným způsobem.

4. Každá strana dodržuje tento pododdíl, pokud jde o opatření týkající se licenčních požadavků a postupů a kvalifikačních požadavků a postupů.

5. Tento pododdíl se vztahuje na opatření každé strany týkající se licenčních a kvalifikačních požadavků, které mají vliv na:

a) přeshraniční poskytování služeb;

b) usazení podniku vymezeného v článku 10.2 na jejich území nebo

c) dočasný pobyt kategorií fyzických osob vymezených v článku 10.2 na jejich území.

ČLÁNEK 10.14

Definice

Pro účely tohoto pododdílu se rozumí:

a) „příslušným orgánem“ jakýkoli ústřední, regionální nebo místní orgán veřejné správy či samosprávy nebo jakýkoli nevládní subjekt vykonávající pravomoc svěřenou ústředním, regionálním nebo místním orgánem veřejné správy či samosprávy, který je oprávněn rozhodovat o povolení poskytovat službu nebo o povolení založit podnik pro účely provozování hospodářské činnosti;

b) „licenčními postupy“ správní a procesní pravidla, která musí poskytovatel služby nebo investor žádající o povolení poskytovat službu nebo založit podnik dodržovat, aby prokázal soulad s licenčními požadavky;

c) „licenčními požadavky“ hmotněprávní požadavky jiné než kvalifikační požadavky, které musí poskytovatel služeb nebo investor splnit, aby mohl od příslušného orgánu získat rozhodnutí o povolení poskytovat službu nebo o povolení založit podnik za účelem výkonu hospodářské činnosti, včetně rozhodnutí o změně nebo obnovení takového povolení;

d) „kvalifikačním řízením“ správní nebo procesní postup, který musí fyzická osoba dodržet, aby prokázala splnění kvalifikačních požadavků za účelem získání povolení k poskytování služby, a

e) „kvalifikačními požadavky“ hmotněprávní požadavky týkající se kompetencí fyzické osoby poskytovat službu, které musí být pro účely povolení k poskytování služby prokázány.

ČLÁNEK 10.15

Podmínky udělování licencí

1. Opatření každé strany týkající se licenčních požadavků jsou založena na kritériích, která jsou:

a) přiměřená cíli v oblasti veřejné politiky;

b) jasná a jednoznačná;

c) objektivní a

d) předem zveřejněná.

2. Licenci udělí příslušný orgán neprodleně poté, co bylo na základě příslušného posouzení zjištěno splnění podmínek pro její získání.

3. Je-li počet licencí, které jsou pro určitou činnost dostupné, omezen z důvodu nedostatku dostupných přírodních zdrojů nebo technických kapacit, vybere každá strana uchazeče prostřednictvím nestranného a transparentního výběrového řízení, které zajistí zejména dostatečné zveřejnění informací o zahájení, průběhu a ukončení řízení. S výhradou ustanovení uvedených v tomto článku může každá strana při stanovování pravidel pro výběrová řízení zohlednit cíle veřejné politiky.

ČLÁNEK 10.16

Licenční řízení

1. Licenční řízení musí být jasná a předem zveřejněná. Každá strana zajistí, aby licenční postupy používané jejich příslušnými orgány a jejich související rozhodnutí byly objektivní a nestranné vůči všem žadatelům.

2. Licenční řízení nesmí být odrazující a nesmí nepřiměřeně ztěžovat nebo zdržovat poskytování služby.

3. Veškeré poplatky za licence[1], které by měl žadatel v souvislosti s žádostí hradit, by měly být rozumné a neměly by samy o sobě omezovat poskytování služby. Pokud je to proveditelné, měly by být tyto poplatky úměrné nákladům na dané licenční řízení.

4. Příslušné orgány strany poskytnou v co největší proveditelné míře orientační časový rámec pro vyřízení žádosti. Žádosti musí být vyřízeny v přiměřené lhůtě. Tato lhůta běží až od okamžiku obdržení veškerých dokumentů na straně příslušných orgánů. V případech opodstatněných složitostí případu může příslušný orgán lhůtu prodloužit o přiměřenou dobu. Prodloužení a doba jeho trvání musí být řádně odůvodněny a musí být v nejvyšší možné míře oznámeny žadateli před uplynutím původní lhůty.

5. V případě neúplné žádosti je žadatel co nejrychleji informován o nutnosti poskytnout veškeré doplňující dokumenty. V takovém případě mohou příslušné orgány pozastavit lhůtu uvedenou v odstavci 4, dokud neobdrží veškerou dokumentaci.

6. Je-li žádost zamítnuta, protože nesplňuje požadované postupy nebo formality, je žadatel o zamítnutí a o dostupných opravných prostředcích informován co nejdříve.

[1] Licenční poplatky nezahrnují platby za aukce, zadávací řízení nebo jiné nediskriminační způsoby udělování koncesí nebo povinné příspěvky na poskytování univerzálních služeb.

ČLÁNEK 10.17

Požadavky na způsobilost

1. Kvalifikační požadavky jsou založeny na kritériích, která jsou:

a) přiměřená cíli v oblasti veřejné politiky;

b) jasná a jednoznačná;

c) objektivní a

d) předem zveřejněná.

2. Pokud strana uloží kvalifikační požadavky pro poskytování služby, zajistí, aby existovaly odpovídající postupy pro ověřování a posuzování kvalifikací, které mají poskytovatelé služeb druhé strany. Pokud se příslušný orgán jedné strany domnívá, že členství v příslušném profesním sdružení na území jiné strany svědčí o úrovni způsobilosti nebo rozsahu zkušeností žadatele, musí být toto členství náležitě zohledněno.

3. Pokud jde o poskytování odborných služeb, rozsah zkoušek a jakýchkoli dalších kvalifikačních požadavků ze strany příslušného orgánu souvisí s právy vykonávat povolání, pro které se žádá o povolení, aby se zabránilo nepřiměřenému omezování žádostí osob druhé strany.

4. Za předpokladu, že žadatel předložil všechny nezbytné podpůrné doklady o své kvalifikaci, zjistí příslušný úřad při ověřování a posuzování této kvalifikace veškeré nedostatky a informuje žadatele o požadavcích na odstranění tohoto nedostatku. Tyto požadavky mohou zahrnovat práci v kurzech, zkoušky a školení. Předložení dokladů o kvalifikaci získaných na území třetí země žadatelem strany samo o sobě nepředstavuje *a priori* důvod pro to, aby příslušný orgán druhé strany žádost zamítl a zdržel se posouzení předložených kvalifikací.

5. Jsou-li vyžadovány zkoušky, každá strana zajistí, aby byly naplánovány v přiměřeně častých intervalech. Žadatelům o zkoušky se poskytne přiměřená lhůta k podání žádostí.

6. Jakmile jsou splněny kvalifikační požadavky a veškeré další použitelné regulační požadavky, měla by každá strana zajistit, aby poskytovatel služby mohl službu poskytovat bez zbytečného odkladu.

ČLÁNEK 10.18

Kvalifikační postupy

1. Kvalifikační postupy jsou založeny na kritériích, která jsou:

a) jasná a jednoznačná;

b) objektivní a

c) předem zveřejněná.

2. Každá strana zajistí, aby kvalifikační postupy používané jejich příslušnými orgány a jejich související rozhodnutí byly nestranné vůči všem žadatelům.

3. Od žadatele se v zásadě nevyžaduje, aby se obracel na více než jeden příslušný orgán pro kvalifikační postupy.

4. Pokud se pro žádost vyžadují konkrétní lhůty, je žadateli umožněna přiměřená doba na podání žádosti. Příslušný orgán zahájí vyřizování žádosti bez zbytečného odkladu. Příslušný orgán žádosti v co největší proveditelné míře přijme v elektronické podobě za stejných podmínek pravosti jako žádost v tištěné podobě.

5. Místo originálních dokumentů by měly příslušné orgány, je-li to možné, přijímat rovněž ověřené kopie.

6. Je-li žádost příslušným orgánem zamítnuta, musí být žadatel o této skutečnosti v co největší proveditelné míře písemně a bez zbytečného odkladu informován. Na požádání informuje žadatele o důvodech zamítnutí žádosti a určí veškeré nedostatky a způsoby, jak tyto nedostatky řešit. Informuje žadatele o lhůtě pro odvolání proti rozhodnutí, je-li k dispozici. Umožní žadateli znovu podat žádost v přiměřené lhůtě.

7. Každá strana zajistí, aby vyřizování žádosti, včetně ověřování a posouzení kvalifikace, skončilo v přiměřené době ode dne podání úplné žádosti. Každá strana se vynasnaží zavést pro zpracování žádostí běžný časový rámec.

8. Každá strana zajistí, aby veškeré poplatky týkající se kvalifikačních postupů byly úměrné nákladům vynaloženým příslušnými orgány a aby samy o sobě neomezovaly poskytování služby.

ČLÁNEK 10.19

Přezkum správních rozhodnutí

Každá strana zachová nebo zřídí soudní, rozhodčí nebo správní instance nebo řízení, které umožní na žádost dotčeného investora nebo poskytovatele služeb druhé strany provést bezodkladný přezkum a v odůvodněných případech přijmout přiměřená opatření k nápravě správních rozhodnutí týkajících se usazení, přeshraničního poskytování služeb nebo dočasného pobytu fyzických osob poskytujících služby. V případech, kdy tato řízení nejsou nezávislá na orgánu pověřeném přijmout příslušné správní rozhodnutí, každá strana zajistí, aby tato řízení skutečně skýtala možnost objektivního a nestranného přezkoumání.

PODODDÍL 3

POŠTOVNÍ SLUŽBY

ČLÁNEK 10.20

Oblast působnosti

1. Tento pododdíl stanoví zásady regulačního rámce pro poštovní služby, v souvislosti s nimiž každá strana přijala specifické závazky uvedené v přílohách 10-A a 10-E v souladu s tímto pododdílem.

2. Tento pododdíl nevyžaduje, aby strana liberalizovala služby vyhrazené pro jednoho nebo více určených provozovatelů uvedených v přílohách 10-A a 10-E.

ČLÁNEK 10.21

Definice

Pro účely tohoto pododdílu se rozumí:

a) „základními požadavky“ obecné nehospodářské důvody pro uložení podmínek pro poskytování poštovních služeb, které mohou zahrnovat důvěrnost korespondence, bezpečnost sítě, pokud jde o přepravu nebezpečných věcí, ochranu údajů, ochranu životního prostředí a územní plánování;

b) „licencí“ jakákoli forma oprávnění nebo povolení[1], které stanoví práva a povinnosti specifické pro poštovní odvětví a které bylo individuálnímu poskytovateli uděleno regulačním orgánem nebo jiným příslušným subjektem a které je vyžadováno před poskytnutím dané služby;

c) „poštovní zásilkou“ zásilka adresovaná v konečné podobě, ve které ji má přepravit poskytovatel doručovacích služeb, ať už veřejný, nebo soukromý, a může zahrnovat takové zásilky, jako je psaní, balík, noviny, katalog nebo jiné;

d) „poštovní službou“[2] služby zahrnující sběr, třídění, přepravu a dodávání poštovních zásilek bez ohledu na místo určení (domácí nebo zahraniční), rychlost služby (prioritní, neprioritní, naléhavé, expresní nebo jiné) nebo provozovatele (veřejného nebo soukromého);

e) „regulačním orgánem“ nezávislý subjekt nebo subjekty pověřené regulací poštovních služeb uvedených v tomto pododdíle a

f) „univerzální službou“ trvalé poskytování poštovních služeb stanovené kvality na všech místech území dané strany za ceny dostupné pro všechny uživatele.

---

1 Pro upřesnění je třeba uvést, že to zahrnuje udělení koncese, registraci, prohlášení, oznámení nebo individuální licence.

2 „Poštovními službami“ se rozumí CPC, CPC 7511 a CPC 7512.

ČLÁNEK 10.22

Předcházení protisoutěžním činnostem v odvětví poštovních služeb

Každá strana zajistí, aby se poskytovatel poštovních služeb, který má povinnost poskytovat univerzální službu nebo drží poštovní monopol, nepodílel na protisoutěžním jednání, jako je:

a) používání výnosů z poskytování těchto služeb na křížové subvencování poskytování expresní poštovní služby nebo jakékoli neuniverzální poštovní služby a

b) rozlišování mezi zákazníky, jako jsou podniky, odesílatelé pošty velkého objemu nebo konsolidátoři, pokud jde o sazby nebo jiné podmínky pro poskytnutí doručovací služby, které jsou předmětem povinnosti poskytovat univerzální službu nebo poštovního monopolu, pokud se takové rozlišování neopírá o objektivní či nestranná kritéria.

ČLÁNEK 10.23

Všeobecné služby

Každá strana má právo vymezit, jaký druh povinnosti univerzální služby si přeje zachovat, a rozhodnout o jejím rozsahu a provádění. Každá strana může přijmout nezbytná opatření k zajištění provádění, rozvoje a zachování všeobecných poštovních služeb. Taková opatření a povinnosti se samy o sobě nepovažují za protisoutěžní, pokud jsou uplatňovány transparentním, nediskriminačním a přiměřeným způsobem.

ČLÁNEK 10.24

Licence k poskytování poštovních služeb

1. Každá strana může požadovat licence na poskytování poštovních služeb. Licence by měla být pokud možno udělována zjednodušeným schvalovacím postupem v souladu s vnitrostátními právními předpisy.

2. Licence může vyžadovat dodržování základních požadavků, včetně norem kvality a dodržování výlučných a zvláštních práv určených provozovatelů vyhrazených služeb nebo všeobecných poštovních služeb.

3. Pokud strana požaduje licenci:

a) ve snadno přístupné formě zveřejní:

i) práva a povinnosti vyplývající z takové licence;

ii) kritéria a podmínky pro udělování licencí a

iii) v co největší míře dobu, jež je běžně třeba k rozhodnutí o žádosti o licenci;

b) postupy udělování licencí musí být transparentní, nediskriminační, přiměřené a založené na objektivních kritériích a

c) veškeré poplatky za licence[1], které by měl žadatel v souvislosti s žádostí hradit, by měly být rozumné a neměly by samy o sobě omezovat poskytování služby.

4. Stav žádosti o licenci a důvody odmítnutí udělení licence musí být žadateli na požádání sděleny. Každá strana zachová nebo zavede v souladu se svými právními předpisy postup pro odvolání žadatelů proti odmítnutí udělit licenci domácímu nezávislému orgánu. Takové řízení je transparentní, nediskriminační a založené na objektivních kritériích.

ČLÁNEK 10.25

Nezávislost regulačního orgánu

Každá strana může určit regulační orgán, ať už je specifický pro odvětví poštovních služeb, či nikoli. Regulační orgán musí být právně oddělen od jakéhokoli poskytovatele poštovních služeb a nesmí mu být odpovědný. Rozhodnutí regulačních orgánů a postupy, jež používají, musí být nestranné vůči všem účastníkům trhu.

[1] Licenční poplatky nezahrnují platby za aukce, zadávací řízení nebo jiné nediskriminační způsoby udělování koncesí nebo povinné příspěvky na poskytování univerzálních služeb.

PODODDÍL 4

TELEKOMUNIKAČNÍ SLUŽBY

ČLÁNEK 10.26

Oblast působnosti

1. Tento pododdíl stanoví zásady předpisového rámce pro telekomunikační služby jiné než vysílání[1], v souvislosti s nimiž každá strana přijala specifické závazky v souladu s touto kapitolou.

2. Žádné ustanovení tohoto pododdílu nelze vykládat:

a) jako požadavek, aby strana povolila poskytovateli telekomunikačních služeb druhé strany zřizovat, budovat, pořizovat, pronajímat, provozovat nebo poskytovat telekomunikační přenosové sítě nebo služby jiné než uvedené v přílohách 10-A, 10-B, 10-C a 10-E, nebo

b) jako požadavek, aby strana uložila poskytovatelům služeb, kteří spadají do její pravomoci, povinnost zřizovat, budovat, nabývat, pronajímat, provozovat nebo poskytovat telekomunikační přenosové sítě nebo služby, které nejsou obecně nabízeny veřejnosti.

[1] „Vysíláním“ se rozumí radiokomunikace, při níž je vysílání určeno pro přímý příjem veřejností a může zahrnovat zvukový a televizní přenos. Poskytovatelé služeb rozhlasového a televizního vysílání se považují za poskytovatele veřejných telekomunikačních přenosových služeb a jejich sítě za veřejné telekomunikační přenosové sítě v případě, že jsou takové sítě rovněž používány k poskytování veřejných telekomunikačních přenosových služeb, a v rozsahu, v němž jsou takto používány.

ČLÁNEK 10.27

Definice

Pro účely tohoto pododdílu se rozumí:

a) „hlavními telekomunikačními zařízeními“[1] zařízení veřejné telekomunikační přenosové sítě a veřejné telekomunikační přenosové služby, která:

   i) jsou výhradně či převážně poskytována jediným poskytovatelem nebo omezeným počtem poskytovatelů a

   ii) není možné za účelem poskytování služby ekonomicky nebo technicky nahradit;

b) „propojením“ spojování s poskytovateli telekomunikačních přenosových sítí nebo telekomunikačních přenosových služeb, jež mají uživatelům jednoho poskytovatele telekomunikačních služeb umožnit komunikaci s uživateli jiného poskytovatele telekomunikačních služeb, a přístup k telekomunikačním službám jiného poskytovatele telekomunikačních služeb;

[1] V případě Paraguayské republiky a Uruguayské východní republiky se „hlavními telekomunikačními zařízeními“ rozumí zařízení veřejné telekomunikační přenosové sítě a veřejné telekomunikační přenosové služby v souladu s definicí stanovenou v jejich právních předpisech.

c) „licencí“ jakákoli forma oprávnění, včetně postupů registrace, prohlášení nebo oznamování, nebo jiná forma, jak je definována v právních předpisech strany, která stanoví práva a povinnosti specifické pro odvětví telekomunikací, které uděluje regulační orgán jednotlivému poskytovateli telekomunikačních služeb a které je nezbytné pro poskytování telekomunikační služby;

d) „hlavním poskytovatelem“ v odvětví telekomunikací poskytovatel telekomunikačních přenosových sítí nebo služeb, který je schopen podstatně ovlivnit podmínky účasti, pokud jde o cenu a nabídku, na relevantním trhu telekomunikačních služeb v důsledku kontroly nad hlavními zařízeními nebo využívání svého postavení na tomto trhu;

e) „veřejnou telekomunikační přenosovou sítí“ veřejná telekomunikační infrastruktura, která umožňuje telekomunikace mezi dvěma nebo více stanovenými koncovými body sítě;

f) „veřejnou telekomunikační přenosovou službou“ jakákoliv telekomunikační přenosová služba, u níž strana výslovně nebo fakticky vyžaduje, aby se všeobecně nabízela veřejnosti;

g) „regulačním orgánem“ subjekt nebo subjekty pověřené regulací telekomunikací uvedených v tomto pododdíle;

h) „poskytovatelem služeb“ osoba, které byla udělena licence k poskytování telekomunikačních služeb;

i) „telekomunikačními službami“ všechny služby, které spočívají v přenosu a příjmu elektromagnetických signálů a nezahrnují služby poskytující nebo vykonávající redakční kontrolu nad přenášeným obsahem, a

j) „univerzální službou“ soubor služeb stanovené kvality, které musí být zpřístupněny všem uživatelům na území strany za dostupné ceny bez ohledu na jejich zeměpisné umístění.

ČLÁNEK 10.28

Regulační orgán

1. Každá strana zajistí, aby její regulační orgán pro telekomunikační služby byl právně odlišný od jakéhokoli poskytovatele telekomunikačních služeb a byl na něm funkčně nezávislý.

2. Regulační orgán musí mít dostatečnou pravomoc a zdroje pro regulaci odvětví. Kompetence regulačního orgánu se zveřejní ve snadno přístupné a jasné formě, zejména pokud je těmito úkoly pověřen více než jeden orgán.

3. Rozhodnutí regulačního orgánu a postupy, jež používá, musí být nestranné vůči všem účastníkům trhu.

4. Poskytovatel telekomunikačních služeb, který je dotčen rozhodnutím regulačního orgánu, má právo odvolat se proti rozhodnutí k domácímu odvolacímu orgánu, který je nezávislý na zúčastněných stranách a na regulačním orgánu. Pokud odvolací orgán nemá soudní povahu, odůvodní své rozhodnutí písemně a jeho rozhodnutí rovněž podléhá přezkumu nestranným a nezávislým domácím soudním či správním orgánem.

ČLÁNEK 10.29

Licence k poskytování telekomunikačních služeb

1. Každá strana zajistí, aby licence byla pokud možno udělena zjednodušeným postupem.

2. Každá strana zajistí, aby podmínky pro udělování práv na užívání čísel a frekvencí byly veřejně přístupné.

3. Požaduje-li strana licenci:

a) kritéria pro udělení licence musí být zpřístupněna veřejnosti;

b) přiměřená lhůta obvykle potřebná k rozhodnutí o udělení licence po podání úplné žádosti je veřejná;

c) je-li udělení licence zamítnuto, sdělí se žadateli na jeho žádost písemně důvody tohoto zamítnutí a

d) žadatel o licenci musí mít možnost odvolat se k příslušnému domácímu odvolacímu orgánu, aby stanovil, zda nebyla jeho žádost o licenci zamítnuta bezdůvodně.

ČLÁNEK 10.30

Protisoutěžní jednání

Každá strana přijme nebo zachová vhodná opatření, aby zabránila všem poskytovatelům telekomunikačních služeb, kteří jednotlivě či ve spojení zaujímají postavení hlavního[1] poskytovatele, v účasti na praktikách narušujících hospodářskou soutěž či v jejich zachovávání. Tyto protisoutěžní praktiky mohou zahrnovat zneužití dominantního postavení a veškeré jednání, činnost nebo doporučení, ať už individuální, nebo ve vzájemné shodě, jejichž účinkem je omezení či narušení současné nebo budoucí hospodářské soutěže na relevantním trhu nebo zabránění této soutěži.

ČLÁNEK 10.31

Přístup k hlavním telekomunikačním zařízením

Každá strana zajistí, aby hlavní poskytovatel[2] na jejím území dal poskytovatelům přístup ke svým základním telekomunikačním zařízením za přiměřených a nediskriminačních[3] podmínek, a to i pokud jde o sazby, technické normy, specifikace, kvalitu a údržbu.

---

1 V případě Uruguayské východní republiky se oblast působnosti tohoto článku vztahuje na všechny poskytovatele telekomunikačních služeb.

2 V případě Uruguayské východní republiky se oblast působnosti tohoto článku vztahuje na všechny poskytovatele.

3 Pro účely tohoto pododdílu se nediskriminací rozumí odkaz na národní zacházení podle článku 10.4, jakož i odvětvové použití termínu ve smyslu podmínek, které nejsou méně příznivé než podmínky přiznané jakémukoliv jinému uživateli obdobných veřejných telekomunikačních přenosových sítí a veřejných telekomunikačních přenosových služeb za obdobných okolností.

ČLÁNEK 10.32

Propojení

1. Každá strana zajistí, aby každý poskytovatel oprávněný poskytovat telekomunikační služby na jejím území měl právo sjednávat propojení s jinými poskytovateli veřejných telekomunikačních přenosových sítí a veřejných telekomunikačních přenosových služeb. Propojení by mělo být v zásadě vyjednáno na obchodním základě mezi dotčenými poskytovateli.

2. Každá strana zajistí, aby poskytovatelé telekomunikačních služeb, kteří získají informace od jiného poskytovatele telekomunikačních služeb při sjednávání dohod o propojení, využívali tyto informace výhradně k tomu účelu, pro který byly poskytnuty, a aby vždy respektovali důvěrnost předávaných nebo uchovávaných informací.

3. Propojení s velkým poskytovatelem[1] musí být zajištěno v jakémkoli bodě sítě, kde je to technicky proveditelné. Takové propojení je zajištěno:

a) za nediskriminačních podmínek, včetně technických norem a specifikací, a sazeb a v kvalitě, jež nesmí být nižší, než jaká je poskytována v případě obdobných služeb tohoto subjektu nebo obdobných služeb dodavatelů mimo skupinu nebo v případě jeho poboček či dceřiných společností;

[1] V případě Uruguayské východní republiky se oblast působnosti tohoto článku vztahuje na všechny poskytovatele telekomunikačních služeb.

b) včas, za podmínek, včetně technických norem a specifikací, jež jsou transparentní, přiměřené a zohledňují kritérium ekonomické proveditelnosti a jež jsou dostatečně podrobné, aby poskytovatel nemusel platit za síťové prvky nebo zařízení, které pro účely poskytování dané služby nepotřebuje, a

c) na žádost jiného poskytovatele telekomunikačních služeb a případně s výhradou posouzení regulačním orgánem v jakýchkoli technicky proveditelných bodech vedle koncových bodů sítě nabízených většině uživatelů za přiměřené poplatky.

4. Pravidla týkající se propojení s hlavním poskytovatelem musí být veřejně přístupná.

5. Hlavní poskytovatelé veřejně zpřístupní buď své dohody o propojení, nebo případně své referenční nabídky na propojení.

6. Každá strana zajistí, aby poskytovatel telekomunikačních služeb žádající o propojení s hlavním poskytovatelem měl právo obrátit se kdykoli nebo po uplynutí přiměřené doby, která byla zveřejněna, k nezávislému vnitrostátnímu orgánu k řešení sporů ohledně vhodných podmínek a sazeb za propojení. Tímto nezávislým vnitrostátním subjektem může být regulační orgán uvedený v článku 10.28.

ČLÁNEK 10.33

Omezené zdroje

Každá strana provádí své postupy při udílení práv na využívání omezených zdrojů, včetně kmitočtů, čísel a práv přístupu, objektivně, včas, transparentně a nediskriminujícím způsobem. Každá strana pokud možno zveřejní současný stav přidělených kmitočtových pásem, ale podrobná identifikace kmitočtů pro konkrétní vládní použití se nevyžaduje.

ČLÁNEK 10.34

Univerzální služba

1. Každá strana má právo vymezit, jaký druh povinností univerzální služby si přeje zachovat, a rozhodnout o jejich rozsahu a provádění. Každá strana spravuje povinnosti univerzální služby transparentním, objektivním, nediskriminačním a přiměřeným způsobem.

2. Je-li určení poskytovatele univerzální služby otevřeno více poskytovatelům telekomunikačních sítí nebo služeb, jsou tyto postupy otevřené všem poskytovatelům služeb. Určení poskytovatelů musí být učiněno prostřednictvím účinného, transparentního a nediskriminačního mechanismu.

ČLÁNEK 10.35

Důvěrnost informací

Každá strana zajistí důvěrnost telekomunikací a s ním souvisejících provozních údajů přenášených veřejnými telekomunikačními přenosovými sítěmi a prostřednictvím veřejných telekomunikačních přenosových služeb, s výhradou požadavku, aby opatření použitá za tímto účelem nesloužila jako prostředek svévolné nebo neodůvodněné diskriminace nebo jako zastřené omezování obchodu se službami.

ČLÁNEK 10.36

Spory mezi poskytovateli

Každá strana zajistí, aby v případě sporu mezi poskytovateli vydal dotčený regulační orgán[1] na žádost kterékoli ze stran sporu závazné rozhodnutí k vyřešení sporu v nejkratší možné lhůtě.

[1] Pro upřesnění je třeba uvést, že v případě MERCOSURu se jedná o regulační orgán každého signatářského státu MERCOSURu.

ČLÁNEK 10.37

Mezinárodní mobilní roamingová služba

1. Každá strana usiluje o spolupráci při prosazování transparentních a přiměřených sazeb za mezinárodní roamingové služby s cílem podpořit růst obchodu mezi stranami a zvýšit blahobyt spotřebitelů.

2. Každá strana zajistí, aby poskytovatelé telekomunikačních služeb poskytující mezinárodní mobilní roamingové služby pro hlasové a textové zprávy a data poskytovali tyto služby:

a) v kvalitě podobné kvalitě poskytované vlastním maloobchodním zákazníkům v zemi, v níž jsou usazeni, a

b) s jasnými a snadno dostupnými informacemi o přístupu ke službám a jejich cenách.

3. Strany spolupracují na sledování, jak jsou plněny odstavce 1 a 2, jakož i na dalších otázkách týkajících se mezinárodních mobilních roamingových služeb, které mohou být zjištěny.

4. Tento článek nezavazuje žádnou ze stran, aby regulovala sazby nebo podmínky týkající se mezinárodních mobilních roamingových služeb.

PODODDÍL 5

FINANČNÍ SLUŽBY

ČLÁNEK 10.38

Oblast působnosti

Tento pododdíl se vztahuje na opatření kterékoli strany, která mají vliv na poskytování finančních služeb.

ČLÁNEK 10.39

Definice

1. Pro účely tohoto pododdílu se rozumí:

a) „finanční službou“ služba finanční povahy nabízená poskytovatelem finančních služeb některé strany; mezi finanční služby patří tyto činnosti:

i) pojišťovací služby a služby související s pojištěním:

A) přímé pojištění (včetně soupojištění):

1) životní a

2) neživotní pojištění;

B) zajištění a retrocese;

C) zprostředkování pojištění, například makléřství a zprostředkovatelství, a

D) doplňkové služby související s pojištěním, například služby v oborech poradenství, pojistné matematiky, posouzení rizik a likvidace pojistných událostí, a

ii) bankovní a jiné finanční služby (kromě pojištění):

A) přijímání vkladů a jiných splatných peněžních prostředků od veřejnosti;

B) poskytování úvěrů všech typů, včetně spotřebitelského úvěru, hypotečního úvěru, faktoringu a financování obchodních transakcí;

C) finanční leasing;

D) veškeré platební služby a služby peněžních převodů, včetně kreditních, charge a debetních karet, cestovních šeků a bankovních směnek;

E) záruky a závazky;

F) obchodování na vlastní účet nebo na účet zákazníků, ať už na burze, na mimoburzovním trhu nebo jinak, s těmito prostředky:

1) nástroji peněžního trhu (včetně šeků, směnek, vkladových certifikátů);

2) cizími měnami;

3) deriváty, včetně mimo jiné futures a opcí;

4) nástroji využívajícími směnných kurzů a úrokových sazeb, včetně takových produktů jako swapy, a dohod o budoucí úrokové sazbě;

5) převoditelnými cennými papíry a

6) jinými obchodovatelnými nástroji a finančními aktivy včetně drahých kovů;

G) účast na emisích všech druhů cenných papírů, včetně upisování a investování v roli prostředníka (veřejně i soukromě), a poskytování služeb souvisejících s takovými emisemi;

H) peněžní makléřství;

I) správa aktiv, například správa hotovosti nebo portfolia, všechny formy správy kolektivního investování, správa penzijního fondu, správcovské, depozitní a svěřenské služby;

J) služby při vypořádání a zúčtování finančního majetku, včetně cenných papírů, derivátů a jiných obchodovatelných nástrojů;

K) poskytování, převod a zpracování finančních údajů a související software poskytovaný dodavateli jiných finančních služeb a

L) poradenské, zprostředkovatelské a jiné pomocné finanční služby ve vztahu ke všem činnostem uvedeným v podbodech A) až K), včetně poskytování bankovních informací a analýz, výzkumu a poradenství v oblasti investic a portfolia, poradenství v oblasti akvizic a podnikové restrukturalizace a strategie;

b) „poskytovatelem finančních služeb“ fyzická nebo právnická osoba strany, s výjimkou veřejných subjektů, která chce poskytovat nebo poskytuje finanční služby;

c) „novou finanční službou“ služba finanční povahy včetně poradenství vztahující se ke stávajícím nebo novým produktům nebo způsobu, jakým se daný produkt dodává, a tuto službu na území strany nedodává žádný poskytovatel finančních služeb, ale je poskytována na území druhé strany;

d) „samosprávnou organizací“ nevládní subjekt, včetně jakékoli organizace či sdružení vykonávajících regulaci či dohled nad poskytovateli finančních služeb na základě pověření stranou;

e) „veřejným subjektem“:

i) vláda, centrální banka nebo měnový orgán některé ze stran nebo subjekt vlastněný nebo kontrolovaný některou ze stran, který se především zabývá výkonem veřejných funkcí nebo činností pro veřejné účely; tento pojem nezahrnuje subjekt, který se především zabývá poskytováním finančních služeb na obchodním základě, nebo

ii) soukromý subjekt vykonávající funkce, které obvykle vykonává centrální banka nebo měnový orgán při výkonu těchto funkcí.

2. Pro účely tohoto pododdílu a pouze ve vztahu ke službám zahrnutým v tomto pododdíle se „službami poskytovanými při výkonu veřejné moci“ rozumí:

a) činnosti vykonávané centrální bankou nebo měnovým orgánem nebo jakýmkoli jiným veřejným subjektem při provádění měnové nebo kurzové politiky;

b) činnosti, které tvoří část zákonem stanoveného systému sociálního zabezpečení nebo systému veřejného důchodového zabezpečení, a

c) jiné činnosti, prováděné veřejněprávním subjektem na účet nebo se zárukou vlády nebo při použití finančních zdrojů vlády.

Pokud strana povolí, aby kteroukoli z činností uvedených v písmenech b) nebo c) prováděli její poskytovatelé finančních služeb v soutěži s veřejným subjektem nebo poskytovatelem finančních služeb, zahrnují „finanční služby“ tyto činnosti, které tedy budou spadat do působnosti této kapitoly.

3. Obecná definice „služeb poskytovaných při výkonu veřejné moci“ uvedená v čl. 10.1 odst. 6 této kapitoly se nevztahuje na služby, na něž se vztahuje tento pododdíl.

ČLÁNEK 10.40

Výjimka pro obezřetnostní opatření

1. Žádné ustanovení této dohody nelze vykládat tak, že by kterékoli straně bránilo přijmout opatření z důvodů obezřetnosti, jako jsou:

a) ochrana investorů, vkladatelů, účastníků finančního trhu, pojistníků nebo osob, vůči nimž má poskytovatel finančních služeb fiduciární povinnost, nebo

b) zajišťování integrity a stability finančního systému některé ze stran.

2. V případech, kdy tato opatření nejsou v souladu s ustanoveními tohoto pododdílu, nesmějí být používána jako prostředek, jak se vyhnout závazkům nebo povinnostem, které mají strany podle tohoto pododdílu.

3. Žádné ustanovení této dohody nelze vykládat jako povinnost kterékoli ze stran zveřejnit informace o obchodech a účetnictví jednotlivých zákazníků nebo jakékoli důvěrné nebo vlastnické informace v držení veřejných subjektů.

ČLÁNEK 10.41

Účinná a transparentní regulace v odvětví finančních služeb

1. Každá strana vynaloží veškeré úsilí, aby všem zúčastněným osobám předem poskytla veškerá obecně použitelná opatření, která strana navrhuje přijmout. Toto opatření je zajištěno:

a) prostřednictvím úředního vyhlášení nebo

b) jinou písemnou nebo elektronickou formou.

2. Příslušný finanční orgán každé strany zpřístupní zainteresovaným osobám své požadavky na vyplňování žádostí, které se vztahují k poskytování finančních služeb.

3. Na požádání informuje příslušný finanční orgán žadatele o stavu jeho žádosti. Požaduje-li tento orgán od žadatele další informace, oznámí mu to bez zbytečného odkladu.

4. Každá strana vynaloží veškeré úsilí k zajištění toho, aby byly na jejím území zavedeny a uplatňovány mezinárodně dohodnuté standardy pro regulaci a dohled v sektoru finančních služeb a pro boj proti daňovým únikům a vyhýbání se daňovým povinnostem. K těmto mezinárodně dohodnutým standardům patří normy přijaté skupinou G20, Radou pro finanční stabilitu, Basilejským výborem pro bankovní dohled, Mezinárodní asociací dozorů v pojišťovnictví, Mezinárodní organizací komisí pro cenné papíry, Finančním akčním výborem pro boj proti praní peněz, Globálním fórem OECD pro transparentnost a výměnu informací pro daňové účely a mezinárodní standardy účetního výkaznictví. Za tímto účelem strany spolupracují a vyměňují si v těchto záležitostech informace a zkušenosti.

ČLÁNEK 10.42

Nové finanční služby

1. Každá strana povolí poskytovateli finančních služeb druhé strany usazenému na jejím území poskytovat na jejím území jakékoli nové finanční služby v rámci pododvětví finančních služeb uvedených v přílohách 10-A, 10-B, 10-C a 10-E a s výhradou v nich stanovených podmínek, omezení a kvalifikací.

2. Nová finanční služba se poskytuje v souladu s právními předpisy strany, na jejímž území má být poskytována, a podléhá schválení, regulaci a dohledu příslušných orgánů této strany.

ČLÁNEK 10.43

Uznávání obezřetnostních opatření

1. Strana může uznat obezřetnostní opatření druhé strany při určování toho, jak se budou uplatňovat opatření strany týkající se finančních služeb. Takové uznání, kterého lze dosáhnout harmonizací nebo jiným způsobem, může být založeno na dohodě nebo ujednání nebo může být uděleno autonomně.

2. Strana, který je smluvní stranou takové dohody nebo ujednání s třetí zemí, jako jsou ty uvedené v odstavci 1, ať již budoucího nebo existujícího, poskytne přiměřenou příležitost druhé straně jednat o jejím přístupu k takovým dohodám nebo ujednáním, nebo jednat s ní o srovnatelné dohodě nebo ujednání za okolností, za kterých by existovala rovnocenná regulace, dohled a provádění takové regulace, a je-li to vhodné, o postupech, týkajících se výměny informací mezi stranami dohody nebo ujednání. V případech, kdy strana udělí uznání autonomně, poskytne přiměřenou příležitost druhé straně, aby prokázala, že takové okolnosti existují.

ČLÁNEK 10.44

Samosprávné organizace

1. Pokud strana vyžaduje k tomu, aby poskytovatelé finančních služeb druhé strany mohli poskytovat finanční služby na rovnocenném základě s poskytovateli finančních služeb prvně uvedené strany, členství či účast v jakékoli samosprávné organizaci nebo přístup k ní, nebo jestliže tato strana poskytuje přímo nebo nepřímo samosprávné organizaci výsady nebo výhody při poskytování finančních služeb, zabezpečí tato strana, aby tato samosprávná organizace dodržovala uplatňování článku 10.4 na poskytovatele finančních služeb usazené na území této strany.

2. Pro upřesnění je třeba uvést, že nic v tomto článku nebrání samosprávné organizaci uvedené v odstavci 1 v přijetí vlastních nediskriminačních požadavků nebo postupů. Pokud jsou taková opatření přijímána nevládními subjekty a nejsou přijímána v souvislosti s výkonem pravomocí přenesených ústředními, regionálními nebo místními orgány veřejné správy nebo samosprávy, nepovažují se za opatření strany a nespadají do oblasti působnosti této kapitoly.

ČLÁNEK 10.45

Platební a zúčtovací systémy

Na základě regulatorních požadavků a v souladu s článkem 10.4 uděluje každá strana poskytovatelům finančních služeb druhé strany, kteří jsou usazeni na jejím území, přístup k platebním a zúčtovacím systémům, které provozují veřejnoprávní subjekty, a k oficiálním možnostem financování a refinancování, které jsou dostupné při normálním průběhu běžného podnikání. Tento článek není zamýšlen tak, aby poskytl přístup k půjčovateli poslední instance strany (národní centrální banka nebo jakýkoli jiný měnový orgán).

PODODDÍL 6

ELEKTRONICKÉ OBCHODOVÁNÍ

ČLÁNEK 10.46

Cíl a oblast působnosti

1. Strany, uznávajíce, že elektronický obchod zvyšuje obchodní příležitosti v mnoha hospodářských činnostech, souhlasí s podporou rozvoje vzájemného elektronického obchodu, a to i prostřednictvím spolupráce v otázkách souvisejících s elektronickým obchodem podle ustanovení tohoto pododdílu.

2. Tento pododdíl se vztahuje na opatření, jež mají vliv na obchod elektronickými prostředky.

3. Strany uznávají zásadu technologické neutrality v elektronickém obchodu.

4. Ustanovení tohoto pododdílu se nevztahují na služby hazardních her, rozhlasového a televizního vysílání, audiovizuálních služeb, notářských služeb nebo rovnocenných povolání a služeb právního zastupování.

ČLÁNEK 10.47

Definice

Pro účely tohoto pododdílu se rozumí:

a) „spotřebitelem“ jakákoli fyzická nebo právnická osoba, stanoví-li tak vnitrostátní právní předpisy každé strany, která využívá nebo požaduje veřejnou telekomunikační přenosovou službu vymezenou v čl. 10.27 písm. e) pro účely, které nespadají do její obchodní, podnikatelské nebo profesní činnosti;

b) „přímým marketingovým sdělením“ jakákoli forma reklamy, jejímž prostřednictvím osoba předává marketingová sdělení přímo koncovému uživateli prostřednictvím veřejné telekomunikační sítě a pro účely této dohody zahrnuje alespoň elektronickou poštu a textové a multimediální zprávy (SMS a MMS);

c) „službou elektronického ověřování pravosti“ služba, která umožňuje potvrzení:

   i) elektronické identifikace osoby nebo

   ii) původu a integrity dat v elektronické podobě;

d) „elektronickým podpisem“ data v elektronické podobě, která jsou připojena k jiným datům v elektronické podobě nebo jsou s nimi logicky spojena a která splňují následující požadavky:

   i) používá je fyzická osoba k odsouhlasení elektronických dat, k nimž se vztahují;

ii) jsou propojena s elektronickými daty, k nimž se vztahují, tak, aby bylo možné zjistit jakékoli následné pozměnění dat, a

iii) používá je právnická osoba k zajištění původu a integrity elektronických dat, k nimž se vztahují, a

e) „koncovým uživatelem“ jakákoli osoba, která používá nebo požaduje veřejně dostupnou telekomunikační službu, ať už jako spotřebitel, nebo pro obchodní, podnikatelské nebo profesní účely.

ČLÁNEK 10.48

Clo z elektronického přenosu

1. Strana neuloží cla z elektronického přenosu mezi osobou jedné strany a osobou druhé strany.

2. Pro upřesnění je třeba uvést, že odstavec 1 nebrání žádné straně v uložení vnitřních daní, poplatků či jiných plateb za elektronické přenosy, pokud jsou tyto daně, poplatky nebo platby ukládány způsobem, který je v souladu s touto dohodou.

ČLÁNEK 10.49

Zásada nevyžadovat předchozí povolení

1. Strany usilují o to, aby se nevyžadovalo předchozí povolení k poskytování služby elektronickými prostředky pouze z toho důvodu, že je poskytována elektronicky, ani se nepřijal či neponechal v platnosti žádný jiný požadavek s rovnocenným účinkem.

2. Odstavec 1 se nevztahuje na telekomunikační služby ve smyslu čl. 10.27 písm. i) a finanční služby ve smyslu čl. 10.39 odst. 1 písm. a).

3. Pro upřesnění je třeba uvést, že žádné ustanovení nebrání straně přijmout nebo zachovat opatření, která nejsou v souladu s odstavcem 1, za účelem dosažení legitimního cíle veřejné politiky v souladu s:

a) čl. 10.1 odst. 4;

b) článkem 10.40;

c) článkem 20.1 a

d) článkem 20.2.

ČLÁNEK 10.50

Uzavírání smluv elektronickými prostředky

Každá strana zajistí, aby její právní systém umožňoval uzavírání smluv elektronickými prostředky a aby její právní předpisy týkající se smluvních postupů nevytvářely pro používání elektronických smluv překážky ani nevedly k tomu, že by smlouvy byly zbaveny právních účinků a platnosti z toho důvodu, že byly uzavřeny elektronickými prostředky, nestanoví-li jejich právní předpisy jinak[1].

ČLÁNEK 10.51

Elektronický podpis a služby elektronického ověřování pravosti

1. Strana neodmítne právní účinek a přípustnost elektronického podpisu a služby elektronického ověřování pravosti jako důkazu v soudním řízení výhradně na základě toho, že je v elektronické podobě.

[1] Tento článek se nevztahuje na smlouvy, které zakládají nebo převádějí práva k nemovitostem; smlouvy, pro něž právo vyžaduje zásah soudů, orgánů veřejné moci nebo povolání vykonávajících veřejnou moc; smlouvy o poskytnutých zárukách nebo kolaterálu, které uzavírají osoby mimo svou obchodní, podnikatelskou nebo profesní činnost, a smlouvy v oblasti rodinného nebo dědického práva.

2. Strana nepřijme ani nezachová opatření upravující elektronický podpis a službu elektronického ověřování pravosti, která by:

a) zakazovala stranám elektronické transakce, aby pro svoji transakci společně stanovily vhodné elektronické metody, nebo

b) bránila stranám elektronické transakce, aby mohly prokázat před soudním a správním orgánem, že jejich elektronická transakce je v souladu se všemi právními požadavky, pokud jde o elektronický podpis a elektronické ověřování pravosti.

ČLÁNEK 10.52

Nevyžádaná přímá marketingová sdělení

1. Každá strana se vynasnaží účinně chránit konečné uživatele před nevyžádanými přímými marketingovými sděleními.

2. Každá strana se vynasnaží zajistit, aby osoby nezasílaly přímá marketingová sdělení spotřebitelům, kteří s přijetím těchto sdělení neudělili souhlas[1].

3. Bez ohledu na odstavec 2 umožní každá strana osobám, které v souladu s jejím právem shromáždily kontaktní údaje spotřebitele v souvislosti s prodejem výrobku nebo služby, aby tomuto spotřebiteli zaslaly přímá marketingová sdělení pro své vlastní podobné výrobky nebo služby.

[1] Souhlas je vymezen v souladu s právními předpisy každé strany.

4. Každá strana se vynasnaží zajistit, aby přímá marketingová sdělení byla jako taková jasně identifikovatelná, jasně uváděla, čím jménem jsou činěna, a aby obsahovala nezbytné informace, které koncovým uživatelům umožní kdykoli požádat o bezplatné ukončení jejich podávání.

ČLÁNEK 10.53

Ochrana spotřebitele

1. Strany uznávají, že je důležité přijmout a zachovat transparentní a účinná opatření na ochranu spotřebitelů, včetně ochrany před podvodnými a klamavými obchodními praktikami, pokud se účastní transakcí elektronického obchodu.

2. Pro účely odstavce 1 strany přijmou nebo zachovají opatření, která přispívají k důvěře spotřebitelů, včetně opatření, která zakazují podvodné a klamavé obchodní praktiky. Tato opatření mimo jiné stanoví:

a) právo spotřebitelů na jasné a důkladné informace o službě a jejím poskytovateli;

b) povinnost obchodníků jednat v dobré víře a dodržovat poctivé tržní postupy, a to i v reakci na otázky spotřebitelů;

c) zákaz účtovat spotřebitelům služby, které nejsou požadovány, nebo za dobu, kterou spotřebitel neschválil, a

d) přístup spotřebitelů k nápravě, aby mohli uplatnit svá práva, a to i pokud jde o jejich právo na nápravu za placené a neposkytnuté služby, jak bylo dohodnuto.

3. Strany uznávají význam spolupráce mezi svými příslušnými orgány odpovědnými za ochranu spotřebitele nebo jinými příslušnými subjekty, pokud jde o činnosti týkající se elektronického obchodu, s cílem chránit spotřebitele a posílit jejich důvěru.

ČLÁNEK 10.54

Spolupráce v oblasti regulace elektronického obchodu

1. Strany udržují spolupráci a dialog o otázkách regulace v souvislosti s elektronickým obchodem na základě vzájemně dohodnutých podmínek, které se zabývají mimo jiné těmito otázkami:

a) uznávání a usnadňování interoperabilních přeshraničních služeb elektronického podpisu a elektronického ověřování pravosti;

b) odpovědnost zprostředkujících poskytovatelů služeb, pokud jde o předávání nebo ukládání údajů;

c) zacházení s přímými marketingovými sděleními;

d) ochrana spotřebitelů ve sféře elektronického obchodování;

e) podpora obchodu bez tištěných dokumentů a

f) jakékoli další otázky související s rozvojem elektronického obchodu.

2. Spolupráce uvedená v odstavci 1 se zaměří na výměnu informací o příslušných právních předpisech stran v těchto otázkách, jakož i o provádění těchto právních předpisů.

ČLÁNEK 10.55

Ujednání o počítačových službách

1. Strany se dohodly, že pro účely liberalizace obchodu se službami v souladu s články 10.3 a 10.4 se za počítačové a související služby považují bez ohledu na to, zda jsou poskytovány prostřednictvím sítě, včetně internetu, tyto služby:

a) poradenství, strategie, analýza, plánování, specifikace, navrhování, vývoj, instalace, implementace, integrace, testování, ladění, aktualizace, podpora, technická pomoc nebo správa počítačů nebo počítačových systémů;

b) počítačové programy vymezené jako soubory instrukcí potřebné pro chod a komunikaci počítačů (práce na nich a jich samotných) a poradenství, strategie, analýza, plánování, specifikace, navrhování, vývoj, instalace, zavádění, integrace, testování, ladění, aktualizace, úprava, údržba, podpora, technická pomoc, správa nebo používání počítačových programů nebo pro počítačové programy;

c) zpracování dat, ukládání dat, hostování dat nebo databázové služby;

d) služby oprav a údržby kancelářské techniky a zařízení včetně počítačů a

e) služby odborného vzdělávání pro pracovníky klientů týkající se počítačových programů, počítačů nebo počítačových systémů, jinde nezařazené.

2. Pro upřesnění je třeba uvést, že služby umožněné počítačem a související služby se samy o sobě nepovažují nezbytně za počítačové a související služby.

ODDÍL D

ZÁVĚREČNÁ USTANOVENÍ A VÝJIMKY

ČLÁNEK 10.56

Kontaktní místa

1. Nejpozději jeden rok po vstupu dohody v platnost určí každá strana kontaktní místa a oznámí druhé straně jejich kontaktní údaje s cílem:

a) usnadnit poskytování informací druhé straně o provádění této kapitoly, jako jsou:

   i) obchodní a technické aspekty poskytování služeb a

   ii) registrace, uznávání a získávání odborných kvalifikací, a

b) zvážit jakékoli další otázky týkající se provádění této kapitoly, které strana předloží.

2. Každá strana neprodleně oznámí druhé straně jakoukoli změnu svého kontaktního místa.

ČLÁNEK 10.57

Podvýbor pro obchod se službami a usazování

1. Podvýbor pro obchod se službami a usazování zřízený podle čl. 22.3 odst. 4 má kromě funkcí uvedených v článku 22.3 tyto funkce:

a) provádí přípravné technické práce v případě revize této kapitoly v souladu s článkem 10.58 a

b) projednává relevantní témata pro obchod se službami a usazování, včetně příležitostí pro rozšíření vzájemných investic do odvětví služeb a jiných odvětví než odvětví služeb.

2. Podvýbor může *ad hoc* přizvat zástupce příslušných subjektů s potřebnými odbornými znalostmi týkajícími se otázek, které mají být řešeny.

ČLÁNEK 10.58

Ustanovení o přezkumu

S ohledem na její cíle může být tato kapitola přezkoumána nejdříve tři roky ode dne vstupu této dohody v platnost nebo v souvislosti s celkovým přezkumem této dohody.

ČLÁNEK 10.59

Odepření výhod

Strana může odepřít výhody plynoucí z této kapitoly:

a) na poskytnutí služby, pokud zjistí, že služba je poskytována z území třetí země nebo na jejím území, nebo

b) právnické osobě, pokud se prokáže, že je právnickou osobou ze třetí země.

KAPITOLA 11

PŘEVODY NEBO PLATBY PRO TRANSAKCE NA BĚŽNÉM ÚČTU, POHYBY KAPITÁLU A DOČASNÁ OCHRANNÁ OPATŘENÍ

ČLÁNEK 11.1

Kapitálový účet

V souvislosti s transakcemi na kapitálovém a finančním účtu platební bilance povolí každá strana volný pohyb kapitálu za účelem zřizování přímých investic, jak je stanoveno v kapitole 10. Tento pohyb zahrnuje likvidaci nebo repatriaci tohoto kapitálu.

ČLÁNEK 11.2

Běžný účet

Každá strana povolí ve volně směnitelné měně a v souladu s články Dohody o Mezinárodním měnovém fondu, přijaté na měnové a finanční konferenci Organizace spojených národů v Bretton Woods, New Hampshire dne 22. července 1944 (dále jen „Dohoda o Mezinárodním měnovém fondu“), veškeré platby a převody týkající se transakcí na běžném účtu platební bilance, které spadají do oblasti působnosti této dohody.

ČLÁNEK 11.3

Uplatňování právních předpisů týkajících se převodů či plateb pro transakce na běžném účtu a pohyb kapitálu

Žádné ustanovení článků 11.1 a 11.2 nelze vykládat tak, že brání straně spravedlivě a nediskriminačně a způsobem, který nepředstavuje skryté omezování převodů či plateb pro transakce na běžném účtu či pohybu kapitálu, uplatňovat její právní předpisy týkající:

a) úpadku, platební neschopnosti nebo ochrany práv věřitelů;

b) vydávání cenných papírů a obchodování a podnikání s nimi;

c) trestných činů[1];

d) účetního výkaznictví nebo vedení záznamů o převodech v zájmu pomoci donucovacím orgánům nebo finančním regulačním orgánům v případě potřeby nebo

e) výkonu rozsudků ve správním soudním řízení.

ČLÁNEK 11.4

Dočasná ochranná opatření

Pokud za výjimečných okolností převody nebo platby související s transakcemi na běžném účtu nebo pohybem kapitálu způsobují nebo hrozí způsobit vážné obtíže pro fungování hospodářské a měnové unie Evropské unie, může Evropská unie přijmout ochranná opatření, která jsou nezbytně nutná k řešení těchto obtíží nebo jejich hrozby, a to na dobu nepřesahující šest měsíců.

[1] Pro upřesnění je třeba uvést, že to zahrnuje právní předpisy v oblasti boje proti praní peněz a financování terorismu.

ČLÁNEK 11.5

Omezení v zájmu ochrany platební bilance

1. Pokud má strana za výjimečných okolností vážné potíže s platební bilancí, a to i pokud jde o provádění měnové politiky nebo politiky směnných kurzů, nebo vnější finanční potíže nebo hrozbu takových obtíží, může přijmout nebo zachovat omezující opatření, pokud jde o převody nebo platby pro transakce na běžném účtu nebo pohyb kapitálu.

2. Opatření uvedená v odstavci 1:

a) nesmějí být diskriminační ve srovnání s opatřeními uplatňovanými na třetí zemi v obdobných situacích;

b) jsou v souladu s použitelnými články Dohody o Mezinárodním měnovém fondu;

c) nesmí působit zbytečnou újmu obchodním, hospodářským a finančním zájmům druhé strany a

d) musí být dočasná, přiměřená a nezbytně nutná k řešení obtíží a být postupně ukončována, jakmile se situace uvedená v odstavci 1 zlepší. Nastanou-li mimořádně výjimečné okolnosti, kdy strana usiluje o prodloužení těchto opatření na dobu delší než jeden rok, oznámí druhé straně, že takové prodloužení zavede.

ČLÁNEK 11.6

Závěrečná ustanovení

1. Žádné ustanovení v této kapitole nelze vykládat tak, že omezuje práva hospodářských subjektů stran těžit z jakéhokoliv příznivějšího zacházení, které může být stanoveno v jakýchkoli stávajících dvoustranných nebo mnohostranných dohodách jejichž smluvní stranou je některá ze stran.

2. Strany uskuteční vzájemné konzultace s cílem usnadnit pohyb kapitálu, jenž spadá do oblasti působnosti této dohody, mezi nimi za účelem podpory cílů této dohody.

KAPITOLA 12

VEŘEJNÉ ZAKÁZKY

ČLÁNEK 12.1

Cíle

Strany uznávají přínos transparentních, konkurenčních a otevřených zadávacích řízení k hospodářskému rozvoji a jako svůj cíl stanoví účinné otevření svých trhů s veřejnými zakázkami.

ČLÁNEK 12.2

Definice

Pro účely této kapitoly se rozumí:

a) „komerčním zbožím či službami“ typ zboží nebo služeb, které se běžně prodávají nebo nabízejí k prodeji na obchodním trhu nebo které obvykle kupují nestátní odběratelé k nestátním účelům;

b) „stavebními službami“ služby, jejichž cílem je jakákoli realizace inženýrských staveb nebo stavebních prací jakýmikoli prostředky na základě oddílu 51 CPC;

c) „elektronickou aukcí“ opakující se postup, při němž dodavatelé využívají elektronických prostředků pro prezentaci buď nových cen, nebo nových hodnot pro kvantifikovatelné necenové prvky nabídek, které souvisejí s hodnotícími kritérii, nebo pro prezentaci obojího, a jenž umožňuje řazení a přeřazování nabídek;

d) výrazem „písemně“ nebo „písemný“ jakékoli slovní nebo číselné vyjádření, které lze číst, reprodukovat a následně sdělovat a jež může zahrnovat elektronicky předávané a uchovávané informace;

e) „omezeným zadávacím řízením“ řízení, ve kterém zadavatel kontaktuje jednoho nebo více dodavatelů dle svého výběru;

f) „opatřením“ jakýkoli právní předpis, postup, správní směrnice či praxe nebo jakýkoli jiný krok zadavatele ve vztahu k zahrnuté veřejné zakázce;

g) „stálým seznamem“ seznam dodavatelů, kteří podle zadavatele splňují podmínky pro účast na tomto seznamu a které zadavatel zamýšlí využít více než jednou;

h) „jednáním“ způsob vedení zadávacího řízení v souladu se zásadami transparentnosti a nediskriminace, který je omezen na konkrétní situace, kdy mohou zadavatelé vyjednávat s dodavateli, jsou-li splněny určité podmínky;

i) „oznámením zamýšlené veřejné zakázky“ oznámení zveřejněné zadavatelem vyzývající dodavatele, kteří mají zájem, k podání žádosti o účast, k předložení nabídky, nebo k obojímu;

j) „kompenzací“ jakákoli opatření, jež se využívají k podpoře místního rozvoje nebo ke zlepšení platební bilance strany použitím vnitrostátního obsahu, udělováním licencí na technologii, investičními požadavky, výměnným obchodem nebo podobnými požadavky;

k) „otevřeným zadávacím řízením“ řízení, při němž může nabídku předložit jakýkoli zainteresovaný dodavatel;

l) „zadavatelem“ subjekt uvedený v dodatcích příloh 12-A až 12-E;

m) „kvalifikovaným dodavatelem“ dodavatel, jehož zadavatel uznává jako splňujícího podmínky účasti;

n) „výběrovým zadávacím řízením“ řízení, v němž zadavatel vyzve k podání nabídky pouze kvalifikované dodavatele;

o) „službami“ i stavební služby, není-li uvedeno jinak;

p) „normou“ dokument schválený uznaným orgánem, který nabízí pro obecné a opakované použití pravidla, pokyny nebo charakteristiky výrobků či služeb nebo k nim se vztahující postupy a výrobní metody, jejichž dodržování není závazné; může rovněž zahrnovat či se výhradně týkat požadavků na terminologii, symboly, balení, označování či značení platných pro zboží, službu, postup či výrobní metodu;

q) „dodavatelem“ osoba nebo osoby, jež poskytují nebo by mohly poskytovat zboží či služby, a

r) „technickou specifikací“ požadavek zadávacího řízení, který:

i) stanoví vlastnosti zboží nebo služeb, které jsou předmětem nabídky, včetně kvality, výkonnosti, bezpečnosti a rozměrů nebo postupů a metod jejich výroby nebo poskytování, nebo

ii) se týká požadavků na terminologii, symboly, obaly, značení nebo označování výrobku, pokud se týkají zboží či služby.

ČLÁNEK 12.3

Oblast působnosti

1. Tato kapitola se vztahuje na zahrnuté veřejné zakázky. Zahrnutou veřejnou zakázkou se rozumí zakázka pro vládní účely:

a) vypsaná na zboží, služby či jejich kombinaci:

i) jak je vymezena v dodatcích každé strany k přílohám 12-A až 12-E a

ii) za účelem jiným, než je komerční prodej či opětovný prodej nebo použití v souvislosti s výrobou nebo dodávkou zboží či služeb pro komerční prodej či opětovný prodej;

b) uskutečňovaná prostřednictvím všech smluvních prostředků včetně: koupě; pronájmu; pronájmu či nájmu s právem následné koupě nebo bez něj;

c) jejíž hodnota se v okamžiku zveřejnění oznámení v souladu s článkem 12.13 rovná příslušnému finančnímu limitu stanovenému v dodatcích každé strany k přílohám 12-A až 12-E, nebo je vyšší;

d) prostřednictvím zadavatele, jak je vymezen v dodatcích každé strany k přílohám 12-A až 12-E, a

e) která není z působnosti této kapitoly jinak vyloučena.

2. Není-li v dodatcích každé strany k přílohám 12-A až 12-E stanoveno jinak, nevztahuje se tato kapitola na:

a) nabývání nebo pronájem půdy, stávajících budov nebo jiného nemovitého majetku nebo práv k nim;

b) mimosmluvní ujednání nebo jakoukoli formu pomoci, kterou poskytují strany, včetně dohod o spolupráci, grantů, půjček, kapitálových injekcí, záruk a daňových pobídek, poskytování zboží a služeb vládou státním, regionálním nebo místním orgánům státní správy;

c) pořizování nebo získávání služeb finančních agentur nebo depozitních služeb, konkurzních služeb a služeb pro řízení v případě regulovaných finančních institucí nebo odbytových, výplatních a distribučních služeb pro cenné papíry vydané orgány veřejné správy, včetně půjček a vládních obligací, směnek a jiných cenných papírů;

d) smlouvy na zajišťování veřejné zaměstnanosti nebo

e) veřejné zakázky udílené:

i) za konkrétním účelem poskytování mezinárodní pomoci, včetně rozvojové pomoci;

ii) podle zvláštního postupu nebo podmínky mezinárodní dohody o rozmisťování vojsk;

iii) v rámci konkrétního postupu nebo podmínky mezinárodní dohody o společném provádění projektu stranami nebo

iv) podle zvláštního postupu nebo podmínky mezinárodní organizace nebo nabídková řízení financovaná mezinárodními granty, půjčkami nebo jinou pomocí, kde by platný postup nebo podmínka byla v rozporu s touto kapitolou.

3. Každá strana uvede v každém dodatku k přílohám 12-A až 12-E tyto informace:

a) v dodatcích 12-A-1, 12-B-1, 12-C-1, 12-D-1 a 12-E-1 ústřední orgány státní správy, na jejichž veřejné zakázky se vztahuje tato kapitola;

b) v dodatcích 12-A-2, 12-B-2, 12-C-2, 12-D-2 a 12-E-2 orgány státní správy na nižší než ústřední úrovni, na jejichž veřejné zakázky se vztahuje tato kapitola;

c) v dodatcích 12-A-3, 12-B-3, 12-C-3, 12-D-3 a 12-E-3 všechny ostatní orgány, na jejichž veřejné zakázky se vztahuje tato kapitola;

d) v dodatcích 12-A-4, 12-B-4, 12-C-4, 12-D-4 a 12-E-4 zboží, na něž se vztahuje tato kapitola;

e) v dodatcích 12-A-5, 12-B-5, 12-C-5, 12-D-5 a 12-E-5 služby, jiné než stavební, na něž se vztahuje tato kapitola;

f) v dodatcích 12-A-6, 12-B-6, 12-C-6, 12-D-6 a 12-E-6 stavební práce, na něž se vztahuje tato kapitola, a

g) v dodatcích 12-A-7, 12-B-7, 12-C-7, 12-D-7 a 12-E-7 veškeré obecné poznámky.

4. Pokud zadavatel v souvislosti se zahrnutou zakázkou požaduje, aby osoby, na něž se nevztahují dodatky k přílohám 12-A až 12-E některé ze stran, pořizovaly zakázky jeho jménem, použije se obdobně článek 12.6.

ČLÁNEK 12.4

Určování hodnoty veřejných zakázek

1. Při odhadování hodnoty veřejné zakázky za účelem zjištění, zda se jedná o veřejnou zakázku, na kterou se vztahuje tato dohoda, zadavatel:

a) nebude veřejnou zakázku rozdělovat na dílčí zakázky, ani nebude vybírat či používat určitou oceňovací metodu pro odhad její hodnoty s cílem zakázku úplně nebo částečně vyloučit z působnosti této dohody a

b) uvede odhadovanou maximální celkovou hodnotu zakázky za celou dobu jejího trvání, bez ohledu na to, zda bude zadána jednomu či více dodavatelům, přičemž zohlední všechny formy odměňování, včetně:

i) prémií, honorářů, provizí a úroků, a

ii) pokud zakázka stanoví možnost opcí, celkové hodnoty těchto opcí.

2. Pokud je při jediném požadavku na zakázku zadáno více zakázek nebo je zadána zakázka v samostatných částech (oba případy dále jen „opakující se zakázky“), základem pro výpočet odhadované maximální celkové hodnoty je buď:

a) hodnota opakovaných veřejných zakázek na stejný typ zboží nebo služeb udělených během předchozích dvanácti měsíců nebo předchozího účetního období zadavatele, upravená, pokud možno, tak, aby zohledňovala anticipované změny množství nebo hodnoty zboží nebo služeb poskytovaných během následujících dvanácti měsíců, nebo

b) odhadovaná hodnota opakovaných veřejných zakázek na stejný typ zboží nebo služeb udělených během dvanácti měsíců následujících po udělení původní zakázky nebo účetním období zadavatele.

3. V případě veřejné zakázky na koupi na splátky, pronájem či nájem s možností koupě zboží nebo služeb nebo veřejné zakázky, u níž není stanovena celková cena, je základem pro ocenění:

a) v případě smlouvy na dobu určitou:

   i) je-li doba trvání smlouvy kratší či rovna dvanácti měsícům, celková odhadovaná maximální hodnota po dobu jejího trvání, nebo

   ii) přesahuje-li doba trvání smlouvy dvanáct měsíců, celková odhadovaná maximální hodnota, včetně odhadované zůstatkové hodnoty;

b) v případě smlouvy na dobu neurčitou odhadovaný měsíční podíl násobený čtyřiceti osmi, a

c) není-li jisté, zda se jedná o smlouvu na dobu neurčitou či na dobu určitou, použije se písmeno b).

ČLÁNEK 12.5

Bezpečnost a obecné výjimky

1. Žádná ustanovení této kapitoly nelze vykládat tak, že některé straně brání učinit opatření nebo nezveřejnit informace, které považuje za nezbytné pro ochranu svých zásadních bezpečnostních zájmů týkajících se státních zakázek na zbraně, střelivo, obranné produkty či válečný materiál nebo státních zakázek, jež jsou nepostradatelné pro národní bezpečnost nebo pro účely obrany státu.

2. Za podmínky, že se taková opatření neuplatňují způsobem, který by vytvářel nástroj svévolné nebo neoprávněné diskriminace mezi stranami, kde převládají stejné podmínky, nebo skrytého omezení obchodu mezi stranami, se žádná ustanovení této kapitoly nevykládají tak, aby kterékoli straně bránila v přijetí nebo zachování opatření, jež:

a) se vztahují ke zboží nebo službám fyzických osob se zdravotním postižením, dobročinných institucí nebo vytvořeným prací vězňů;

b) jsou nutná k ochraně veřejné mravnosti, pořádku nebo bezpečnosti;

c) jsou nezbytná k ochraně života nebo zdraví lidí, zvířat nebo rostlin, včetně environmentálních opatření, nebo

d) jsou nutná k ochraně duševního vlastnictví.

ČLÁNEK 12.6

Nediskriminace

1. Pokud jde o jakákoli opatření související se zahrnutou zakázkou:

a) Evropská unie, včetně jejích zadavatelů, okamžitě a bezpodmínečně poskytne zboží a službám signatářských států MERCOSURu a dodavatelům signatářských států MERCOSURu, kteří toto zboží a služby nabízejí, zacházení, které není méně příznivé než zacházení poskytované domácímu zboží, službám a dodavatelům;

b) každý signatářský stát MERCOSURu, včetně jejich zadavatelů, okamžitě a bezpodmínečně poskytne zboží a službám Evropské unie a dodavatelům Evropské unie, kteří toto zboží a služby nabízejí, zacházení, které není méně příznivé než zacházení poskytované domácímu zboží, službám a dodavatelům.

2. Pokud jde o jakékoli opatření týkající se zahrnutých veřejných zakázek, Evropská unie ani žádný signatářský stát MERCOSURu, včetně jejich příslušných zadavatelů, nesmí:

a) zacházet s místně usazeným dodavatelem méně příznivě než s jiným místně usazeným dodavatelem na základě míry zahraniční příslušnosti nebo vlastnictví osoby druhé strany[1] [2] nebo

b) diskriminovat dodavatele usazeného na jejím území na základě toho, že zboží nebo služby, které pro určitou veřejnou zakázku nabízí, jsou zbožím nebo službami druhé strany.

3. Tento článek se nevztahuje na cla nebo jiná opatření rovnocenné povahy, která mají dopad na zahraniční obchod, ani na jiné dovozní předpisy a opatření ovlivňující obchod se službami, které se liší od těch, které konkrétně upravují zadávání veřejných zakázek, na něž se vztahuje tato kapitola.

---

[1] Bez ohledu na čl. 12.3 odst. 1 se v případě Evropské unie a Argentiny použije odst. 2 písm. a) na veškeré zakázky v Argentině, pokud jde o dodavatele z Evropské unie, kteří jsou právnickými osobami usazenými v Argentině, a v Evropské unii, pokud jde o dodavatele z Argentiny, kteří jsou právnickými osobami usazenými v Evropské unii. To nadále podléhá bezpečnostním a obecným výjimkám definovaným v článku 12.5.

[2] Bez ohledu na čl. 12.3 odst. 1 se v případě Evropské unie a Brazílie použije odst. 2 písm. a) na veškeré zakázky v Brazílii, pokud jde o dodavatele z Evropské unie, kteří jsou právnickými osobami usazenými v Brazílii, a v Evropské unii, pokud jde o dodavatele z Brazílie, kteří jsou právnickými osobami usazenými v Evropské unii. To nadále podléhá bezpečnostním a obecným výjimkám definovaným v článku 12.5.

ČLÁNEK 12.7

Použití elektronických prostředků

1. Každá strana provádí zahrnuté veřejné zakázky v co nejširším rozsahu elektronickými prostředky a spolupracuje při vývoji a rozšiřování používání elektronických prostředků v systémech zadávání veřejných zakázek.

2. Pokud zadavatel zadává zahrnutou veřejnou zakázku elektronickými prostředky, musí:

a) zajistit, aby byla veřejná zakázka zadána s použitím takových systémů informačních technologií a softwaru (včetně technologií a softwaru pro ověřování pravosti a kódování informací), které jsou obecně dostupné a interoperabilní s ostatními běžně dostupnými systémy informačních technologií a softwarem, a

b) udržovat mechanismy, které zajišťují integritu žádostí o účast a integritu nabídek, včetně registrace času a příjmu a také prevence neoprávněného přístupu.

ČLÁNEK 12.8

Provádění nabídkového řízení

Zadavatel provádí nabídkové řízení, na které se vztahuje tato kapitola, transparentním a nestranným způsobem, který předejde střetu zájmů, zabrání korupčním praktikám a je v souladu s touto kapitolou za použití těchto metod: otevřené zadávací řízení, výběrové zadávací řízení nebo omezené zadávací řízení. Každá strana přijme nebo zachová sankce za korupční praktiky v souladu se svými právními předpisy.

ČLÁNEK 12.9

Pravidla původu

Pro účely článku 12.6 se vymezení původu zboží provádí na nepreferenčním základě.

ČLÁNEK 12.10

Odepření výhod

Aniž jsou dotčeny lhůty pro zadávací řízení a s výhradou předchozího oznámení poskytovateli služeb druhé strany a na požádání konzultací s poskytovatelem služeb druhé strany, může strana odepřít tomuto dodavateli výhody plynoucí z této kapitoly, je-li tento dodavatel právnickou osobou druhé strany, která se na území této druhé strany nezapojuje do podstatné obchodní činnosti.

ČLÁNEK 12.11

Kompenzace

Pokud jde o zahrnuté veřejné zakázky, žádná ze stran neusiluje o kompenzace, nezohledňuje je, neukládá ani nevymáhá.

ČLÁNEK 12.12

Zveřejňování informací o veřejných zakázkách

1. Každá strana:

a) neprodleně zveřejní každý zákon, nařízení, soudní rozhodnutí nebo obecně platné správní opatření a standardní smluvní ujednání předepsané zákonem či nařízením, které jsou začleněné v podobě odkazu do oznámení nebo zadávací dokumentace a do postupu vztahujícího se k zakázkám podle této kapitoly, jakož i veškeré jejich úpravy, a to na oficiálně určených elektronických či tištěných médiích, která mají širokou distribuci a jsou veřejnosti snadno dostupná;

b) poskytne na žádost druhé strany další informace týkající se uplatňování těchto ustanovení;

c) uvede v dodatcích 12-F-1, 12-G-1, 12-H-1, 12-I-1 a 12-J-1 elektronická nebo tištěná média, v nichž strana zveřejňuje informace popsané v písmenu a);

d) jsou-li k dispozici v dodatcích 12-F-2, 12-G-2, 12-H-2, 12-I-2 a 12-J-2, uvede elektronická média, v nichž strana zveřejňuje oznámení požadovaná podle článku 12.13, čl. 12.15 odst. 4 a čl. 12.23 odst. 2.

2. Každá strana neprodleně oznámí druhé straně veškeré změny informací uvedených v jejích dodatcích k přílohám 12-F až 12-J. Rada pro obchod odpovídajícím způsobem změní přílohy 12-F až 12-J v souladu s čl. 22.1 odst. 6 písm. f).

ČLÁNEK 12.13

Uveřejňování oznámení

Oznámení zamýšlené veřejné zakázky

1. U každé zahrnuté veřejné zakázky, s výjimkou okolností popsaných v článku 12.20, zveřejní zadavatel oznámení zamýšlené veřejné zakázky, které je přímo a bezplatně přístupné elektronickými prostředky prostřednictvím jednotného přístupového místa pro Evropskou unii na evropské úrovni a pro signatářské státy MERCOSURu na vnitrostátní úrovni nebo jakmile je takové jednotné přístupové místo zřízeno na úrovni MERCOSURu. Oznámení zamýšlené veřejné zakázky musí být nadále přístupné veřejnosti alespoň do konce lhůty uvedené v oznámení. Elektronické médium uvede každá strana ve svých dodatcích k přílohám 12-F až 12-J. Každé takové oznámení obsahuje informace uvedené v příloze 12-O.

Souhrnné oznámení

2. Pro každou zamýšlenou veřejnou zakázku zveřejní zadavatel souhrnné oznámení, které bude dostupné v jednom z úředních jazyků WTO, v němž je závazná Dohoda o WTO, v okamžiku zveřejnění úplného oznámení zamýšlené veřejné zakázky. Každé takové oznámení obsahuje informace uvedené v příloze 12-K.

Oznamování plánovaných veřejných zakázek

3. Zadavatelé se vyzývají, aby v každém rozpočtovém roce co nejdříve zveřejnili v příslušném tištěném nebo elektronickém médiu uvedeném v dodatcích k přílohám 12-F až 12-J oznámení o svých budoucích plánech zadávání veřejných zakázek. Takové oznámení by mělo obsahovat předmět veřejné zakázky a plánované datum, kdy bude zveřejněno oznámení zamýšlené veřejné zakázky.

4. Zadavatel z dodatků 12-A-2, 12-A-3, 12-B-2, 12-B-3, 12-C-2, 12-C-3, 12-D-2, 12-D-3, 12-E-2 a 12-E-3 k přílohám 12-A až 12-E může použít oznámení plánované veřejné zakázky jako oznámení zamýšlené veřejné zakázky za předpokladu, že toto oznámení plánované veřejné zakázky obsahuje všechny informace stanovené v příloze 12-O, které jsou dostupné, a také prohlášení, že zainteresovaní dodavatelé mají zadavateli sdělit svůj zájem o veřejnou zakázku.

ČLÁNEK 12.14

Podmínky účasti

1. Zadavatel omezí veškeré podmínky účasti v nabídkovém řízení na podmínky, které jsou zásadní pro zajištění toho, aby měl dodavatel pro realizaci dané veřejné zakázky právní a finanční kapacitu i podnikatelské a odborné schopnosti.

2. Při posuzování, zda dodavatel splňuje podmínky účasti, zadavatel hodnotí finanční kapacitu i podnikatelské a odborné schopnosti dodavatele na základě jeho podnikatelských aktivit jak na území strany zadavatele, tak mimo ně.

3. Zadavatel může požadovat, aby dodavatel prokázal příslušné předchozí zkušenosti; nesmí však účast dodavatele ve veřejné zakázce podmínit dřívějším zadáním jedné nebo více zakázek zadavatelem dané strany tomuto dodavateli nebo předchozími pracovními zkušenostmi dodavatele na území dotčené strany.

4. Při tomto posuzování zadavatel vychází z podmínek, které předem blíže určil v oznámeních či v zadávací dokumentaci.

5. Zadavatel může dodavatele vyloučit z těchto důvodů:

a) úpadek;

b) nepravdivá prohlášení;

c) významné nedostatky při provádění některých podstatných požadavků či povinností podle předchozí smlouvy či smluv;

d) pravomocné rozhodnutí v souvislosti s trestnou činností nebo se závažnými veřejnými trestnými činy;

e) jiné sankce, které znemožňují dodavateli uzavřít smlouvu se subjekty strany;

f) vážné profesní pochybení, které zpochybňuje bezúhonnost dodavatelů, nebo

g) neplacení daní.

6. Podmínky pro účast stanovené zadavatelem podle odstavců 1, 2 a 3 musí dodavatelé stran splnit předložením dokumentace požadované v nabídce nebo rovnocenné dokumentace.

ČLÁNEK 12.15

Způsobilost dodavatelů

Výběrové zadávací řízení

1. Pokud zadavatel hodlá využít výběrového zadávacího řízení:

a) zahrne do oznámení zamýšlené veřejné zakázky alespoň informace uvedené v písmenech a), b), c), i), j) a k) přílohy 12-O a vyzve dodavatele k podání žádosti o účast a

b) před začátkem lhůty pro podávání nabídek poskytne kvalifikovaným dodavatelům alespoň informace uvedené v písmenech d) až h) přílohy 12-O.

2. Zadavatel uzná za kvalifikované dodavatele všechny domácí dodavatele a všechny dodavatele druhé strany, kteří splňují podmínky účasti v daném výběrovém řízení, ledaže by zadavatel v oznámení zamýšlené veřejné zakázky stanovil jakékoliv omezení, pokud jde o počet dodavatelů, jimž bude dovoleno předložit nabídku, a kritéria pro výběr tohoto omezeného počtu dodavatelů.

3. Pokud zadávací dokumentace není veřejně přístupná od data zveřejnění oznámení podle odstavce 1, zadavatel zajistí, aby tyto dokumenty byly poskytnuty všem kvalifikovaným dodavatelům vybraným v souladu s odstavcem 2 ve stejnou dobu.

Stálé seznamy

4. Pokud právní předpisy strany stanoví, že zadavatelé mohou vést stálý seznam dodavatelů, zajistí, aby oznámení vyzývající dodavatele, kteří mají zájem, k podání žádosti o zařazení na seznam bylo:

a) zveřejňováno každý rok a

b) je-li zveřejňováno elektronickými prostředky, bylo nepřetržitě k dispozici na vhodném médiu uvedeném v dodatcích k přílohám 12-F až 12-J. Toto oznámení musí obsahovat informace stanovené v příloze 12-L.

5. V případech, kdy je platnost stálého seznamu stanovena na tři roky nebo méně, může zadavatel bez ohledu na ustanovení odstavce 4 zveřejnit oznámení podle odstavce 4 pouze jednou, a sice na začátku doby platnosti seznamu, za předpokladu, že oznámení:

a) uvádí dobu platnosti a žádná další oznámení již nebudou uveřejněna a

b) je zveřejněno elektronickými prostředky a je během doby platnosti neustále dostupné.

6. Zadavatel umožní dodavatelům požádat kdykoliv o zařazení na stálý seznam a všechny kvalifikované dodavatele na tento seznam zapíše v přiměřeně krátké době.

7. Pokud dodavatel, který není zařazen na stálý seznam, podá žádost o účast v zadávacím řízení založeném na stálém seznamu a předloží všechny související požadované dokumenty ve lhůtě stanovené v příloze 12-M, zadavatel jeho žádost posoudí. Při zvažování zadání dané zakázky nesmí zadavatel vyloučit dodavatele pouze z toho důvodu, že na posouzení žádosti nemá dostatek času, ledaže není ve výjimečných případech kvůli složitosti zakázky schopen dokončit posouzení žádosti ve lhůtě stanovené pro podávání nabídek.

Subjekty uvedené v dodatcích 12-A-2, 12-A-3, 12-B-2, 12-B-3, 12-C-2, 12-C-3, 12-D-2, 12-D-3, 12-E-2 a 12-E-3

8. Zadavatel uvedený v dodatcích 12-A-2, 12-A-3, 12-B-2, 12-B-3, 12-C-2, 12-C-3, 12-D-2, 12-D-3, 12-E-2 a 12-E-3 může oznámení vyzývající dodavatele k podání žádosti o zařazení na stálý seznam použít jako oznámení zamýšlené zakázky za předpokladu, že:

a) oznámení je zveřejněno v souladu s odstavcem 4 a obsahuje informace uvedené v příloze 12-L, všechny informace uvedené v příloze 12-O, které jsou dostupné, a také prohlášení, že se jedná o oznámení zamýšlené zakázky nebo že další oznámení o zakázce, na niž se vztahuje stálý seznam, obdrží pouze dodavatelé zařazení na tento seznam, a

b) zadavatel neprodleně poskytne dodavatelům, kteří u něho projevili o danou zakázku zájem, informace, jež jim budou postačovat pro posouzení jejich zájmu o zakázku, včetně všech zbývajících dostupných informací stanovených v příloze 12-O.

9. Dodavateli, který požádal o zařazení na stálý seznam v souladu s odstavcem 6, může zadavatel uvedený v dodatcích 12-A-2, 12-A-3, 12-B-2, 12-B-3, 12-C-2, 12-C-3, 12-D-2, 12-D-3, 12-E-2 a 12-E-3 povolit podání nabídky v dané veřejné zakázce, pokud má zadavatel dostatek času na přezkoumání, zda splňuje podmínky účasti.

Informace o rozhodnutích zadavatele

10. Zadavatel neprodleně informuje všechny dodavatele, kteří podají žádost o účast na veřejné zakázce nebo o zařazení na stálý seznam, o svém rozhodnutí ohledně jejich žádostí.

11. Zadavatel neprodleně informuje dodavatele a na jeho žádost mu neprodleně poskytne písemné vysvětlení důvodů svého rozhodnutí, pokud:

a) zamítá žádost dodavatele o účast v zadávacím řízení nebo jeho žádost o zařazení na stálý seznam;

b) přestane uznávat dodavatele jako kvalifikovaného nebo

c) odstraní dodavatele ze stálého seznamu.

ČLÁNEK 12.16

Technické specifikace

1. Zadavatel nesmí vypracovávat, přijímat ani uplatňovat žádné technické specifikace nebo předepisovat žádný postup pro posuzování shody za účelem nebo s účinkem omezení hospodářské soutěže, vytvoření zbytečných překážek pro mezinárodní obchod nebo diskriminace mezi dodavateli.

2. Při definování technických specifikací pořizovaného zboží nebo služeb zadavatel, je-li to vhodné:

a) stanoví technické specifikace spíše ve smyslu výkonnostních a funkčních požadavků než vzhledových nebo popisných charakteristik a

b) založí technické specifikace na mezinárodních normách, pokud takové normy existují; jinak na vnitrostátních technických předpisech, uznávaných vnitrostátních normách nebo na stavebních předpisech; každý odkaz je doprovázen slovy: „nebo rovnocenné“.

3. Pokud se v technických specifikacích použijí vzhledové nebo popisné charakteristiky, měl by zadavatel uvést, je-li to vhodné, že bude brát v úvahu nabídky rovnocenného zboží či služeb, které prokazatelně splňují podmínky dané zakázky, a to použitím například slov „nebo rovnocenné“ v zadávací dokumentaci.

4. Zadavatel nesmí v technických specifikacích uvádět požadavek nebo odkaz na určitou ochrannou známku nebo obchodní jméno, patent, autorské právo, průmyslový vzor nebo typ, specifický původ, výrobce nebo dodavatele, pokud existuje jiný dostatečně přesný nebo srozumitelný způsob, jak požadavky na veřejnou zakázku popsat. Pokud takový způsob neexistuje, musí zadavatel v zadávací dokumentaci použít například slova „nebo rovnocenný“.

5. Zadavatel si nevyžádá ani nepřijme způsobem, který by ve svém důsledku bránil hospodářské soutěži, doporučení, které by mohlo být použito při vypracovávání nebo přijímání technických specifikací pro určitou veřejnou zakázku, od osoby, která může mít na veřejné zakázce obchodní zájem.

6. Pro upřesnění je třeba uvést, že strana, včetně jejích zadavatelů, může v souladu s tímto článkem vypracovávat, přijímat či uplatňovat technické specifikace s cílem podporovat zachování přírodních zdrojů nebo ochranu životního prostředí.

ČLÁNEK 12.17

Zadávací dokumentace

1. Zadavatel poskytne dodavatelům zadávací dokumentaci, která obsahuje všechny informace potřebné k tomu, aby dodavatelé mohli připravit a předložit odpovídající nabídky. Pokud nebyly tyto údaje poskytnuty již v oznámení zamýšlené veřejné zakázky, musí zadávací dokumentace obsahovat úplné informace o těchto záležitostech:

a) zakázce, včetně povahy a množství pořizovaného zboží či služeb, nebo, není-li toto množství známo, množství odhadovaného, a o veškerých požadavcích, které musí být splněny, včetně jakýchkoli technických specifikací, osvědčení o posouzení shody, plánů, nákresů nebo instrukčních materiálů;

b) podmínkách účasti dodavatelů, včetně seznamu informací a dokumentů, jež musí dodavatelé předložit v souvislosti s podmínkami účasti;

c) veškerých hodnoticích kritériích, jež zadavatel zvažuje při zadávání zakázky, a není-li cena jediným kritériem, jejich relativní váhu;

d) vede-li zadavatel zadávací řízení elektronicky, požadavcích pro ověřování pravosti a kódování nebo jiných požadavcích souvisejících s podáváním informací elektronickou cestou;

e) uspořádá-li zadavatel elektronickou aukci, pravidlech, za nichž bude aukce provedena, včetně stanovení prvků veřejné zakázky v souvislosti s hodnotícími kritérii;

f) pokud je zadávací řízení veřejně zahájeno, datu, čase a místě zahájení, případně osobách, jejichž přítomnost bude povolena;

g) všech ostatních podmínkách, včetně platebních podmínek a jakýchkoli omezení prostředků, kterými lze nabídky podávat, například v tištěné formě nebo elektronicky, a

h) lhůtách pro dodání zboží či poskytnutí služeb.

2. Při stanovení data dodání zboží či poskytnutí služeb v dokumentaci nabídkového řízení musí zadavatel zohlednit faktory, jako je složitost veřejné zakázky, rozsah očekávaných subdodávek a realistická doba potřebná pro výrobu, vyskladnění a dopravu zboží z místa dodání nebo doba potřebná pro poskytnutí služeb.

3. Hodnotící kritéria uvedená v oznámení zamýšlené veřejné zakázky nebo zadávací dokumentaci mohou zahrnovat mimo jiné cenu a jiné nákladové faktory, kvalitu, technickou úroveň, vlastnosti z hlediska vlivu na životní prostředí a dodací podmínky.

4. Zadavatel neprodleně poskytne zadávací dokumentaci každému dodavateli, který se účastní zadávacího řízení, pokud o to tento dodavatel požádá, a odpoví na jakoukoli odůvodněnou žádost dodavatele účastnícího se zadávacího řízení o příslušné informace za předpokladu, že tyto informace tomuto dodavateli neposkytují výhodu oproti jeho konkurentům v zadávacím řízení a že žádost byla předložena v příslušných lhůtách.

5. Pokud před posouzením nabídek podle článku 12.22 zadavatel změní nebo upraví kritéria nebo požadavky stanovené v oznámení zamýšlené veřejné zakázky nebo v zadávací dokumentaci poskytnuté zúčastněným dodavatelům, předá písemně všechny tyto změny:

a) všem dodavatelům, kteří se v době změn informací účastní řízení, pokud jsou známi, a ve všech ostatních případech stejným způsobem jako u původních informací, a

b) v dobu umožňující, aby tito dodavatelé měli možnost příslušně upravit své nabídky a znovu je podat.

6. Zadavatelé mohou požadovat záruky od zúčastněných dodavatelů, že nabídku dodrží, a od úspěšného dodavatele, že nabídku provede.

ČLÁNEK 12.18

Lhůty

Zadavatel v souladu se svými vlastními potřebami poskytne dodavatelům dostatek času na přípravu a na podání žádosti o účast, jakož i na předložení odpovídající nabídky, přičemž zohlední faktory, jako je povaha a náročnost veřejné zakázky, rozsah očekávaných subdodávek nebo čas pro předání nabídky ze zahraničního i domácího místa, pokud k předání není použito elektronických prostředků. Tyto lhůty, včetně jakýchkoli prodloužení, jsou stejné pro všechny zainteresované nebo zúčastněné dodavatele. Příslušné lhůty jsou stanoveny v příloze 12-M.

ČLÁNEK 12.19

Vyjednávání

1. Pokud právní předpisy strany stanoví, že zadavatelé mohou zadávat zakázky prostřednictvím vyjednávání, mohou tak učinit v těchto případech:

a) v souvislosti s veřejnými zakázkami, u kterých uvedli tento záměr v oznámení zamýšlené veřejné zakázky, nebo

b) pokud se na základě vyhodnocení jeví, že žádná nabídka není zjevně nejvýhodnější z hlediska zvláštních hodnotících kritérií stanovených v oznámení nebo v zadávací dokumentaci.

2. Zadavatel je povinen:

a) zajistit, aby každé vyloučení dodavatelů, kteří se účastní vyjednávání, bylo provedeno v souladu s hodnotícími kritérii stanovenými v oznámeních nebo v zadávací dokumentaci, a

b) povolit po ukončení jednání všem zbývajícím dodavatelům podat nové nebo přepracované nabídky ve společné lhůtě.

ČLÁNEK 12.20

Omezené zadávací řízení

1. Není-li zadávací řízení použito k zamezení hospodářské soutěži nebo k ochraně domácích dodavatelů, může zadavatel zadat zakázky prostřednictvím omezeného zadávacího řízení, a to za těchto okolností:

a) pokud:

i) nebyly předloženy žádné nabídky nebo pokud o účast nepožádal žádný dodavatel;

ii) nebyly předloženy žádné nabídky, které by odpovídaly základním požadavkům zadávací dokumentace;

iii) žádný dodavatel nesplnil podmínky účasti, nebo

iv) podané nabídky byly tajně dohodnuty,

za předpokladu, že požadavky uvedené v zadávací dokumentaci nejsou podstatně změněny;

b) pokud, v případě uměleckých děl nebo z důvodů, které souvisí s ochranou výlučných práv k duševnímu vlastnictví, jako jsou patenty či autorská práva, nebo důvěrných obchodních informací, nebo v případě neexistence hospodářské soutěže z technických důvodů, mohou být zboží nebo služby dodány nebo poskytnuty pouze určitým dodavatelem nebo poskytovatelem a neexistuje žádná přiměřená alternativa nebo náhrada;

c) pokud jde o dodatečné dodávky od původního dodavatele obsahující zboží a služby, které nebyly do prvotní veřejné zakázky zahrnuty, a pokud změna dodavatele tohoto dodatečného zboží či služeb:

   i) není možná z ekonomických nebo technických důvodů, jakými jsou požadavky na zaměnitelnost nebo interoperabilitu se stávajícím zařízením, softwarem, službami nebo instalacemi pořízenými v rámci prvotní veřejné zakázky, a

   ii) by zadavateli způsobila značné obtíže nebo výrazné zvýšení nákladů;

d) v případě zboží zakoupeného na komoditním trhu;

e) pokud zadavatel pořizuje prototyp nebo první zboží nebo službu, které jsou vyvinuty na jeho žádost v průběhu plnění nebo pro plnění určité zakázky na výzkum, pokus, studii nebo původní vývoj; pokud byly tyto zakázky provedeny, vztahuje se na následné zakázky na zboží nebo služby tato kapitola;

f) v nezbytně nutných případech, pokud z naléhavých důvodů vyvolaných událostmi, které zadavatel nemohl předvídat, by výrobky nebo služby nemohly být opatřeny včas prostřednictvím otevřeného nebo výběrového zadávacího řízení;

g) v případě přidělení zakázky vítězi soutěže o návrh, pokud byla soutěž uspořádána způsobem, který je v souladu se zásadami této kapitoly, a pokud jsou v ní soutěžící hodnoceni nezávislou porotou a vítěz má za odměnu získat zakázku na návrh, nebo

h) u nákupů uskutečněných za výjimečně výhodných podmínek, které vznikají pouze ve velmi krátké době, jako jsou neobvyklé převody právnickými osobami, které obvykle nejsou dodavateli, nebo zcizení aktiv podniků v likvidaci nebo nucené správě.

2. Zadavatel vede záznamy nebo vypracovává písemné zprávy, v nichž je uvedeno konkrétní odůvodnění týkající se každé zakázky zadané podle odstavce 1.

ČLÁNEK 12.21

Elektronické aukce

Pokud zadavatel hodlá vypsat zahrnutou veřejnou zakázku za pomoci elektronické aukce, poskytne každému účastníkovi před zahájením této aukce:

a) metodu pro automatické hodnocení, včetně matematického vzorce, která je založena na hodnotících kritériích stanovených v zadávací dokumentaci a která musí být při aukci použita pro automatické řazení a přeřazování;

b) výsledky všech prvotních hodnocení prvků jeho nabídky, pokud má být zakázka zadána na základě nejvýhodnější nabídky, a

c) jakékoli jiné relevantní informace k průběhu aukce.

ČLÁNEK 12.22

Nakládání s nabídkami a zadávání zakázek

1. Zadavatel všechny nabídky přijímá, otevírá a nakládá s nimi podle postupů, které zaručí spravedlnost a nestrannost zadávacího řízení, jakož i zachování důvěrnosti nabídek.

2. Zadavatel nepenalizuje žádného dodavatele, jehož nabídka je přijata po uplynutí určené lhůty, pokud je toto zpoždění způsobeno pouze zanedbáním ze strany zadavatele.

3. Nabídka, která má být hodnocena z hlediska možnosti zadání zakázky, musí mít písemnou podobu a musí v době otevření odpovídat nezbytným požadavkům stanoveným v zadávací dokumentaci a případně v oznámeních a musí být podána dodavatelem, který splňuje podmínky účasti.

4. S výjimkou případů, kdy zadavatel rozhodne, že přidělení zakázky není ve veřejném zájmu, přidělí zakázku tomu dodavateli, o kterém rozhodne, že je schopen splnit podmínky smlouvy, a který na základě pouhých hodnotících kritérií stanovených v oznámeních a v zadávací dokumentaci předložil nejvýhodnější nabídku nebo nabídku cenově nejnižší, pokud je cena jediným kritériem.

5. Pokud zadavatel obdrží nabídku s cenou, která je ve srovnání s cenami ostatních podaných nabídek mimořádně nízká, může u dodavatele ověřit, zda splňuje podmínky účasti a zda je schopen splnit podmínky zakázky.

6. Zadavatel nebude využívat opcí, rušit veřejné zakázky či měnit zadané zakázky způsobem, který obchází povinnosti podle této kapitoly.

7. Každá strana může stanovit, že pokud z důvodů, které lze přičíst úspěšnému dodavateli, není smlouva uzavřena v přiměřené lhůtě nebo pokud úspěšný dodavatel nesplňuje záruku za plnění zakázky uvedenou v článku 12.17 nebo nesplňuje smluvní podmínky, může být zakázka zadána dodavateli, který předložil další nejvýhodnější nabídku.

ČLÁNEK 12.23

Transparentnost informací o zakázce

1. Zadavatel zúčastněné dodavatele neprodleně seznámí se svým rozhodnutím o zadání zakázky a na žádost některého dodavatele tak učiní písemně. S výhradou čl. 12.24 odst. 2 a 3 poskytne zadavatel neúspěšným dodavatelům na jejich žádost odůvodnění, proč nevybral jejich nabídku, a uvede relativní přednosti, které měla nabídka vítězného dodavatele.

2. Po zadání každé zakázky, na kterou se vztahuje tato kapitola, zadavatel co nejdříve ve lhůtách stanovených právními předpisy každé strany zveřejní oznámení v příslušném tištěném nebo elektronickém médiu uvedeném v dodatcích k přílohám 12-F až 12-J. Je-li k tomuto účelu použito pouze elektronické médium, informace musí zůstat snadno dostupné po přiměřenou dobu. Oznámení obsahuje přinejmenším tyto informace:

a) popis pořizovaného zboží nebo pořizovaných služeb, který může zahrnovat povahu a množství pořizovaného zboží a povahu a rozsah pořizovaných služeb;

b) název a adresu zadavatele;

c) název vítězného dodavatele;

d) hodnotu vítězné nabídky nebo nejvyšší a nejnižší nabídky, která byla při zadání zakázky vzata v úvahu;

e) datum zadání zakázky a

f) použitý druh zadávacího řízení a v případě použití omezeného zadávacího řízení popis okolností odůvodňujících použití tohoto postupu.

3. Obě strany si budou vzájemně poskytovat dostupné a srovnatelné statistické údaje ohledně veřejných zakázek, jichž se týká tato kapitola.

ČLÁNEK 12.24

Zpřístupňování informací

1. Na žádost jedné ze stran poskytne druhá strana neprodleně veškeré relevantní informace o posouzení zahrnuté veřejné zakázky, aby zjistila, zda byla zakázka zadána v souladu s pravidly této kapitoly. V případech, kdy by sdělení těchto informací poškodilo hospodářskou soutěž při nabídkových řízeních v budoucnosti, nezpřístupní přijímající strana tyto informace žádnému dodavateli bez konzultace se stranou, která dané informace poskytla, a bez jejího souhlasu.

2. Strany, včetně jejich zadavatelů, neposkytnou žádnému dodavateli informace, jež by mohly poškodit spravedlivou hospodářskou soutěž mezi dodavateli, bez ohledu na jakákoli jiná ustanovení této kapitoly.

3. Žádná ustanovení této kapitoly nelze vykládat tak, že by strana, včetně jejích zadavatelů, orgánů a přezkumných subjektů, byla povinna zpřístupňovat důvěrné informace, pokud by takové zpřístupnění:

a) bránilo prosazování práva;

b) mohlo poškodit spravedlivou hospodářskou soutěž mezi dodavateli;

c) poškodilo legitimní podnikatelské zájmy konkrétních osob, včetně ochrany duševního vlastnictví, nebo

d) bylo jinak v rozporu s veřejným zájmem.

ČLÁNEK 12.25

Vnitrostátní přezkumná řízení

1. Každá strana zavede či zachová včasné, účinné, transparentní a nediskriminační správní či soudní přezkumné řízení, v němž bude moci dodavatel napadnout:

a) porušení ustanovení této kapitoly, nebo

b) nedodržení opatření strany, kterými se provádí tato kapitola, pokud dodavatel nemá právo přímo napadnout porušení této kapitoly podle právních předpisů strany,

jestliže k němu došlo v souvislosti se zahrnutou veřejnou zakázkou, na které daný dodavatel má nebo měl zájem. Procesní pravidla pro veškeré námitky musí mít písemnou podobu a být veřejně dostupná.

2. Každá strana může ve svých právních předpisech stanovit, že v případě stížnosti dodavatele v souvislosti se zahrnutou zakázkou vyzve dotčená strana svého zadavatele a dodavatele, aby usilovali o vyřešení stížnosti prostřednictvím konzultací. Zadavatel jakoukoli takovou stížnost včas a nestranně zváží, a to způsobem, který nepoškodí dodavatelovu účast na probíhající nebo budoucí veřejné zakázce nebo jeho právo hledat nápravu podle postupu pro správní či soudní přezkum.

3. Každému dodavateli se na vypracování a podání námitky poskytne dostatek času, v každém případě nejméně deset dní od doby, kdy se dodavatel o důvodech pro námitku dozvěděl nebo se rozumně dozvědět mohl.

4. Každá strana zřídí nebo pověří nejméně jeden nestranný správní či soudní orgán, který je nezávislý na zadavatelích a který bude přijímat a přezkoumávat námitky podané dodavatelem v souvislosti se zahrnutou zakázkou.

5. Pokud námitku prvotně přezkoumává jiný subjekt než orgán uvedený v odstavci 4 tohoto článku, zajistí strana dodavateli možnost odvolat se proti prvotnímu rozhodnutí k nestrannému správnímu nebo soudnímu orgánu, který je nezávislý na zadavateli, jehož zadávací řízení je předmětem námitky. Přezkumný orgán, který není soudem, buď podléhá soudnímu přezkumu, nebo má procesní záruky, které zajistí, aby:

a) zadavatel odpověděl na námitku písemně a zpřístupnil orgánu, který provádí přezkum, veškerou relevantní dokumentaci;

b) účastníci řízení měli právo být slyšeni předtím, než orgán, který provádí přezkum námitky, vynese rozhodnutí;

c) účastníci řízení měli právo na zastoupení a doprovod;

d) účastníci řízení měli přístup na všechna řízení;

e) účastníci řízení měli právo požadovat, aby řízení probíhalo veřejně a mohli při něm být přítomni svědci, a

f) rozhodnutí nebo doporučení navazující na námitky dodavatelů byla poskytována v rozumné lhůtě, písemně a s odůvodněním základu pro každé rozhodnutí či doporučení.

6. Každá strana přijme nebo zachová postupy pro:

a) rychlá dočasná opatření, která zajistí, aby dodavatel nepřišel o možnost účastnit se zadávacího řízení. Tato dočasná opatření mohou vést k pozastavení zadávacího řízení. Tyto postupy mohou zajistit, že při rozhodování o tom, zda by se taková opatření měla uplatnit, mohou být zohledněny hlavní nepříznivé důsledky pro dotčené zájmy, včetně veřejného zájmu. V případě neuplatnění opatření musí být pro to písemně uvedeny oprávněné důvody, a

b) nápravná opatření nebo vyrovnání za utrpěné ztráty nebo škody, které se mohou omezovat buď jen na náklady spojené s přípravou nabídky, nebo na náklady související s námitkou, nebo na obojí, pokud orgán provádějící přezkum rozhodl, že došlo k porušení nebo nedodržení ustanovení, jak je uvedeno v odstavci 1.

ČLÁNEK 12.26

Změny a opravy oblasti působnosti

1. Strana může navrhnout změnu nebo opravu svých příloh 12-A až 12-E.

Změny

2. Pokud některá ze stran hodlá změnit své přílohy uvedené v odstavci 1, tato strana:

a) o tom písemně informuje druhou stranu a

b) v oznámení uvede návrh přiměřené vyrovnávací úpravy ve vztahu ke druhé straně, aby byl rozsah působnosti zachován na srovnatelné úrovni jako před změnou.

3. Bez ohledu na odst. 2 písm. b) platí, že žádná strana nemusí poskytovat vyrovnávací úpravy, pokud se změna týká subjektu, nad nímž daná strana fakticky ztratila kontrolu nebo vliv.

4. Druhá strana může vznést proti změně námitku, pokud:

a) úprava navržená podle odst. 2 písm. b) není přiměřená k tomu, aby byla zachována srovnatelná úroveň vzájemně dohodnuté působnosti, nebo

b) změna se týká subjektu, nad nímž daná strana fakticky neztratila kontrolu nebo vliv ve smyslu odstavce 3.

Druhá strana vznese písemnou námitku do 45 (čtyřiceti pěti) dnů od obdržení oznámení uvedeného v odst. 2 písm. a). Pokud strana nepodá písemnou námitku do 45 (čtyřiceti pěti) dnů od okamžiku, kdy obdržela oznámení, má se za to, že s navrhovanou změnou souhlasí.

Opravy

5. Za opravu čistě formální povahy se považují tyto změny příloh strany, pokud nemají vliv na vzájemně dohodnutou působnost stanovenou v této kapitole:

a) změna názvu subjektu;

b) spojení dvou či více subjektů uvedených v dodatku a

c) rozdělení subjektu uvedeného v dodatku na dva či více subjektů, které jsou připojeny na seznam subjektů uvedený v témže dodatku.

Strana, která provádí takovou opravu čistě formální povahy, není povinna stanovit kompenzační vyrovnání.

6. V případě návrhu oprav příloh strany oznámí tato strana navržené opravy druhé straně každé dva roky ode dne vstupu této dohody v platnost.

7. Každá strana může druhé straně oznámit námitku proti navrhované opravě do 45 (čtyřiceti pěti) dnů od obdržení oznámení. Pokud strana vznese námitku, musí uvést důvody, proč se domnívá, že navrhovaná oprava není změnou ve smyslu odstavce 5, a musí popsat účinek navrhované opravy na vzájemně dohodnutou působnost stanovenou v této kapitole. Pokud strana nepodá písemnou námitku do 45 (čtyřiceti pěti) dnů od okamžiku, kdy obdržela oznámení, má se za to, že s navrhovanou opravou souhlasí.

Konzultace a řešení sporů

8. Pokud druhá strana vznese námitku proti navrhované změně nebo opravě, snaží se obě strany záležitost vyřešit prostřednictvím konzultací. Není-li dohody dosaženo do 60 (šedesáti) dnů od obdržení námitky, může strana usilující o změnu nebo opravu jejích příloh předat záležitost k postupu pro řešení sporů stanovenému v kapitole 21, pokud se strany nedohodnou na prodloužení lhůty.

9. Konzultačním postupem podle odstavce 8 nejsou dotčeny konzultace stanovené v kapitole 21.

10. Jestliže některá ze stran nevznese námitku proti navrhované změně podle odstavců 2 a 3 nebo proti navrhované opravě podle odstavce 5, nebo pokud se strany na změnách nebo opravách dohodly prostřednictvím konzultací nebo došlo s konečnou platností k urovnání záležitosti podle kapitoly 21, Rada pro obchod změní příslušnou přílohu, tak aby odrážela příslušné změny, opravy nebo dohodnuté vyrovnávací úpravy.

ČLÁNEK 12.27

Podvýbor pro veřejné zakázky

1. Podvýbor pro veřejné zakázky zřízený podle čl. 22.3 odst. 4 má kromě funkcí uvedených v článku 22.3 tyto funkce:

a) přezkoumat vzájemné otevření trhů s veřejnými zakázkami;

b) vyměňovat si informace týkající se možností zadávání veřejných zakázek v každé straně, včetně výměny statistických údajů o zadávání veřejných zakázek, a

c) projednávat rozsah a prostředky spolupráce mezi stranami při zadávání veřejných zakázek, jak je uvedeno v článku 12.28.

ČLÁNEK 12.28

Spolupráce na veřejných zakázkách

1. Strany spolupracují za účelem zajištění účinného provádění této kapitoly. Strany využívají dostupné a stávající nástroje, zdroje a mechanismy.

2. Činnosti spolupráce v této oblasti se provádějí mimo jiné prostřednictvím:

a) výměny informací, osvědčených postupů, statistických údajů, odborníků, zkušeností a politik v oblastech společného zájmu;

b) výměny osvědčených postupů týkajících se využívání udržitelných postupů zadávání veřejných zakázek a dalších oblastí společného zájmu;

c) podpory sítí, seminářů a workshopů zaměřených na témata společného zájmu;

d) předávání znalostí, včetně kontaktů mezi odborníky z Evropské unie a signatářských států MERCOSURu, a

e) sdílení informací mezi Evropskou unií a signatářskými státy MERCOSURu s cílem usnadnit přístup na trhy s veřejnými zakázkami dodavatelům stran, zejména mikropodnikům a malým a středním podnikům.

KAPITOLA 13

DUŠEVNÍ VLASTNICTVÍ

ODDÍL A

OBECNÁ USTANOVENÍ A OBECNÉ ZÁSADY

ČLÁNEK 13.1

Obecná ustanovení

1. Každá strana potvrzuje svá práva a povinnosti podle WTO, Dohody TRIPS a jakékoli jiné mnohostranné dohody týkající se duševního vlastnictví, jíž je smluvní stranou.

2. Každá strana si může zvolit vhodný způsob provádění ustanovení této kapitoly v rámci svého právního systému a praxe způsobem, který je v souladu s cíli a zásadami Dohody TRIPS a této kapitoly.

ČLÁNEK 13.2

Cíle

Cílem této kapitoly je:

a) usnadnit výrobu a uvádění na trh inovativních a kreativních produktů a přístup k nim, podporovat obchod a investice mezi stranami, přispívat k udržitelnějšímu, spravedlivějšímu a inkluzivnějšímu hospodářství stran;

b) dosáhnout přiměřené a účinné úrovně ochrany a prosazování práv duševního vlastnictví, která poskytuje pobídky a odměny pro inovace a zároveň přispívá k účinnému převodu a šíření technologií a podporuje sociální a hospodářský blahobyt a rovnováhu mezi právy držitelů a veřejným zájmem, a

c) podporovat opatření, která pomohou stranám podporovat výzkum a vývoj a přístup ke znalostem, včetně široké škály veřejného vlastnictví.

ČLÁNEK 13.3

Povaha a rozsah povinností

1. Pro účely této dohody se „duševním vlastnictvím“ rozumí všechny kategorie duševního vlastnictví uvedené v oddílech 1 až 7 části II Dohody TRIPS a článcích 13.9 až 13.43 této dohody.

2. Ochrana duševního vlastnictví zahrnuje ochranu proti nekalé soutěži podle článku 10 bis Pařížské úmluvy na ochranu průmyslového vlastnictví z Paříže ze dne 20. března 1883, naposledy pozměněné ve Stockholmu dne 14. července 1967 (dále jen „Pařížská úmluva“).

3. Žádné ustanovení této kapitoly nebrání straně přijmout opatření nezbytná k zabránění zneužívání práv duševního vlastnictví držiteli práv nebo používání praktik, které nepřiměřeně omezují obchod nebo nepříznivě ovlivňují mezinárodní převod technologií, za předpokladu, že tato opatření jsou v souladu s touto kapitolou.

4. Strana není povinna zajistit prostřednictvím svých právních předpisů rozsáhlejší ochranu, než jakou vyžaduje tato kapitola. Tato kapitola nebrání žádné straně uplatňovat prostřednictvím svých právních předpisů vyšší normy pro ochranu a prosazování práv duševního vlastnictví za předpokladu, že nejsou v rozporu s touto kapitolou.

ČLÁNEK 13.4

Zásady

1. Každá strana uznává, že ochrana a prosazování práv duševního vlastnictví může a musí být prováděno způsobem, který přispívá k hospodářskému, sociálnímu a vědeckému pokroku. Každá strana zajistí prosazování práv duševního vlastnictví v rámci svého vlastního právního systému a praxe.

2. Při formulování nebo změně svých právních předpisů může každá strana stanovit výjimky a flexibilitu povolenou mnohostrannými nástroji, jejichž signatáři jsou strany.

3. Strany znovu potvrzují ustanovení Dohody TRIPS týkající se hospodářské soutěže.

4. Strany podporují dosažení cílů OSN v oblasti udržitelného rozvoje.

5. Strany podporují rezoluci Světového zdravotnického shromáždění WHA 60.28 a rámec pro připravenost na pandemii chřipky přijatý na šedesátém čtvrtém Světovém zdravotnickém shromáždění.

6. Strany uznávají význam podpory provádění globální strategie a akčního plánu pro veřejné zdraví, inovace a duševní vlastnictví, přijatých Světovým zdravotnickým shromážděním dne 24. května 2008 (usnesení WHA 61.21 ve znění usnesení WHA 62.16).

7. Strany potvrzují doporučení rozvojového programu přijatá v roce 2007 Valným shromážděním Světové organizace duševního vlastnictví (dále jen „WIPO“).

8. Pokud je nabytí práva duševního vlastnictví podmíněno udělením nebo zápisem tohoto práva, vynaloží každá strana veškeré úsilí, aby zajistila, že postupy pro udělení nebo zápis práva umožní udělení nebo zápis v přiměřené lhůtě, aby se zabránilo neodůvodněnému zkrácení doby ochrany.

ČLÁNEK 13.5

Národní zacházení

Každá strana poskytne státním příslušníkům[1] druhé strany zacházení neméně příznivé, než jaké poskytuje svým vlastním státním příslušníkům, pokud jde o ochranu[2] práv duševního vlastnictví, na něž se vztahuje tato kapitola, s výhradou výjimek stanovených v článcích 3 a 5 Dohody TRIPS[3].

[1] Pro účely této kapitoly se „státním příslušníkem“ ve vztahu k příslušnému právu duševního vlastnictví rozumí osoba některé ze stran, která by splňovala kritéria způsobilosti pro ochranu stanovená v dohodě TRIPS nebo případně v mnohostranných dohodách uzavřených a spravovaných pod záštitou WIPO, jichž je některá ze stran smluvní stranou.

[2] Pro účely článku 13.5 zahrnuje „ochrana“ záležitosti, které mají vliv na dostupnost, nabývání, oblast působnosti, zachování a vymáhání práv duševního vlastnictví, jakož i záležitosti, které mají vliv na využívání práv duševního vlastnictví konkrétně upravených v této kapitole.

[3] Pokud jde o výkonné umělce, výrobce zvukových záznamů a vysílací organizace, tato povinnost se vztahuje pouze na práva poskytnutá podle této kapitoly.

ČLÁNEK 13.6

Ochrana biologické rozmanitosti a tradičních vědomostí

1. Strany uznávají důležitost a význam biologické rozmanitosti a jejích složek a s ní souvisejících tradičních vědomostí, inovací a postupů domorodých a místních společenství[1]. Strany dále potvrzují svá svrchovaná práva k přírodním zdrojům a svá práva a povinnosti stanovené Úmluvou o biologické rozmanitosti z roku 1992, uzavřenou v Riu de Janeiro dne 5. června 1992, pokud jde o přístup ke genetickým zdrojům a spravedlivé a rovnocenné rozdělení přínosů plynoucích z využívání těchto genetických zdrojů.

2. Strany uznávají zvláštní povahu biologické rozmanitosti zemědělství, její zvláštnosti a problémy vyžadující odlišná řešení a potvrzují, že přístup ke genetickým zdrojům pro výživu a zemědělství podléhá zvláštnímu zacházení v souladu s Mezinárodní smlouvou o rostlinných genetických zdrojích pro výživu a zemědělství uzavřenou v Římě dne 3. listopadu 2001 (dále jen „Mezinárodní smlouva o rostlinných genetických zdrojích pro výživu a zemědělství“).

3. Strany mohou tento článek po vzájemné dohodě přezkoumat na základě výsledků a závěrů mnohostranných jednání.

[1] Pro účely článku 13.6 mohou „domorodá a místní společenství“ zahrnovat potomky zotročených Afričanů a drobné zemědělce.

ČLÁNEK 13.7

Vyčerpání práv

Každá strana může zřídit vlastní režim pro vyčerpání práv duševního vlastnictví, s výhradou Dohody TRIPS.

ČLÁNEK 13.8

Dohoda TRIPS a veřejné zdraví

1. Strany uznávají význam Prohlášení o Dohodě TRIPS a veřejném zdraví přijatého dne 14. listopadu 2001 (dále jen „prohlášení z Dohá“) na ministerské konferenci WTO. Při výkladu a provádění práv a povinností podle této kapitoly zajistí strany soulad s prohlášením z Dohá.

2. Každá strana provádí článek 31a Dohody TRIPS, jakož i přílohu a dodatek k příloze uvedené dohody, který vstoupil v platnost dne 23. ledna 2017.

ODDÍL B

NORMY TÝKAJÍCÍ SE PRÁV DUŠEVNÍHO VLASTNICTVÍ

PODODDÍL 1

AUTORSKÉ PRÁVO A PRÁVA S NÍM SOUVISEJÍCÍ[1]

ČLÁNEK 13.9

Mezinárodní dohody

Každá strana potvrzuje svá práva a povinnosti podle následujících mezinárodních dohod s přihlédnutím k tomu, že dohody nejsou pro strany, které nejsou stranami těchto dohod, závazné:

a) Bernská úmluva o ochraně literárních a uměleckých děl uzavřená v Bernu dne 9. září 1886 a pozměněná dne 28. září 1979 (dále jen „Bernská úmluva“);

b) Mezinárodní úmluva o ochraně výkonných umělců, výrobců zvukových záznamů a rozhlasových organizací uzavřená v Římě dne 18. května 1964 (dále jen „Římská úmluva“);

[1] Strany mohou ve svých právních předpisech používat pro práva stanovená v tomto pododdíle různé názvy za předpokladu, že je zajištěna dohodnutá úroveň ochrany.

c) Marrákešská smlouva o usnadnění přístupu k publikovaným dílům osobám nevidomým, osobám se zrakovým postižením nebo osobám s jinými poruchami čtení, přijatá v Marrákeši dne 27. června 2013;

d) Smlouva WIPO o právu autorském, uzavřená v Ženevě dne 20. prosince 1996;

e) Smlouva WIPO o výkonech výkonných umělců a o zvukových záznamech, uzavřená v Ženevě dne 20. prosince 1996, a

f) Pekingská smlouva o ochraně uměleckých výkonů v audiovizi, uzavřená v Pekingu dne 24. června 2012.

ČLÁNEK 13.10

Autoři

Každá strana poskytne autorům výlučné právo povolit nebo zakázat:

a) zhotovování přímých nebo nepřímých, dočasných nebo trvalých rozmnoženin jejich díla nebo jeho části, a to jakýmikoliv prostředky a v jakékoliv formě;

b) jakoukoliv formu veřejného rozšiřování originálu jejich děl nebo jejich rozmnoženin prodejem či jinak;

c) jakékoli sdělování jejich děl veřejnosti po drátě nebo bezdrátově a

d) sdílení jejich děl veřejnosti způsobem, že kdokoliv může mít k němu přístup na místě a v čase podle své vlastní volby.

ČLÁNEK 13.11

Výkonní umělci

Každá strana poskytne výkonným umělcům výlučné právo povolit nebo zakázat:

a) záznam jejich výkonů;

b) zhotovování přímých nebo nepřímých, dočasných nebo trvalých rozmnoženin záznamů jejich výkonů nebo jejich částí, a to jakýmikoliv prostředky a v jakékoliv formě;

c) sdělování zaznamenaného výkonu veřejnosti prodejem nebo jinak;

d) vysílání po drátě či bezdrátově, pokud to stanoví právní předpisy strany, a sdělování jejich výkonů veřejnosti s výjimkou případů, kdy výkon sám je již výkonem vysílaným nebo kdy se tak děje ze záznamu, a

e) sdílení jejich zaznamenaného výkonu veřejnosti způsobem, že kdokoliv může mít k němu přístup na místě a v čase podle své vlastní volby.

ČLÁNEK 13.12

Výrobci zvukových záznamů

Každá strana poskytne výrobcům zvukových záznamů výlučné právo povolit nebo zakázat:

a) přímo nebo nepřímo, dočasné nebo trvalé rozmnožování jejich zvukových záznamů vcelku nebo zčásti jakýmikoli prostředky a v jakékoli podobě;

b) rozšiřování jejich zvukových záznamů včetně jejich kopií veřejnosti prodejem nebo jinak a

c) sdílení jejich zvukových záznamů veřejnosti způsobem, že kdokoliv může mít k němu přístup na místě a v čase podle své vlastní volby.

ČLÁNEK 13.13

Vysílací organizace

Každá strana může ve svých právních předpisech stanovit právní požadavky týkající se toho, co se považuje za vysílací organizaci, a poskytne vysílacím organizacím výlučné právo povolit nebo zakázat:

a) záznam jejich vysílání;

b) zhotovování přímých nebo nepřímých, dočasných nebo trvalých rozmnoženin záznamů jejich vysílání nebo jejich částí, a to jakýmikoliv prostředky a v jakékoliv formě;

c) sdělování záznamů jejich vysílání, ať už jde o vysílání po drátě, nebo o bezdrátové vysílání, včetně kabelového nebo satelitního vysílání, veřejnosti po drátě nebo bezdrátově způsobem, že kdokoliv může mít k němu přístup na místě a v čase podle své vlastní volby;

d) veřejné šíření záznamů jejich vysílání prodejem nebo jinak[1] a

e) přenos jejich vysílání bezdrátově, nebo umožňují-li to právní předpisy strany, po drátě, jakož i sdělování jejich vysílání veřejnosti, pokud je takové sdělování prováděno na místech přístupných veřejnosti po zaplacení vstupného[2].

[1] Ustanovení čl. 13.13 písm. c) a d) se na stranu nevztahují, pokud tato strana ve svých právních předpisech nestanoví práva v nich vymezená. V takovém případě mohou ostatní strany vyloučit vysílací organizace této strany z ochrany poskytované v čl. 13.13 písm. c) a d) a povinnost podle článku 13.5 se nevztahuje na práva stanovená v čl. 13.13 písm. c) a d).

[2] Každá strana může udělit rozsáhlejší práva, pokud jde o sdělování veřejnosti vysílacími organizacemi.

ČLÁNEK 13.14

Právo na odměnu za vysílání zvukových záznamů vydaných k obchodním účelům a jejich sdělování veřejnosti

1. Každá strana stanoví právo, kterým se zajistí, aby uživatel zaplatil odměnu výkonným umělcům a výrobcům zvukových záznamů, pokud je užito zvukového záznamu vydaného k obchodním účelům nebo rozmnoženiny takového zvukového záznamu k bezdrátovému vysílání nebo jakémukoliv jinému sdělování veřejnosti[1].

2. Každá strana zajistí, aby odměnu uvedenou v odstavci 1 požadoval od uživatele výkonný umělec nebo výrobce zvukového záznamu nebo oba. Pro případy, kdy neexistuje dohoda mezi výkonnými umělci a výrobci zvukových záznamů, může každá strana ve svých právních předpisech stanovit pravidla, podle nichž se výkonní umělci a výrobci zvukových záznamů o takovou odměnu dělí.

[1] Každá strana může výkonným umělcům a výrobcům zvukových záznamů udělit rozsáhlejší práva, namísto práva na odměnu nebo navíc k tomu právu, pokud jde o vysílání zvukových záznamů vydaných k obchodním účelům a jejich sdělování veřejnosti.

ČLÁNEK 13.15

Doba ochrany

1. Práva autora literárního nebo uměleckého díla ve smyslu článku 2 Bernské úmluvy trvají po dobu autorova života a nejméně 50 (padesát) let po smrti autora, nebo stanoví-li tak právní předpisy strany, 70 (sedmdesát) let po smrti autora. Pokud jde o fotografická a kinematografická díla, stanoví každá strana dobu ochrany v souladu se svými právními předpisy.

2. U díla spoluautorů se doba stanovená v odstavci 1 počítá od smrti posledního žijícího autora.

3. V případě anonymních nebo pseudonymních děl trvá doba ochrany nejméně 50 (padesát) let poté, co bylo dílo oprávněně zpřístupněno veřejnosti, nebo stanoví-li tak právní předpisy strany, 70 (sedmdesát) let od oprávněného zpřístupnění díla veřejnosti. Bez ohledu na první větu, pokud však autorem přijatý pseudonym nevzbuzuje žádné pochyby o jeho totožnosti, nebo pokud autor odhalí svou totožnost během doby uvedené v první větě, řídí se doba ochrany podle odstavce 1.

4. Práva výkonných umělců na výkon jiný než zaznamenaný na zvukovém záznamu zaniknou nejdříve 50 (padesát) let ode dne provedení výkonu.

5. Práva výkonných umělců a výrobců zvukových záznamů nezaniknou nejméně 50 (padesát) let poté, co byl záznam oprávněně zveřejněn nebo oprávněně zpřístupněn veřejnosti, nebo stanoví-li tak právní předpisy strany, 70 (sedmdesát) let od oprávněného zveřejnění nebo oprávněného zpřístupnění záznamu veřejnosti[1]. Každá strana může v souladu se svými právními předpisy přijmout účinná opatření k zajištění toho, aby zisky vytvořené během 20 (dvaceti) let ochrany po uplynutí 50 (padesáti) let byly spravedlivě rozděleny mezi výkonné umělce a výrobce.

6. Doba ochrany práv vysílacích organizací je nejméně 20 (dvacet) let od prvního vysílání, nebo stanoví-li tak právní předpisy strany, 50 (padesát) let od prvního vysílání.

7. Lhůty stanovené v tomto článku se počítají od 1. (prvního) ledna roku následujícího po události, od které běží.

8. Každá strana může stanovit delší doby trvání ochrany, než jaké jsou stanoveny v tomto článku.

ČLÁNEK 13.16

Právo na opětný prodej

1. Každá strana může stanovit ve prospěch autora výtvarného díla či plastiky právo na opětný prodej, vymezené jako nezcizitelné právo, kterého se nelze do budoucna vzdát, na procentuální podíl z ceny získané z jakéhokoli opětného prodeje díla následujícího po prvním převodu díla autorem.

---

[1] Každá strana může stanovit, že ke zveřejnění nebo oprávněnému sdělování záznamu výkonu nebo zvukového záznamu veřejnosti musí dojít ve stanovené době ode dne výkonu (v případě výkonných umělců) nebo ode dne záznamu (v případě výrobců zvukových záznamů).

2. Právo uvedené v odstavci 1 se vztahuje na všechny úkony opětného prodeje, jehož se účastní prodávající, kupující nebo zprostředkovatel profesionálního zástupce trhu s uměleckými díly, například aukční síně, umělecké galerie a obecně jakýkoli obchodník s uměleckými díly.

3. Každá strana může stanovit, že se právo uvedené v odstavci 1 nevztahuje na opětný prodej, pokud prodávající získal umělecké dílo přímo od autora méně než tři roky před daným opětným prodejem a kdy cena opětného prodeje nepřesahuje minimální částku.

4. Každá strana může stanovit, že autoři, kteří jsou státními příslušníky druhé strany, a jejich právní nástupci požívají práva na opětný prodej v souladu s tímto článkem a právními předpisy dotčené strany za předpokladu, že právní předpisy země, jejímž je autor nebo právní nástupce autora státním příslušníkem, povolují ochranu práva na opětný prodej v dané zemi autorům dotčené strany a jejich právním nástupcům.

ČLÁNEK 13.17

Spolupráce v oblasti kolektivní správy práv

1. Strany budou podporovat spolupráci, transparentnost a nediskriminaci organizací kolektivní správy, zejména pokud jde o příjmy, které vybírají, srážky, které na tyto příjmy uplatňují, využití vybraných licenčních poplatků, politiku rozdělování a jejich repertoár, včetně digitálního prostředí.

2. Pokud organizace kolektivní správy usazená na území jedné strany zastupuje organizaci kolektivní správy usazenou na území druhé strany na základě smlouvy o zastupování, první strana usiluje o zajištění toho, aby zastupující organizace kolektivní správy:

a) nediskriminovala oprávněné členy zastupované organizace a

b) vyplácela částky dlužné zastupované organizaci přesně, pravidelně, s náležitou péčí a zcela transparentním způsobem a poskytovala zastupované organizaci informace o výši příjmů vybraných jejím jménem a o provedených srážkách.

ČLÁNEK 13.18

Výjimky a omezení

1. Každá strana vymezí výjimky a omezení týkající se práv stanovených v tomto pododdíle pouze pro určité zvláštní případy, které nejsou v rozporu s běžným využíváním díla nebo jiného předmětu ochrany a nepoškozují nepřiměřeně oprávněné zájmy nositele práva.

2. Každá strana vyjme z práva na rozmnožování dočasné úkony rozmnožování, které jsou přechodné nebo příležitostné a jsou nedílnou a podstatnou součástí technologického procesu a jejichž jediným účelem je umožnit:

a) přenos v rámci sítě mezi třetími stranami uskutečněný zprostředkovatelem nebo

b) oprávněné užití díla nebo jiného předmětu ochrany, které má být uskutečněno a které nemá samostatný hospodářský význam.

ČLÁNEK 13.19

Ochrana technologických prostředků

1. Každá strana zajistí přiměřenou právní ochranu a účinné právní prostředky proti obcházení účinných technologických prostředků, které nositelé práv používají v souvislosti s výkonem svých práv podle tohoto pododdílu a které omezují úkony, jež dotčení držitelé práv nepovolili nebo které nepovolují právní předpisy.

2. Každá strana může, je-li to možné podle jejích právních předpisů, zajistit, aby držitelé práv zpřístupnili příjemci výjimky nebo omezení prostředky pro využití této výjimky nebo omezení v nezbytném rozsahu.

ČLÁNEK 13.20

Povinnosti v souvislosti s informacemi o správě práv

1. Pro účely tohoto článku se „informacemi o správě práv“ rozumí jakékoli informace poskytnuté nositelem práv, které identifikují dílo nebo jiný předmět ochrany zmíněný v tomto pododdíle, autora nebo jiného nositele práv, nebo informace o podmínkách použití díla nebo jiného předmětu ochrany a jakákoli čísla nebo kódy, které takovou informaci reprezentují.

2. Každá strana poskytne přiměřenou právní ochranu proti jakékoli osobě, která vědomě bez svolení, pokud je jí známo nebo má dostatečné důvody se domnívat, že tímto jednáním umožňuje, usnadňuje nebo zatajuje porušování autorského práva nebo práv s ním souvisejících:

a) odstraňuje nebo pozměňuje jakékoli elektronické informace o správě práv a

b) rozšiřuje, dováží za účelem rozšiřování, vysílá, sděluje nebo zpřístupňuje veřejnosti díla nebo jiné předměty ochrany chráněné podle tohoto pododdílu, ze kterých byly bez svolení odstraněny nebo na nichž byly bez svolení pozměněny elektronické informace týkající se správy práv.

3. Odstavec 1 se použije, pokud jakákoli informace uvedená ve zmíněném odstavci souvisí s kopií díla nebo jiného předmětu ochrany podle tohoto pododdílu nebo se objeví v souvislosti se sdělením veřejnosti tohoto díla nebo předmětu ochrany podle tohoto pododdílu.

4. Strany zajistí, aby povinnosti stanovené v tomto článku nepoškozovaly použití, která neporušují práva.

PODODDÍL 2

OCHRANNÉ ZNÁMKY

ČLÁNEK 13.21

Mezinárodní dohody

Každá strana:

a) dodržuje Niceskou dohodu o mezinárodním třídění výrobků a služeb pro účely zápisu známek, přijatou v Nice dne 15. června 1957 (dále jen „Niceské třídění“)[1], a

b) vynasnaží se přistoupit k Protokolu k Madridské dohodě o mezinárodním zápisu ochranných známek, přijatému v Madridu dne 27. června 1989, naposledy pozměněnému dne 12. listopadu 2007.

[1] Tato povinnost se vztahuje pouze na ochranné známky zapsané po dni přijetí kritérií Niceského třídění nebo přistoupení k tomuto nástroji.

ČLÁNEK 13.22

Postup zápisu

1. Každá strana zavede systém zápisu ochranných známek, v němž je každé konečné zamítavé rozhodnutí, včetně částečného zamítnutí zápisu vydaného příslušnou správou ochranných známek, oznámeno písemně, řádně odůvodněné a napadnutelné.

2. Každá strana stanoví možnost podat námitky proti žádosti o zápis ochranných známek nebo případně proti zápisu ochranných známek. Takové námitkové řízení musí být sporné.

3. Každá strana zpřístupní veřejnosti elektronické databáze žádostí o zápis ochranných známek a zapsaných ochranných známek.

ČLÁNEK 13.23

Práva vyplývající z ochranné známky

Ze zapsané ochranné známky vyplývají pro jejího vlastníka výlučná práva. Vlastník je oprávněn zakázat všem třetím osobám užívat bez jeho souhlasu v obchodním styku:

a) označení totožné s ochrannou známkou pro výrobky nebo služby, které jsou totožné s těmi, pro něž je známka zapsána, a

b) jakékoli označení, jež je totožné s ochrannou známkou nebo jí podobné a je užíváno pro výrobky nebo služby, které jsou totožné s výrobky nebo službami či podobné výrobkům nebo službám, pro něž je ochranná známka zapsána, jestliže existuje pravděpodobnost záměny na straně veřejnosti, včetně pravděpodobnosti asociace s ochrannou známkou.

ČLÁNEK 13.24

Všeobecně známé ochranné známky

1. Článek 6 bis Pařížské úmluvy se použije obdobně na služby. Při určování, zda je ochranná známka všeobecně známá, bude každá strana brát zřetel na to, zda je ochranná známka známa v příslušném okruhu veřejnosti, včetně známosti u dotyčné strany, získané jako důsledek propagace této ochranné známky.

2. Článek 6 bis Pařížské úmluvy se použije obdobně na zboží a služby, které nejsou podobné těm, pro které byla ochranná známka zapsána, za předpokladu, že užívání této ochranné známky ve vztahu k tomuto zboží nebo službám by ukazovalo na vztah mezi tímto zbožím nebo službami a majitelem zapsané ochranné známky a za předpokladu, že zájmy majitele zapsané ochranné známky by pravděpodobně takovým užíváním byly poškozeny.

3. Za účelem uplatnění ochrany všeobecně známých ochranných známek, jak je uvedeno v článku 6 bis Pařížské úmluvy a v čl. 16 odst. 2 a 3 Dohody TRIPS, každá strana náležitě zváží zásady stanovené ve společném doporučení týkajícím se ustanovení o ochraně všeobecně známých ochranných známek, přijatém shromážděním Pařížské unie na ochranu průmyslového vlastnictví a valným shromážděním Světové organizace duševního vlastnictví (WIPO) v rámci 34. série zasedání shromáždění členských států WIPO ve dnech 20. až 29. září 1999.

ČLÁNEK 13.25

Žádosti ve zlé víře

Každá strana stanoví, že ochranná známka může být prohlášena za neplatnou, pokud žadatel požádal o zápis ochranné známky ve zlé víře. Každá strana může rovněž stanovit, že taková ochranná známka se do rejstříku nezapíše.

ČLÁNEK 13.26

Výjimky z práv vyplývajících z ochranné známky

1. Každá strana stanoví omezené výjimky z práv z ochranné známky, jako je správné užití popisných výrazů včetně zeměpisných označení, a může stanovit další omezené výjimky za předpokladu, že takové výjimky budou brát zřetel na oprávněné zájmy vlastníka ochranné známky a třetích osob.

2. Majitel ochranné známky není oprávněn zakázat třetím osobám užívat, pokud je toto užívání v souladu s dobrými mravy v oblasti průmyslu a obchodu:

a) své jméno nebo adresu, je-li touto třetí osobou fyzická osoba;

b) údaje týkající se druhu, jakosti, množství, určeného účelu, hodnoty, zeměpisného původu, doby výroby zboží nebo poskytnutí služby anebo jiných jejich vlastností nebo

c) ochrannou známku, je-li to nezbytné k označení určeného účelu výrobku nebo služby, zejména u příslušenství nebo náhradních dílů.

PODODDÍL 3

PRŮMYSLOVÉ VZORY

ČLÁNEK 13.27

Mezinárodní dohody

Každá strana se vynasnaží o přistoupení k Ženevskému aktu (1999) Haagské dohody o mezinárodním zápisu průmyslových vzorů, přijatému v Ženevě dne 2. července 1999.

ČLÁNEK 13.28

Ochrana zapsaných průmyslových vzorů

1. Každá strana zajistí ochranu nezávisle vytvořených průmyslových vzorů, které jsou nové a původní[1] [2]. Tato ochrana je zajišťována zápisem a uděluje jejich držitelům výlučné právo v souladu s tímto pododdílem.

[1] Pro účely tohoto článku platí, že kterákoli strana může uvážit, že průmyslový vzor, který má individuální povahu, je původní.

[2] Argentina zajistí ochranu nezávisle vytvořených průmyslových vzorů, které jsou nové nebo původní.

2. Držitel zapsaného průmyslového vzoru má právo zabránit třetím osobám, které nemají jeho souhlas, v tom, aby vyráběly, nabízely k prodeji, prodávaly, uváděly na trh, dovážely, vyvážely, skladovaly takový výrobek nebo používaly výrobky nesoucí a ztělesňující chráněný průmyslový vzor, pokud k takovým jednáním dochází pro obchodní účely.

ČLÁNEK 13.29

Doba ochrany

Využitelná doba ochrany, včetně prodloužení, trvá patnáct let ode dne podání žádosti o zápis.

ČLÁNEK 13.30

Ochrana nezapsaných průmyslových vzorů

Každá strana může zavést právní prostředky, které zabrání používání nezapsaných průmyslových vzorů.

ČLÁNEK 13.31

Výjimky a výluky

1. Každá strana může stanovit omezené výjimky z ochrany průmyslových vzorů za předpokladu, že takové výjimky nejsou nepřiměřeně v rozporu s obvyklým využíváním chráněných průmyslových vzorů a nezpůsobují neospravedlnitelnou újmu oprávněným zájmům majitele chráněného průmyslového vzoru, s přihlédnutím k oprávněným zájmům třetích stran.

2. Ochrana průmyslového vzoru se nevztahuje na vzory v zásadě diktované technickými nebo funkčními hledisky.

ČLÁNEK 13.32

Vztah k autorskému právu

Každá strana zajistí v rozsahu stanoveném v jejích právních předpisech, aby průmyslové vzory měly nárok na ochranu také podle jejího autorského práva, a to ode dne, kdy byl průmyslový vzor vytvořen nebo stanoven v jakékoliv podobě. Každá strana stanoví míru a podmínky této ochrany, včetně úrovně požadované původnosti.

PODODDÍL 4

ZEMĚPISNÁ OZNAČENÍ

ČLÁNEK 13.33

Ochrana zeměpisných označení

1. Tento pododdíl se použije na uznávání a ochranu zeměpisných označení pocházejících z území stran.

2. Strany přijmou nezbytná opatření k provedení ochrany zeměpisných označení uvedených v odstavci 1 na svém území a určí vhodnou metodu tohoto provádění v rámci svého právního systému a praxe.

3. Na zeměpisná označení strany se tento článek vztahuje, pouze pokud jsou chráněna jako zeměpisná označení na území strany původu v rámci jejího systému zápisu a ochrany zeměpisných označení.

4. Po přezkoumání právních předpisů druhé strany uvedených v příloze 13-A a zeměpisných označení v příloze 13-B a po dokončení řízení o námitce nebo veřejné konzultace týkající se zeměpisných označení uvedených v příloze 13-B se každá strana zavazuje, že od data vstupu této dohody v platnost bude tato zeměpisná označení chránit v souladu s úrovní ochrany stanovenou v tomto pododdíle, včetně zvláštní úrovně ochrany, zejména jak je stanoveno v čl. 13.35 odst. 8 a dodatku 13-B-1.

5. Každá strana může ve svých právních předpisech chránit zeměpisná označení jiných produktů než zemědělských potravin, vín, lihovin nebo aromatizovaných vín. Strany uznávají, že zeměpisná označení uvedená v příloze 13-D jsou chráněna jako zeměpisná označení v zemi původu.

ČLÁNEK 13.34

Doplňování nových zeměpisných označení

Na žádost strany a po dokončení kroků popsaných v čl. 13.33 odst. 4 může Podvýbor pro práva duševního vlastnictví uvedený v článku 13.59 doporučit Radě pro obchod, aby přijala rozhodnutí podle čl. 22.1 odst. 6 písm. f) o doplnění nových zeměpisných označení do přílohy 13-B, a to i s cílem převést zeměpisná označení uvedená v příloze 13-C do přílohy 13-B.

ČLÁNEK 13.35

Rozsah ochrany zeměpisných označení

1. Každá strana poskytne v souladu se svými právními předpisy právní prostředky, které zúčastněným stranám umožní zabránit:

a) používání zeměpisného označení druhé strany uvedeného v částech 1 a 2 přílohy 13-B pro jakýkoli produkt, který spadá do příslušné třídy produktů, jak je uvedeno v oddíle 3 přílohy 13-B, a který buď:

   i) nepochází ze země původu uvedené v příloze 13-B pro toto zeměpisné označení nebo

   ii) pochází ze země původu uvedené v příloze 13-B pro toto zeměpisné označení, ale nebyl zpracován nebo vyroben v souladu s právními předpisy druhé strany, které by se uplatňovaly v případě, že by produkt byl určen ke spotřebě v druhé straně;

b) užívání jakýchkoli způsobů označení nebo obchodní úpravy zboží, které uvádějí nebo naznačují, že dotyčné zboží pochází z jiné zeměpisné oblasti, než je skutečné místo původu, způsobem, který uvádí veřejnost v omyl, pokud jde o zeměpisný původ zboží;

c) jakémukoli jinému užívání, které představuje akt nekalé soutěže ve smyslu článku 10 bis Pařížské úmluvy;

d) jakémukoli přímému či nepřímému komerčnímu používání chráněných názvů u srovnatelných produktů, které nevyhovují specifikaci produktu chráněného názvu, nebo jež umožňuje těžit z dobré pověsti daného zeměpisného označení;

e) používání zeměpisného označení u produktů, jež nepocházejí z místa uvedeného v zeměpisném označení, přestože skutečný původ produktu nebo zeměpisné označení je použito v překladu nebo společně s výrazy jako „druh“, „typ“, „způsob“, „imitace“ nebo podobnými výrazy, a

f) jakémukoli zneužití, napodobení nebo klamavému používání chráněného názvu zeměpisného označení nebo jakémukoli nepravdivému nebo zavádějícímu údaji ohledně chráněného názvu zeměpisného označení nebo jiným praktikám, které by mohly uvádět spotřebitele v omyl ohledně skutečného zdroje, původu nebo povahy produktu.

2. Pokud jde o vztah mezi ochrannými známkami a zeměpisnými označeními:

a) je-li zeměpisné označení chráněno podle tohoto pododdílu, každá strana zamítne zápis ochranné známky pro stejný nebo podobný produkt, jejíž používání by bylo v rozporu s tímto pododdílem, za předpokladu, že žádost o zápis ochranné známky byla podána po dni podání žádosti o ochranu zeměpisného označení na dotčeném území; ochranné známky zapsané v rozporu s tímto odstavcem se prohlásí za neplatné v souladu s právem stran;

b) v případě zeměpisných označení uvedených v příloze 13-B ke dni vstupu této dohody v platnost je dnem podání žádosti o ochranu podle písmene a) datum zveřejnění námitkového řízení nebo veřejné konzultace na příslušných územích;

c) v případě zeměpisných označení uvedených v článku 13.34 je dnem podání žádosti o ochranu den, kdy je žádost o ochranu zeměpisného označení předána druhé straně;

d) aniž je dotčeno písmeno e), každá strana chrání zeměpisná označení uvedená v příloze 13-B i v případě, že existuje předchozí ochranná známka; předchozí ochrannou známkou se rozumí ochranná známka, která byla přihlášena, zapsána nebo zavedena používáním, pokud to umožňují právní předpisy dotčené strany, v dobré víře na území jedné strany přede dnem podání žádosti o ochranu zeměpisného označení podle odstavce 1 druhou stranou podle této dohody;

tato předchozí ochranná známka může být i nadále používána, obnovena a může být předmětem změn, které mohou vyžadovat podání nových žádostí o ochrannou známku, bez ohledu na ochranu zeměpisného označení, pokud v právních předpisech o ochranných známkách, podle nichž byla ochranná známka zapsána nebo zavedena, neexistují důvody k prohlášení ochranné známky za neplatnou nebo k jejímu zrušení;

předchozí ochranná známka ani zeměpisné označení nesmí být používány způsobem, který by spotřebitele uváděl v omyl, pokud jde o povahu dotčeného práva duševního vlastnictví, a

e) strana není povinna chránit zeměpisné označení, pokud by z důvodu proslavené, vyhlášené nebo obecně známé ochranné známky mohla ochrana uvést spotřebitele v omyl ohledně skutečné identity produktu.

3. Nic v tomto pododdíle nebrání použití názvu odrůdy rostlin nebo plemene zvířat vyskytujících se na území strany[1], pokud jde o jakýkoli produkt.

4. Žádné ustanovení tohoto pododdílu nebrání straně používat jednotlivou složku vícesložkového výrazu, který je na území této strany chráněn jako zeměpisné označení, pokud je tato jednotlivá složka výrazem obvyklým v obecném jazyce jako běžný název pro související zboží[2].

5. Žádné ustanovení tohoto pododdílu od strany nevyžaduje, aby chránila zeměpisné označení, které je totožné s běžným výrazem v obecném jazyce jakožto běžný název souvisejícího zboží na území této strany.

6. Pokud je překlad zeměpisného označení totožný s výrazy používanými v obecném jazyce jako běžné názvy produktu na území strany nebo v sobě takovýto výraz obsahuje, nebo pokud zeměpisné označení není totožné, ale takovýto výraz v sobě obsahuje, nejsou tímto pododdílem nijak dotčena práva jakékoli osoby na použití tohoto výrazu ve spojení s daným produktem.

---

[1] Strany definují v dodatku 13-B-1 odrůdy rostlin a plemena zvířat, jejichž používání není bráněno.

[2] Strany v dodatku 13-B-1 definují podmínky, za nichž se nepožaduje nebo neposkytuje ochrana.

7. Pokud jde o homonymní zeměpisná označení:

a) v případě stávajících nebo budoucích homonymních zeměpisných označení stran pro produkty spadající do stejné kategorie produktu[1] se ponechají obě označení *per se* a každá strana stanoví praktické podmínky, jak se budou homonymní zeměpisná označení od sebe rozlišovat, s přihlédnutím k potřebě zajistit, aby bylo s příslušnými výrobci zacházeno spravedlivě a aby spotřebitelé nebyli uváděni v omyl, a

b) pokud jedna strana v rámci jednání s třetí zemí navrhne ochranu zeměpisného označení této třetí země, jehož název je homonymní se zeměpisným označením druhé strany, musí o tom být druhá strana informována a musí dostat možnost podat připomínky před tím, než se název stane chráněným.

[1] V souladu s Niceským tříděním a jeho změnami.

8. Aniž jsou dotčena ustanovení čl. 13.35 odst. 1 až čl. 13.35 odst. 7, je zvláštní úroveň ochrany definována pro tyto případy zeměpisných označení uvedených v příloze 13-B[1]:

a) „Genièvre“, „Jenever“ nebo „Genever“: ochrana zeměpisného označení „Genièvre“, „Jenever“ nebo „Genever“ nebrání předchozím uživatelům výrazu „Ginebra“ na území Argentiny, kteří tento výraz používali v dobré víře a nepřetržitě po dobu nejméně pěti let před zveřejněním námitek proti zeměpisnému označení „Genièvre“, „Jenever“ nebo „Genever“ v Argentině, a předchozím uživatelům výrazu „Genebra“ na území Brazílie, kteří tento výraz používali v dobré víře a nepřetržitě před zveřejněním námitek proti zeměpisnému označení „Genièvre“, „Jenever“ nebo „Genever“ v Brazílii, aby tento výraz nadále používali, pokud tyto produkty nejsou uváděny na trh pomocí grafiky, názvů, obrázků nebo vlajek jako odkazů na skutečný původ zeměpisného označení a pokud je výraz zobrazen písmem podstatně menším, avšak stále čitelným, než název značky a je od něj jednoznačným způsobem rozlišen, pokud jde o původ produktu;

[1] Pro upřesnění je třeba uvést, že zvláštní úroveň ochrany každého signatářského státu MERCOSURu, jak je definována v čl. 13.35 odst. 8, se použije pouze ve prospěch těch předchozích uživatelů, kteří jsou uvedeni na seznamu předchozích uživatelů daného konkrétního signatářského státu MERCOSURu.

b) „Queso Manchego“: ochrana zeměpisného označení „Queso Manchego“ pro sýry vyráběné ve Španělsku v souladu s platnými technickými specifikacemi za použití ovčího mléka nebrání předchozím uživatelům výrazu „Queso Manchego“ na území Uruguaye, kteří tento výraz používali v dobré víře a nepřetržitě po dobu nejméně pěti let před zveřejněním námitek proti zeměpisnému označení „Queso Manchego“, pokud jde o sýry vyrobené z kravského mléka, pokračovat v používání tohoto výrazu za předpokladu, že tyto produkty nejsou uváděny na trh pomocí grafiky, názvů, obrázků nebo vlajek jako odkazů na chráněné evropské zeměpisné označení a pokud je výraz zobrazen písmem podstatně menším, avšak stále čitelným, než název značky, a je od něj jednoznačným způsobem odlišen, pokud jde o původ a složení produktu;

c) „Grappa“: ochrana zeměpisného označení „Grappa“ nebrání předchozím uživatelům výrazu „Grappamiel“ nebo „Grapamiel“ na území Uruguaye, kteří tento výraz používali v dobré víře a nepřetržitě před zveřejněním námitek proti zeměpisnému označení „Grappa“ pokračovat v používání tohoto výrazu za předpokladu, že tyto produkty nejsou uváděny na trh pomocí grafiky, názvů, obrázků nebo vlajek jako odkazů na chráněné evropské zeměpisné označení a pokud je výraz zobrazen písmem podstatně menším, avšak stále čitelným, než název značky, a je od něj jednoznačným způsobem odlišen, pokud jde o původ produktu;

d) „Steinhäger“: ochrana zeměpisného označení „Steinhäger“ nebrání předchozím uživatelům výrazu „Steinhäger“ na území Brazílie, kteří tento výraz používali v dobré víře a nepřetržitě před zveřejněním námitek proti zeměpisnému označení „Steinhäger“ pokračovat v používání tohoto výrazu za předpokladu, že tyto produkty nejsou uváděny na trh pomocí grafiky, názvů, obrázků nebo vlajek jako odkazů na chráněné evropské zeměpisné označení a pokud je výraz zobrazen písmem podstatně menším, avšak stále čitelným, než název značky, a je od něj jednoznačným způsobem odlišen, pokud jde o původ produktu;

e) „Parmigiano Reggiano“:

i) ochrana zeměpisného označení „Parmigiano Reggiano“ nebrání předchozím uživatelům výrazu „Parmesão“ na území Brazílie a výrazu „Parmesano“ na území Argentiny, Paraguaye a Uruguaye, kteří tento výraz používali v dobré víře a nepřetržitě před zveřejněním námitek proti zeměpisnému označení „Parmigiano Reggiano“ pokračovat v používání těchto výrazů za předpokladu, že tyto produkty nejsou uváděny na trh pomocí grafiky, názvů, obrázků nebo vlajek jako odkazů na chráněné evropské zeměpisné označení a pokud je výraz zobrazen písmem podstatně menším, avšak stále čitelným, než název značky, a je od něj jednoznačným způsobem odlišen, pokud jde o původ produktu;

ii) ochrana zeměpisného označení „Parmigiano Reggiano“ nebrání předchozím uživatelům výrazu „Reggianito“ na území Argentiny, kteří tento výraz používali v dobré víře a nepřetržitě před zveřejněním námitek proti zeměpisnému označení „Parmigiano Reggiano“, a na území Paraguaye a Uruguaye, kteří tento výraz používali v dobré víře a nepřetržitě po dobu nejméně pěti let před zveřejněním námitek proti zeměpisnému označení „Parmigiano Reggiano“ pokračovat v používání tohoto výrazu za předpokladu, že tyto produkty nejsou uváděny na trh pomocí grafiky, názvů, obrázků nebo vlajek jako odkazů na chráněné evropské zeměpisné označení a pokud je výraz zobrazen písmem podstatně menším, avšak stále čitelným, než název značky, a je od něj jednoznačným způsobem odlišen, pokud jde o původ produktu;

f) „Fontina“: ochrana zeměpisného označení „Fontina“ nebrání předchozím uživatelům výrazu „Fontina“ na území Argentiny, Brazílie, Paraguaye a Uruguaye, kteří tento výraz používali v dobré víře a nepřetržitě po dobu nejméně pěti let před zveřejněním námitek proti zeměpisnému označení „Fontina“ pokračovat v používání tohoto výrazu za předpokladu, že tyto produkty nejsou uváděny na trh pomocí grafiky, názvů, obrázků nebo vlajek jako odkazů na chráněné evropské zeměpisné označení a pokud je výraz zobrazen písmem podstatně menším, avšak stále čitelným, než název značky, a je od něj jednoznačným způsobem odlišen, pokud jde o původ produktu;

g) „Gruyère“ (Francie):

i) ochrana zeměpisného označení „Gruyère“ (Francie) nebrání předchozím uživatelům výrazu „Gruyère“ a „Gruyere“ na území Argentiny, Brazílie, Paraguaye a Uruguaye, kteří tento výraz používali v dobré víře a nepřetržitě po dobu nejméně pěti let před zveřejněním námitek proti zeměpisnému označení „Gruyère“ (Francie) pokračovat v používání tohoto výrazu za předpokladu, že tyto produkty nejsou uváděny na trh pomocí grafiky, názvů, obrázků nebo vlajek jako odkazů na chráněné evropské zeměpisné označení a pokud je výraz zobrazen písmem podstatně menším, avšak stále čitelným, než název značky, a je od něj jednoznačným způsobem odlišen, pokud jde o původ produktu;

ii) ochrana zeměpisného označení „Gruyère“ (Francie) nebrání předchozím uživatelům výrazu „Gruyerito“ a „Gruyer“ na území Uruguaye, kteří tento výraz používali v dobré víře a nepřetržitě po dobu nejméně pěti let před zveřejněním námitek proti zeměpisnému označení „Gruyère“ (Francie) pokračovat v používání tohoto výrazu za předpokladu, že tyto produkty nejsou uváděny na trh pomocí grafiky, názvů, obrázků nebo vlajek jako odkazů na chráněné evropské zeměpisné označení a pokud je výraz zobrazen písmem podstatně menším, avšak stále čitelným, než název značky, a je od něj jednoznačným způsobem odlišen, pokud jde o původ produktu;

h) „Grana Padano“: ochrana zeměpisného označení „Grana Padano“ nebrání předchozím uživatelům výrazu „Grana“ na území Brazílie, kteří tento výraz používali v dobré víře a nepřetržitě po dobu nejméně pěti let před zveřejněním námitek proti zeměpisnému označení „Grana Padano“ pokračovat v používání tohoto výrazu za předpokladu, že tyto produkty nejsou uváděny na trh pomocí grafiky, názvů, obrázků nebo vlajek jako odkazů na chráněné evropské zeměpisné označení a pokud je výraz zobrazen písmem podstatně menším, avšak stále čitelným, než název značky, a je od něj jednoznačným způsobem odlišen, pokud jde o původ produktu, a

i) „Gorgonzola“: ochrana zeměpisného označení „Gorgonzola“ nebrání předchozím uživatelům výrazu „Gorgonzola“ na území Brazílie, kteří tento výraz používali v dobré víře před zveřejněním námitek pokračovat v používání tohoto výrazu za předpokladu, že tyto produkty nejsou uváděny na trh pomocí grafiky, názvů, obrázků nebo vlajek jako odkazů na skutečný původ zeměpisného označení a pokud je výraz zobrazen písmem podstatně menším, avšak stále čitelným, než název značky, a je od něj jednoznačným způsobem odlišen, pokud jde o původ produktu.

9. Předchozí uživatelé, na něž odkazuje odst. 8 písm. a) až i), jsou uvedeni v příloze 13-E. Nástupnictví předchozích uživatelů a jeho účinky jsou určeny vnitrostátními právními předpisy každého signatářského státu MERCOSURu.

10. Chráněná zeměpisná označení uvedená v příloze 13-B se na území stran nesmí stát generickým názvem.

11. Žádné ustanovení této kapitoly nevytváří pro strany povinnost chránit zeměpisná označení, která nejsou nebo přestávají být chráněna na jejich místě původu.

12. Touto kapitolou nejsou dotčena práva osob komerčně používat své jméno nebo jméno svého předchůdce v podnikání, s výjimkou případu, kdy je takové jméno užíváno způsobem uvádějícím veřejnost v omyl.

ČLÁNEK 13.36

Užívací právo zeměpisných označení

1. Každý hospodářský subjekt, který uvádí na trh zemědělské produkty, potraviny, vína, aromatizovaná vína nebo lihoviny, které odpovídají příslušné specifikaci, může používat zeměpisné označení podle této dohody.

2. Je-li zeměpisné označení chráněno podle této dohody, použití takového chráněného názvu nesmí být podmíněno registrací uživatelů ani dalšími poplatky.

ČLÁNEK 13.37

Prosazování ochrany

Každá strana poskytne zúčastněným stranám právní prostředky k prosazování ochrany stanovené v článku 13.35 prostřednictvím vhodného správního a soudního řízení v rámci svého vlastního právního systému a praxe.

ČLÁNEK 13.38

Dovoz, vývoz a uvádění na trh

Dovoz, vývoz a uvádění na trh produktů nesoucích názvy uvedené na seznamu v příloze 13-B jsou v souladu s právními předpisy platnými na území strany, ve které se produkty uvádějí na trh.

ČLÁNEK 13.39

Spolupráce a transparentnost v oblasti zeměpisných označení

1. Podvýbor pro práva duševního vlastnictví uvedený v článku 13.59 sleduje řádné fungování tohoto pododdílu a může posuzovat veškeré záležitosti související s jeho prováděním a fungováním. Odpovídá za:

a) výměnu informací o vývoji právních předpisů a politik týkajících se zeměpisných označení a jiných záležitostí společného zájmu v oblasti zeměpisných označení a

b) spolupráci na vývoji alternativních názvů pro produkty, které výrobci jedné strany dříve uváděli na trh s výrazy odpovídajícími zeměpisným označením druhé strany, zejména v případech, které podléhají postupnému ukončení.

2. Podvýbor pro práva duševního vlastnictví může Radě pro obchod doporučit, aby v souladu s čl. 22.1 odst. 6 písm. f) změnila:

a) přílohu 13-A, pokud jde o odkazy na právní předpisy použitelné stranami;

b) přílohu 13-B, pokud jde o zeměpisná označení a výměnu informací za tímto účelem;

c) přílohu 13-C, pokud jde o zeměpisná označení, a

d) přílohu 13-E, pokud jde o předchozí uživatele.

3. Každá strana oznámí druhé straně, jestliže zeměpisné označení uvedené na seznamu v příloze 13-B přestane být na jejím území chráněno. Po tomto oznámení Rada pro obchod změní přílohu 13-B v souladu s čl. 22.1 odst. 6 písm. f) s cílem ukončit ochranu podle této dohody. Pouze strana, z níž produkt pochází, je oprávněna požádat o ukončení ochrany zeměpisného označení uvedeného v příloze 13-B podle tohoto pododdílu.

4. MERCOSUR oznámí Evropské unii, zda po vstupu této dohody v platnost určí další předchozí uživatele, kteří splňují zvláštní požadavky stanovené v čl. 13.35 odst. 8 písm. a) až i). V návaznosti na takové oznámení a za předpokladu, že se strany dohodnou, že navržení další předchozí uživatelé splňují výše uvedené požadavky, změní Rada pro obchod přílohu 13-E podle čl. 22.1 odst. 6 písm. f) doplněním těchto dalších předchozích uživatelů.

5. Strany buď přímo, nebo prostřednictvím Podvýboru pro práva duševního vlastnictví udržují přímý kontakt ve všech záležitostech týkajících se provádění a fungování tohoto pododdílu. Kterákoli strana může zejména požádat druhou stranu o informace týkající se specifikací produktu a jejich změn a rovněž kontaktních míst pro kontrolu.

6. Specifikací produktu, na niž se v tomto pododdíle odkazuje, je specifikace schválená, včetně všech schválených změn, orgány strany na území, z něhož produkt pochází.

7. Strany mohou zveřejnit specifikace produktu nebo jejich přehled odpovídající zeměpisným označením druhé strany chráněným podle tohoto pododdílu v portugalštině, španělštině nebo angličtině.

PODODDÍL 5

PATENTY

ČLÁNEK 13.40

Mezinárodní smlouvy

Každá strana vynaloží veškeré úsilí, aby přistoupila ke Smlouvě o patentové spolupráci uzavřené ve Washingtonu dne 19. června 1970[1].

[1] Pro Evropskou unii lze toto ustanovení splnit přistoupením jejích členských států.

PODODDÍL 6

ODRŮDY ROSTLIN

ČLÁNEK 13.41

Mezinárodní dohody

Každá strana chrání odrůdová práva v souladu s Mezinárodní úmluvou na ochranu nových odrůd rostlin uzavřenou v Paříži dne 2. prosince 1961, ve znění revidovaném v Ženevě dne 10. listopadu 1972 a dne 23. října 1978 (UPOV ve znění z roku 1978) nebo dne 19. března 1991 (UPOV ve znění z roku 1991), a spolupracuje na podpoře ochrany odrůd rostlin.

PODODDÍL 7

OCHRANA NEZVEŘEJNĚNÝCH INFORMACÍ

ČLÁNEK 13.42

Rozsah ochrany obchodních tajemství

1. V zájmu plnění povinnosti podle čl. 13.1 odst. 1 dodržovat Dohodu TRIPS a zejména její čl. 39 odst. 1 a 2 každá strana zajistí odpovídající občanskoprávní soudní řízení a prostředky nápravy, které každému vlastníku obchodního tajemství umožní zabránit získání, využití nebo zpřístupnění obchodního tajemství způsobem, který je v rozporu se zásadami poctivého obchodního styku, a dosáhnout náhrady škody vzniklé takovýmto jednáním.

2. Pro účely tohoto pododdílu se rozumí:

a) „obchodním tajemstvím“ informace, které:

i) jsou tajné v tom smyslu, že nejsou jako celek nebo v přesném uspořádání a souhrnu jejich částí obecně známy nebo běžně dostupné osobám v kruzích, které se dotčeným druhem informací běžně zabývají;

ii) mají komerční hodnotu, protože jsou tajné, a

iii) osoba, která jimi oprávněně disponuje, podnikla za daných okolností odpovídající kroky, aby je udržela v tajnosti, a

b) „vlastníkem obchodního tajemství“ fyzická nebo právnická osoba, která oprávněně disponuje obchodním tajemstvím.

3. Pro účely tohoto pododdílu považuje strana za jednání v rozporu se zásadami poctivého obchodního styku přinejmenším tyto formy jednání:

a) získání obchodního tajemství bez souhlasu jeho vlastníka, pokud k němu dojde neoprávněným přístupem k dokumentům, předmětům, materiálům, látkám nebo elektronickým souborům, které jsou oprávněně v držení vlastníka obchodního tajemství a které obsahují obchodní tajemství nebo z nichž lze obchodní tajemství odvodit, či jejich přisvojením nebo zkopírováním;

b) užití nebo zpřístupnění obchodního tajemství, pokud k němu dojde bez souhlasu jeho vlastníka, osobou, která:

   i) získala obchodní tajemství neoprávněně;

   ii) jednala v rozporu s dohodou o zachování mlčenlivosti či jakoukoli jinou povinností nezpřístupnit obchodní tajemství, nebo

   iii) jednala v rozporu se smluvní či jakoukoli jinou povinností týkající se omezení využití obchodního tajemství, a

c) získání, využití nebo zpřístupnění obchodního tajemství, pokud se ho dopustí osoba, která v době získání, využití nebo zpřístupnění tajemství věděla nebo měla za daných okolností vědět, že obchodní tajemství bylo přímo či nepřímo získáno od jiné osoby, která jej využívala nebo zpřístupnila neoprávněně ve smyslu písmene b).

4. Strana není povinna považovat žádné z následujících jednání za jednání, které je v rozporu se zásadami poctivého obchodního styku podle tohoto pododdílu:

a) nezávislé nalezení nebo vytvoření příslušné informace určitou osobou;

b) reverzní inženýrství produktu osobou, která je oprávněným držitelem dotčeného produktu a která není vázána žádnou závaznou právní povinností ve smyslu omezení získávání relevantních informací;

c) získání, použití nebo zveřejnění informací, pokud to vyžaduje nebo povoluje příslušné právo strany, nebo

d) využívání zkušeností a dovedností, které zaměstnanci poctivě získali v rámci své obvyklé pracovní činnosti, těmito zaměstnanci.

5. Žádné ustanovení tohoto pododdílu nelze vykládat jako omezování svobody projevu a informací, včetně svobody sdělovacích prostředků, chráněné jurisdikcí každé ze stran.

ČLÁNEK 13.43

Občanskoprávní soudní řízení a prostředky nápravy v případě obchodních tajemství

1. Každá strana zajistí, aby jakákoli osoba, jež se účastní občanskoprávního soudního řízení uvedeného v článku 13.42 nebo má přístup k dokumentům, které jsou součástí tohoto řízení, nesměla využít nebo zpřístupnit jakékoli obchodní tajemství či údajné obchodní tajemství, jež bylo příslušnými soudními orgány na základě řádně odůvodněné žádosti podané dotčenou stranou označeno jako důvěrné a o němž se dověděla v důsledku této účasti nebo tohoto přístupu.

2. V občanskoprávních soudních řízeních uvedených v článku 13.42 každá strana zajistí, aby její soudní orgány měly pravomoc alespoň:

a) nařídit předběžná opatření, jak stanoví její právní předpisy, aby se zabránilo získání, využití nebo zpřístupnění obchodního tajemství způsobem, který je v rozporu se zásadami poctivého obchodního styku;

b) nařídit zdržovací opatření, aby se zabránilo získání, využití nebo zpřístupnění obchodního tajemství způsobem, který je v rozporu se zásadou poctivého obchodního styku;

c) nařídit osobě, která věděla nebo měla vědět, že získala, využila nebo zpřístupnila obchodní tajemství způsobem, který je v rozporu se zásadou poctivého obchodního styku, aby vlastníku obchodního tajemství zaplatila náhradu škody přiměřenou skutečné újmě způsobené v důsledku nezákonného získání, využití nebo zpřístupnění obchodního tajemství;

d) přijmout zvláštní opatření k zachování důvěrnosti jakéhokoli obchodního tajemství nebo údajného obchodního tajemství předloženého v občanskoprávním řízení ohledně údajného získání, využití nebo zveřejnění obchodního tajemství způsobem, který je v rozporu se zásadami poctivého obchodního styku; tato zvláštní opatření mohou v souladu s právními předpisy strany zahrnovat úplné nebo částečné omezení přístupu k některým dokumentům, omezení přístupu ke slyšením a k jejich příslušným záznamům nebo přepisům a zpřístupnění nedůvěrného znění soudního rozhodnutí, v němž byly pasáže obsahující obchodní tajemství odstraněny nebo upraveny, a

e) uložit stranám nebo jiným osobám podléhajícím soudní pravomoci sankce za porušení soudních příkazů týkajících se ochrany obchodního tajemství nebo údajného obchodního tajemství předloženého v těchto řízeních.

3. Strana nemá povinnost stanovit soudní řízení a opravné prostředky podle článku 13.42, pokud jednání, které je v rozporu se zásadami poctivého obchodního styku, má v souladu s právem strany za cíl odhalení pochybení, protiprávního jednání nebo nelegální činnosti nebo ochranu právně uznaných oprávněných zájmů.

ODDÍL C

PROSAZOVÁNÍ PRÁV DUŠEVNÍHO VLASTNICTVÍ

PODODDÍL 1

OBČANSKOPRÁVNÍ A SPRÁVNÍ PROSAZOVÁNÍ

ČLÁNEK 13.44

Obecné povinnosti

1. Každá strana znovu potvrzuje své závazky podle dohody TRIPS a zejména podle její části III a zajistí prosazování práv duševního vlastnictví v souladu se svým právem a v rámci svého právního systému a zvyklostí.

2. Pro účely tohoto oddílu se „právy duševního vlastnictví“ rozumí, není-li stanoveno jinak, práva duševního vlastnictví definovaná v čl. 13.3 odst. 1, s výjimkou práv uvedených v článcích 13.42 a 13.43.

3. Postupy[1] přijaté, zachované nebo používané k provádění tohoto oddílu musí být účinné, spravedlivé a nestranné a nesmí být zbytečně složité nebo nákladné, nesmí zahrnovat nepřiměřené lhůty nebo bezdůvodná zpoždění a musí odrazovat od dalšího porušování předpisů. Každá strana vezme v úvahu potřebu proporcionality mezi protiprávním jednáním, právy všech zúčastněných stran, zájmy třetích stran a použitelnými opatřeními, nápravnými opatřeními a sankcemi.

4. Strany uplatňují postupy uvedené v odstavci 3 ohledně prosazování práv duševního vlastnictví způsobem, který vyloučí vytváření překážek zákonnému obchodu a poskytne ochranu proti jejich zneužití.

5. Články 13.44 až 13.58 nezakládají žádnou povinnost strany zavést soudní systém pro prosazování práv duševního vlastnictví odlišný od systému prosazování práva obecně v souladu s právem strany, ani nemá vliv na schopnost stran prosazovat jejich právní předpisy obecně.

ČLÁNEK 13.45

Osoby oprávněné žádat o uplatnění postupů

Každá strana uzná za oprávněné žádat o uplatnění postupů týkajících se prosazování práv duševního vlastnictví uvedených v tomto oddíle a v části III Dohody TRIPS v souladu s právem, v němž řízení probíhá, alespoň tyto osoby:

a) držitele práv duševního vlastnictví;

[1] Pro účely tohoto oddílu zahrnují „postupy“ opatření a nápravná opatření.

b) držitele výhradní licence, pokud k tomu mají povolení od držitelů práv, a

c) kolektivní správce práv duševního vlastnictví, kteří jsou právně a výslovně uznáni jako subjekty oprávněné zastupovat držitele práv duševního vlastnictví.

ČLÁNEK 13.46

Důkazy

1. Každá strana zajistí, aby příslušné soudní orgány měly pravomoc na žádost strany, která předložila přiměřeně dostupné důkazy podporující její tvrzení, že bylo porušeno její právo duševního vlastnictví nebo že toto porušení hrozí, nařídit okamžitá a účinná předběžná opatření k zajištění relevantních důkazů údajného porušování, s výhradou ochrany důvěrných informací[1].

2. Předběžná opatření uvedená v odstavci 1 mohou zahrnovat podrobný popis, včetně odebrání vzorků nebo bez něj, či fyzické zabavení zboží údajně porušujícího právo, a ve vhodných případech dokumentů vztahujících se k tomuto zboží.

3. Každá strana přijme opatření nezbytná k tomu, aby v případech padělání ochranné známky nebo pirátství autorských práv spáchaného v obchodním měřítku[2] mohly příslušné justiční orgány tam, kde je to vhodné, na návrh strany, a je-li to nezbytné ke stanovení existence a rozsahu porušení práv, nařídit sdělení příslušných bankovních, finančních nebo obchodních dokumentů, které jsou v držení protistrany, s výhradou ochrany důvěrných informací.

---

1 Pro účely tohoto článku mohou „důvěrné informace“ zahrnovat osobní údaje.

2 Strana může rozšířit použití tohoto odstavce na jiná práva duševního vlastnictví.

4. Každá strana zajistí, aby justiční orgány měly pravomoc podmínit opatření k zajištění důkazů tím, že navrhovatel složí přiměřenou jistotu nebo rovnocennou záruku, která má zajistit náhradu jakékoli újmy způsobené žalovanému.

5. Jsou-li zrušena opatření k zajištění důkazů, nebo použitelnost těchto opatření skončí v důsledku jednání nebo opomenutí navrhovatele, nebo je-li následně zjištěno, že nedošlo k porušení nebo hrozbě porušení práva duševního vlastnictví, jsou soudní orgány oprávněny na žádost žalovaného nařídit navrhovateli, aby žalovanému poskytl přiměřenou náhradu škody způsobené těmito opatřeními.

ČLÁNEK 13.47

Právo na informace

1. Každá strana zajistí, aby v případech porušení práv duševního vlastnictví a na základě odůvodněné a přiměřené žádosti navrhovatele mohly příslušné soudní orgány nařídit, že porušovatel nebo každá jiná osoba musí poskytnout příslušné informace o původu a distribučních sítích zboží či služeb porušujících práva duševního vlastnictví.

2. Pro účely tohoto článku:

a) „jinou osobou“ se rozumí osoba, která:

i) prokazatelně v obchodním měřítku měla v držení zboží porušující právo;

ii) prokazatelně v obchodním měřítku využívala služby porušující právo;

iii) prokazatelně v obchodním měřítku poskytovala služby využívané při činnostech porušujících právo nebo

iv) byla označena osobou uvedenou v bodech i) až iii) jako osoba podílející se na výrobě, zpracování nebo distribuci zboží či poskytování služeb;

b) „příslušné informace“ mohou zahrnovat informace týkající se osoby podílející se v obchodním měřítku na porušení nebo údajném porušení práva a informace týkající se výrobních a distribučních sítí zboží nebo služeb.

3. Tímto článkem nejsou dotčeny jiné právní předpisy, které:

a) přiznávají nositeli práv práva na získání úplnějších informací;

b) upravují použití informací poskytnutých na základě tohoto článku v občanskoprávním řízení;

c) upravují odpovědnost za zneužití práva na informace;

d) poskytují možnost odepřít poskytnutí informací, které by nutily osobu uvedenou v odstavci 1 přiznat své zapojení nebo zapojení svého blízkého příbuzného, nebo

e) upravují ochranu důvěrnosti informačních zdrojů nebo zpracování osobních údajů.

ČLÁNEK 13.48

Předběžná a zajišťovací opatření

1. Každá strana stanoví, že její soudní orgány mohou nařídit okamžitá a účinná předběžná a zajišťovací opatření, včetně prozatímního soudního zákazu, vůči straně nebo v případě potřeby vůči třetí straně, nad níž příslušný soudní orgán vykonává soudní pravomoc, s cílem zabránit porušení jakéhokoli práva duševního vlastnictví, a zejména zabránit vstupu zboží, které porušuje práva duševního vlastnictví, do obchodní sítě.

2. Prozatímní soudní zákaz lze rovněž vydat za účelem nařízení zabavení nebo vydání zboží, u kterého je podezření, že jsou jím porušována práva duševního vlastnictví, aby se zabránilo jeho vstupu do obchodních kanálů nebo oběhu v nich.

3. Každá strana zajistí, aby v případě údajného porušení spáchaného v obchodním měřítku, a prokáže-li navrhovatel okolnosti, které by mohly ohrozit získání náhrady škody, soudní orgány mohly nařídit předběžné zabavení movitého a nemovitého majetku údajného porušitele, včetně zmrazení bankovních účtů nebo jiného majetku údajného porušitele. K tomuto účelu každá strana zajistí, aby příslušné orgány mohly nařídit předání bankovních, finančních nebo obchodních dokladů, nebo přiměřený přístup k souvisejícím informacím.

4. Soudní orgány budou mít pravomoc vyzvat žadatele, aby předložil jakékoli přiměřeně dostupné důkazy, které by jim mohly získat dostatečnou míru jistoty, že žadatel je majitelem práv a že majitelovo právo je porušováno, nebo že takové porušení bezprostředně hrozí, a nařídit žadateli, aby poskytl záruku nebo odpovídající jistotu, jež by postačila na ochranu odpůrce a zabránila zneužití.

ČLÁNEK 13.49

Nápravná opatření

1. Každá strana zajistí, aby příslušné justiční orgány mohly na žádost žadatele, a aniž je dotčena náhrada škody, která vznikla nositeli práv porušením práv, a bez odškodnění jakéhokoli druhu nařídit zničení zboží, u něhož zjistily, že je jím porušováno právo duševního vlastnictví, nebo alespoň konečné odstranění tohoto zboží z obchodních kanálů. Takové zboží může být použito ve veřejném zájmu. Justiční orgány budou mít rovněž pravomoc nařídit, aby materiál a nástroje, jež byly využívány převážně k vytvoření porušujícího zboží, byly bez jakékoli náhrady odstraněny z obchodní sítě takovým způsobem, aby se na nejmenší míru omezilo riziko dalšího porušování. Při zvažování takových žádostí vezmou příslušné justiční orgány zřetel na nutnost přiměřenosti mezi závažností porušení práv a nařízeným opatřením k nápravě, jakož i na zájmy třetích stran.

2. Příslušné justiční orgány každé strany mají pravomoc nařídit, aby tato opatření byla provedena na náklady porušovatele práv, ledaže tomu odporují zvláštní důvody.

ČLÁNEK 13.50

Soudní zákazy

Každá strana zajistí, aby v případě vydání soudního rozhodnutí, kterým se konstatuje porušení práv duševního vlastnictví, mohly příslušné justiční orgány vydat vůči porušovateli práv a případně vůči třetí straně, nad níž příslušný justiční orgán vykonává pravomoc, soudní zákaz dalšího porušování.

ČLÁNEK 13.51

Alternativní opatření

Každá strana může stanovit, že ve vhodných případech a na žádost osoby, na niž se vztahují opatření uvedená v článku 13.49 nebo 13.50, mohou justiční orgány nařídit zaplacení peněžního vyrovnání poškozenému namísto použití opatření podle článku 13.49 nebo 13.50, pokud je shledáno, že tato osoba nejednala úmyslně ani z nedbalosti, nebo že výkon dotyčných opatření by jí způsobil nepřiměřenou újmu nebo pokud se peněžní vyrovnání poškozenému jeví přiměřeně dostatečným[1].

[1] Při rozhodování o tom, co je „přiměřeně dostatečné“, může soudce zohlednit veřejný zájem.

ČLÁNEK 13.52

Náhrada škody

1. Každá strana zajistí, aby její justiční orgány měly pravomoc na žádost poškozené strany nařídit porušiteli, jenž věděl nebo měl dostatečné důvody vědět, že se dopustil činností porušujících práva duševního vlastnictví, aby odpovídajícím způsobem nahradil držiteli práv skutečnou újmu utrpěnou v důsledku tohoto porušení práva duševního vlastnictví. Při stanovení náhrady škody příslušné justiční orgány:

a) přihlédnou ke všem vhodným aspektům, jako jsou nežádoucí hospodářské důsledky, včetně ztráty zisku, kterou poškozená strana utrpěla, k neoprávněným ziskům[1] porušovatele práv a případně i k jiným než hospodářským hlediskům, jako je morální újma způsobená držiteli práv porušovatelem, nebo

b) jako alternativu k písmenu a) mohou ve vhodných případech stanovit náhradu škody jako paušální částku na základě takových hledisek, jako je alespoň výše licenčních poplatků nebo poplatků, které by musely být zaplaceny, kdyby porušovatel práv požádal o udělení oprávnění k užívání příslušných práv duševního vlastnictví.

[1] „Neoprávněné zisky“ jsou zisky plynoucí z protiprávního jednání v souladu s právními předpisy strany.

ČLÁNEK 13.53

Náklady řízení

Každá strana zajistí, aby její justiční orgány měly v případě potřeby pravomoc nařídit na konci občanskoprávního soudního řízení týkajícího se prosazování práva duševního vlastnictví, aby neúspěšná strana uhradila vítězné straně náklady řízení a jiné výdaje na základě právních předpisů této strany.

ČLÁNEK 13.54

Zveřejňování soudních rozhodnutí

Každá strana zajistí, aby její justiční orgány mohly nařídit zveřejnění rozhodnutí v případech porušení práva duševního vlastnictví, ledaže by to nebylo přiměřené závažnosti porušení.

ČLÁNEK 13.55

Domněnka autorství nebo vlastnictví autorských práv

Každá strana stanoví, alespoň v předběžných opatřeních požadovaných v občanskoprávním řízení týkajícím se autorského práva a práv s ním souvisejících, domněnku, že není-li prokázán opak, je určeným držitelem práv k tomuto dílu nebo předmětu ochrany osoba nebo subjekt, jejichž jméno je obvyklým způsobem uvedeno jako autor nebo držitel souvisejících práv k dílu nebo předmětu ochrany.

ČLÁNEK 13.56

Povědomí veřejnosti

Strany přijmou nezbytná opatření ke zvýšení povědomí veřejnosti o ochraně duševního vlastnictví, včetně vzdělávacích projektů a projektů šířících informace o využívání práv duševního vlastnictví, jakož i jejich prosazování.

PODODDÍL 2

VYMÁHÁNÍ PRÁV NA HRANICÍCH

ČLÁNEK 13.57

Soulad s GATT a s Dohodou TRIPS

Při provádění opatření na hranicích za účelem vymáhání práv duševního vlastnictví celními orgány, bez ohledu na to, zda jsou, či nejsou zahrnuta do této kapitoly, zajistí každá strana soulad se svými povinnostmi podle GATT a Dohody TRIPS, zejména pak s článkem V GATT a článkem 41 a oddílem 4 části III Dohody TRIPS.

ČLÁNEK 13.58

Opatření na hranicích

1. Pokud jde o zboží pod celním dohledem, každá strana přijme či zachová postupy, které umožní držiteli práv podat celním orgánům žádost o pozastavení propuštění nebo o zadržení zboží, u něhož je podezření přinejmenším z padělání ochranných známek, pirátství autorských práv a práv s nimi souvisejících páchané v obchodním měřítku nebo porušování zeměpisných označení (dále jen „podezřelé zboží“).

2. Strany nejsou povinny uplatňovat postupy uvedené v tomto pododdíle na zboží v tranzitu.

3. Každá strana musí podporovat použití elektronických systémů pro správu schválených nebo zaznamenaných žádostí celními orgány.

4. Každá strana zajistí, aby její celní orgány informovaly v přiměřené době žadatele, zda jeho žádost schválily nebo ji zaznamenaly.

5. Každá strana stanoví, že se takové použití nebo záznam vztahuje na více zásilek, je-li to povoleno v souladu s právními předpisy strany.

6. Každá strana může stanovit, že její celní orgány mají pravomoc, pokud jde o zboží pod celním dohledem, pozastavit propuštění nebo zadržet podezřelé zboží z vlastního podnětu.

7. Každá strana zajistí, aby celní orgány mohly používat analýzu rizik k identifikaci podezřelého zboží.

8. Každá strana může mít v souladu s právními předpisy strany zavedena správní nebo soudní řízení umožňující zničení podezřelého zboží, pokud dotčené osoby jeho zničení přijmou nebo proti němu nepodají námitku. Jestliže takové zboží není zničeno, každá strana zajistí, aby bylo odstraněno z obchodní sítě způsobem, který zabrání jakékoli újmě pro držitele práv.

9. Strany nejsou povinny uplatňovat tento článek na dovoz zboží uváděného na trh v jiné zemi držitelem práv nebo s jeho souhlasem. Kterákoli ze stran může z uplatňování tohoto článku vyjmout zboží nekomerční povahy, které se nachází v osobních zavazadlech cestujících.

10. Strany zajistí, aby celní orgány každé strany vedly pravidelný dialog a podporovaly spolupráci s příslušnými zúčastněnými stranami a s dalšími orgány zapojenými do prosazování práv duševního vlastnictví podle odstavce 1.

11. Strany spolupracují v oblasti mezinárodního obchodu s podezřelým zbožím, a zejména při sdílení informací o tomto obchodu.

12. Aniž jsou dotčeny jiné formy spolupráce, použije se příloha 4-A na porušení právních předpisů o právech duševního vlastnictví, jejichž prosazování spadá do pravomoci celních orgánů v souladu s tímto článkem.

ODDÍL D

ZÁVĚREČNÁ USTANOVENÍ

ČLÁNEK 13.59

Podvýbor pro práva duševního vlastnictví

1. Podvýbor pro práva duševního vlastnictví zřízený podle čl. 22.3 odst. 4 má kromě funkcí uvedených v článcích 13.39 a 22.3 tyto funkce:

a) výměna informací:

i) o právním rámci týkajícím se práv duševního vlastnictví a příslušných pravidel jejich ochrany a prosazování a

ii) vztahujících se k veřejnému vlastnictví na území stran a

b) výměna zkušeností týkajících se:

i) legislativního vývoje;

ii) vymáhání práv duševního vlastnictví a

iii) vymáhání práv na ústřední a nižší úrovni celními orgány, policií, správními a soudními orgány.

ČLÁNEK 13.60

Spolupráce

1. S cílem usnadnit provádění této kapitoly strany spolupracují:

a) v rámci Podvýboru pro práva duševního vlastnictví;

b) na mezinárodních fórech;

c) prostřednictvím různých agentur nebo

d) jak je jinak považováno za vhodné.

2. Mezi oblasti spolupráce patří tyto činnosti:

a) koordinace v zájmu předcházení vývozu padělaného zboží, a to i s jinými zeměmi;

b) technická pomoc, budování kapacit, výměny a odborná příprava personálu;

c) ochrana a vymáhání práv duševního vlastnictví a šíření informací o této problematice, mimo jiné v podnikatelských kruzích a občanské společnosti;

d) povědomí spotřebitelů a nositelů práv a posilování institucionální spolupráce například mezi úřady pro duševní vlastnictví;

e) aktivní šíření povědomí o právech duševního vlastnictví a osvěta široké veřejnosti o politikách v oblasti práv duševního vlastnictví;

f) spolupráce s malými a středními podniky, včetně akcí nebo setkání zaměřených na malé a střední podniky, pokud jde o využívání, ochranu a vymáhání práv duševního vlastnictví;

g) uplatňování Úmluvy o biologické rozmanitosti a souvisejících nástrojů a vnitrostátních rámců pro přístup ke genetickým zdrojům a souvisejícím tradičním znalostem, inovacím a postupům a

h) usnadnění dobrovolných iniciativ zúčastněných stran s cílem omezit porušování práv duševního vlastnictví, a to i prostřednictvím internetu a na jiných trzích.

KAPITOLA 14

MALÉ A STŘEDNÍ PODNIKY

ČLÁNEK 14.1

Obecné zásady

1. Strany uznávají, že malé a střední podniky, mezi něž patří mikropodniky, malé a střední podniky a podnikatelé, významně přispívají k obchodu, hospodářskému růstu, zaměstnanosti a inovacím. Strany potvrzují svůj záměr podporovat růst a rozvoj malých a středních podniků posilováním jejich schopnosti podílet se na příležitostech vytvořených touto dohodou a využívat jich.

2. Strany uznávají význam snižování necelních překážek, které představují nepřiměřenou zátěž pro malé a střední podniky. Uznávají rovněž, že kromě ustanovení této kapitoly existují v této dohodě další ustanovení, která usilují o posílení spolupráce mezi stranami v otázkách, jež jsou důležité pro malé a střední podniky, nebo která mohou být pro malé a střední podniky obzvláště přínosná jiným způsobem.

ČLÁNEK 14.2

Sdílení informací

1. Každá strana zřídí nebo zachová své vlastní veřejně přístupné internetové stránky obsahující informace týkající se této dohody, včetně:

a) znění této dohody včetně všech příloh, celních sazebníků a specifických pravidel původu produktu;

b) shrnutí této dohody a

c) informací určených pro malé a střední podniky, které zahrnují:

i) popis ustanovení této dohody, která strana považuje za významné pro malé a střední podniky, a

ii) jakékoli další informace, které strana považuje za užitečné pro malé a střední podniky, které chtějí využít příležitostí, jež tato dohoda poskytuje.

2. Každá strana uvede na internetových stránkách uvedených v odstavci 1 odkazy na:

a) odpovídající internetové stránky druhé strany;

b) internetové stránky svých veřejných orgánů a jiných příslušných subjektů, jež podle strany poskytují užitečné informace pro osoby, které mají zájem o obchod, investice nebo jiné podnikání na území této strany, včetně dostupných informací týkajících se:

i) sazeb podle doložky nejvyšších výhod a preferenčních cel a kvót, pravidel původu a celních nebo jiných poplatků uložených na hranicích;

ii) celních předpisů a režimů dovozu, vývozu a tranzitu, jakož i jiných požadovaných tiskopisů a souvisejících dokladů;

iii) právních předpisů a postupů týkajících se práv duševního vlastnictví;

iv) technických předpisů, v případě potřeby včetně povinných postupů posuzování shody;

v) odkazů na seznamy subjektů posuzování shody, jak je stanoveno v kapitole 5;

vi) sanitárních a fytosanitárních opatření týkajících se dovozu a vývozu podle kapitoly 6;

vii) zadávání veřejných zakázek, pravidel transparentnosti a zveřejňování oznámení o veřejných zakázkách, jakož i dalších příslušných ustanovení obsažených v kapitole 12;

viii) postupů pro registraci podniků a

ix) dalších informací, jež mohou podle koordinátorů pro malé a střední podniky těmto podnikům pomoci;

c) databázi, v níž lze elektronicky vyhledávat podle kódu celní nomenklatury a která obsahuje informace uvedené v písm. b) bodě i) a tyto informace:

i) spotřební daně;

ii) daně (daň z přidané hodnoty nebo daň z obratu);

iii) jiná sazební opatření;

iv) odklad nebo jiné druhy osvobození, které vedou ke snížení, vrácení nebo prominutí cla;

v) kritéria k určení celní hodnoty zboží;

vi) pokud možno požadavky země původu na označování, včetně umístění a způsobu označení;

vii) informace nezbytné k dovoznímu řízení a

viii) informace o nesazebních opatřeních.

3. Každý signatářský stát MERCOSURu vynaloží veškeré úsilí, aby zajistil, že nejpozději tři roky po vstupu této dohody v platnost budou zřízeny internetové stránky a databáze uvedené v odstavcích 1 a 2, které budou obsahovat co nejvíce informací o přístupu na jeho trhy.

4. Každá strana pravidelně nebo na žádost druhé strany aktualizuje informace a odkazy uvedené v odstavcích 1 a 2.

5. Každá strana zajistí, aby informace stanovené v tomto článku byly prezentovány způsobem, který je pro malé a střední podniky snadné použít. Každá strana se pokud možno vynasnaží, aby byly tyto informace k dispozici v anglickém jazyce.

6. Strana neuplatní pro žádnou osobu z jakékoli strany poplatek za přístup k informacím poskytnutým podle odstavců 1 a 2.

ČLÁNEK 14.3

Koordinátoři pro malé a střední podniky

1. Každá strana sdělí prostřednictvím koordinátorů pro malé a střední podniky druhé straně svého koordinátora pro malé a střední podniky odpovědného za výkon funkcí uvedených v tomto článku, jakož i veškeré změny kontaktních údajů svého koordinátora pro malé a střední podniky. Koordinátoři pro malé a střední podniky:

a) vypracují pracovní plán pro plnění úkolů uvedených v tomto článku;

b) vykonávají svou práci komunikačními kanály dohodnutými koordinátory pro malé a střední podniky, které mohou zahrnovat e-mail, osobní setkání, setkání nebo komunikaci prostřednictvím telefonní konference nebo videokonference nebo komunikaci jinými prostředky, a

c) pravidelně podávají zprávu Výboru pro obchod o své činnosti.

2. Koordinátoři pro malé a střední podniky plní tyto funkce:

a) zajišťují, aby byly při provádění této dohody zohledněny potřeby malých a středních podniků;

b) sledují provádění článku 14.2 s cílem zajistit, aby byl i nadále aktuální a relevantní pro malé a střední podniky;

c) doporučí další informace, které mohou být uvedeny na internetových stránkách stran uvedených v článku 14.2;

d) spolupracují a vyměňují si informace tak, aby malé a střední podniky Evropské unie a MERCOSURu využívaly nových příležitostí podle této dohody ke zvýšení obchodu a investic;

e) řeší veškeré další záležitosti týkající se malých a středních podniků v souvislosti s prováděním této dohody;

f) v případě potřeby se účastní práce podvýborů zřízených podle článku 22.3, pokud tyto podvýbory zvažují záležitosti týkající se malých a středních podniků;

g) vyměňují si informace s cílem pomoci Výboru pro obchod při sledování a provádění této dohody, pokud jde o malé a střední podniky, a

h) posuzují veškeré další záležitosti vyplývající z této dohody a týkající se malých a středních podniků.

3. Koordinátoři pro malé a střední podniky mohou při výkonu svých činností dle potřeby spolupracovat s odborníky a externími organizacemi.

ČLÁNEK 14.4

Neuplatnění řešení sporů

Žádná ze stran nesmí využít řešení sporů podle kapitoly 21 v jakékoli záležitosti vyplývající z této kapitoly.

KAPITOLA 15

HOSPODÁŘSKÁ SOUTĚŽ

ČLÁNEK 15.1

Definice

Pro účely této kapitoly se rozumí:

a) „protisoutěžním jednáním“ jakékoli jednání nebo činnost vymezené podle právních předpisů o hospodářské soutěži strany, která podléhá uložení sankcí;

b) „orgánem pro hospodářskou soutěž“:

i) za Evropskou unii Evropská komise a

ii) za MERCOSUR příslušné orgány každého signatářského státu MERCOSURu;

c) „právními předpisy o hospodářské soutěži“:

i) v případě Evropské unie články 101, 102 a 106 Smlouvy o fungování Evropské unie, nařízení Rady (ES) č. 139/2004 ze dne 20. ledna 2004 o kontrole spojování podniků[1] a prováděcí nařízení[2] k uvedeným článkům nebo nařízení, a

ii) v případě MERCOSURu právní předpisy v oblasti hospodářské soutěže každého signatářského státu MERCOSURu a příslušné prováděcí předpisy;

d) „spojováním podniků“ jakákoli transakce nebo jednání ve smyslu právních předpisů strany o hospodářské soutěži a

e) „činnostmi k prosazování právních předpisů“ každé použití práva hospodářské soutěže v rámci vyšetřování nebo řízení prováděného orgány pro hospodářskou soutěž strany.

---

[1] Úř. věst. ES L 24, 29.1.2004, s. 1.

[2] Pro upřesnění je třeba uvést, že právní předpisy v oblasti hospodářské soutěže se v Evropské unii vztahují na zemědělství v souladu s nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1308/2013 ze dne 17. prosince 2013, kterým se stanoví společná organizace trhů se zemědělskými produkty a zrušují nařízení Rady (EHS) č. 922/72, (EHS) č. 234/79, (ES) č. 1037/2001 a (ES) č. 1234/2007 (Úř. věst. EU L 347, 20.12.2013, s. 671).

ČLÁNEK 15.2

Zásady

1. Strany uznávají význam volné a nenarušené hospodářské soutěže ve svých obchodních vztazích. Strany uznávají, že praktiky protisoutěžního jednání a spojení mezi podniky, jež zásadně poškozují účinnou hospodářskou soutěž, mohou narušit řádné fungování trhů a oslabit přínosy liberalizace obchodu.

2. S touto dohodou nejsou slučitelné, pokud mohou ovlivnit obchod mezi stranami:

a) dohody mezi podniky, rozhodnutí sdružení podniků a jednání podniků ve vzájemné shodě, jejichž cílem nebo výsledkem je vyloučení, omezení nebo narušení hospodářské soutěže[1], jak je definováno v příslušných právních předpisech o hospodářské soutěži každé strany;

b) jakékoli zneužití dominantního postavení jedním nebo více podniky, jak je definováno v příslušných právních předpisech o hospodářské soutěži každé strany, a

c) spojení mezi podniky, jež zásadně poškozují účinnou hospodářskou soutěž, jak je definována v příslušných právních předpisech o hospodářské soutěži každé strany.

[1] Pro upřesnění je třeba uvést, že tento bod nelze vykládat tak, že omezuje rozsah analýzy, která má být provedena v případě dohod mezi podniky, rozhodnutí sdružení podniků a jednání podniků ve vzájemné shodě podle příslušných právních předpisů o hospodářské soutěži každé strany.

3. Strany uznávají, že je důležité uplatňovat právní předpisy v oblasti hospodářské soutěže transparentním, včasným a nediskriminačním způsobem při dodržování zásad procesní spravedlnosti vůči všem zúčastněným stranám, včetně práva vyšetřovaných stran na obhajobu.

ČLÁNEK 15.3

Provádění

1. Každá strana přijme nebo ponechá v platnosti komplexní právní předpisy v oblasti hospodářské soutěže, které účinně řeší praktiky narušující hospodářskou soutěž a spojování podniků uvedené v čl. 15.2 odst. 2, a dodržuje zásady stanovené v čl. 15.2 odst. 3. Každá strana zřídí nebo zachová orgány pro hospodářskou soutěž určené a vhodně vybavené pro transparentní a účinné provádění svých právních předpisů v oblasti hospodářské soutěže.

2. Orgány pro hospodářskou soutěž každé strany určí kontaktní místo a vzájemně se o nich informují. Kontaktní místa mohou sdělovat a vyměňovat si informace týkající se provádění článků 15.5, 15.6 a 15.7.

ČLÁNEK 15.4

Státní podniky a podniky, kterým byly uděleny výlučné nebo zvláštní výsady

1. Žádné ustanovení této kapitoly nebrání straně, aby určila nebo zachovala státní podniky, podniky, kterým byly uděleny výlučné nebo zvláštní výsady nebo monopoly podle svých příslušných právních předpisů.

2. Subjekty uvedené v odstavci 1 podléhají právu hospodářské soutěže za předpokladu, že jejich uplatňování nebrání právně nebo fakticky plnění konkrétních úkolů ve veřejném zájmu, které jim strana svěřila.

ČLÁNEK 15.5

Výměna informací, které nemají důvěrnou povahu, a spolupráce v oblasti prosazování práva

1. S cílem usnadnit účinné uplatňování předpisů v oblasti hospodářské soutěže každé strany si mohou orgány pro hospodářskou soutěž vyměňovat nedůvěrné informace.

2. Orgán pro hospodářskou soutěž jedné strany může požádat orgán pro hospodářskou soutěž druhé strany o spolupráci, pokud jde o činnosti k prosazení právních předpisů. Taková spolupráce nebrání stranám v přijímání nezávislých rozhodnutí.

3. Žádná ze stran není povinna sdělovat informace druhé straně podle tohoto článku. Bez ohledu na předchozí větu, pokud strana poskytne druhé straně informace podle tohoto článku, může požadovat, aby byly tyto informace použity za podmínek, které stanoví.

ČLÁNEK 15.6

Konzultace

1. Orgán pro hospodářskou soutěž jedné strany může požádat o konzultace s orgánem pro hospodářskou soutěž druhé strany, pokud se domnívá, že jeho zájmy jsou podstatně a nepříznivě ovlivněny:

a) protisoutěžním jednáním, které je nebo bylo uplatňováno jedním nebo více podniky nacházejícími se na území druhé strany;

b) spojováním podniků podle čl. 15.2 odst. 2 nebo

c) činnostmi orgánu pro hospodářskou soutěž druhé strany k prosazení právních předpisů.

2. Zahájením konzultací uvedených v odstavci 1 není dotčeno žádné opatření orgánu pro hospodářskou soutěž strany podle jejích právních předpisů o hospodářské soutěži ani nezávislost jeho rozhodování.

3. Orgán pro hospodářskou soutěž konzultovaný podle odstavce 1 může přijmout veškerá nápravná opatření, která považuje za vhodná, v souladu se svými právními předpisy, a aniž je dotčena jeho diskreční pravomoc prosazovat právní předpisy v oblasti hospodářské soutěže.

ČLÁNEK 15.7

Neuplatnění řešení sporů

Žádná ze stran nesmí využít řešení sporů podle kapitoly 21 v jakékoli záležitosti vyplývající z této kapitoly.

KAPITOLA 16

SUBVENCE

ČLÁNEK 16.1

Zásady

Každá strana může poskytovat subvence, pokud jsou nezbytné k dosažení cíle veřejné politiky. Strany nicméně uznávají, že některé subvence mohou narušit řádné fungování trhů a ohrozit přínosy liberalizace obchodu.

ČLÁNEK 16.2

Spolupráce

1. Strany uznávají potřebu spolupráce na mnohostranné i regionální úrovni s cílem:

a) hledat účinné způsoby, jak koordinovat své postoje a návrhy týkající se subvencí v rámci WTO;

b) prozkoumat způsoby, jak zlepšit transparentnost, pokud jde o subvence, a

c) vyměňovat si informace o fungování svých systémů kontroly subvencí.

2. Rada pro obchod může zvážit způsoby, jak dále zlepšit porozumění stran dopadu subvencování na obchod.

3. Strany přezkoumají fungování své spolupráce nejpozději tři roky po datu vstupu této dohody v platnost a poté jej přezkoumávají v pravidelných intervalech. Strany se vzájemně konzultují o způsobech, jak zlepšit svou spolupráci, a to na základě získaných zkušeností a jakékoli iniciativy týkající se subvenčních pravidel vypracovaných v rámci WTO.

4. Podrobnosti o této spolupráci mohou být stanoveny ve správní dohodě.

KAPITOLA 17

STÁTNÍ PODNIKY, PODNIKY, KTERÝM BYLY UDĚLENY VÝLUČNÉ NEBO ZVLÁŠTNÍ VÝSADY

ČLÁNEK 17.1

Definice

Pro účely této kapitoly se rozumí:

a) „obchodními činnostmi“ činnosti, jež podnik vykonává za účelem vytváření zisku, jejichž výsledkem je výroba zboží nebo poskytování služeb, které budou prodávány na relevantním trhu v množství a za ceny stanovené podnikem[1];

b) „obchodními úvahami“ cena, kvalita, dostupnost, prodejnost, doprava a další podmínky nákupu nebo prodeje nebo jiné faktory, které by se obvykle braly v úvahu při obchodních rozhodnutích soukromého podniku působícího v souladu se zásadami tržního hospodářství v příslušném podniku nebo odvětví;

c) „podnikem, kterému byly přiznány výlučné nebo zvláštní výsady“, jakýkoli veřejný nebo soukromý podnik, včetně dceřiných společností, kterému některá ze stran právně nebo fakticky přiznala výlučné nebo zvláštní výsady;

[1] Pro upřesnění je třeba uvést, že nezahrnují činnosti prováděné podnikem, který: a) provádí svou činnost na neziskovém základě nebo b) působí na základě úhrady nákladů.

d) „výlučnými nebo zvláštními výsadami“ práva nebo výsady přiznané stranou jedinému podniku nebo omezenému počtu podniků oprávněných dodávat zboží nebo službu, jež nejsou přiznána podle objektivních, přiměřených a nediskriminačních kritérií, s přihlédnutím ke zvláštní odvětvové regulaci, podle níž došlo k přiznání práva nebo výsady, čímž je podstatně dotčena schopnost jakéhokoli jiného podniku dodávat stejné zboží nebo poskytovat stejné služby v téže zeměpisné oblasti za v podstatě rovnocenných podmínek[1];

e) „službou poskytovanou při výkonu veřejné moci“ služba poskytovaná při výkonu veřejné moci podle definice uvedené v čl. I odst. 3 písm. c) GATS, a je-li použitelná, v čl. 1 písm. b), c) a d) přílohy GATS o finančních službách, a

f) „státním podnikem“ podnik vlastněný nebo ovládaný jednou ze stran[2].

---

[1] Pro upřesnění je třeba uvést, že udělení licence omezenému počtu podniků na rozdělování vzácného zdroje podle objektivních, přiměřených a nediskriminačních kritérií není samo o sobě výlučným či zvláštním právem.

[2] Pro účely této definice se pojmem „vlastněný nebo ovládaný“ rozumí situace, kdy strana vlastní více než 50 % základního kapitálu nebo ovládá výkon více než 50 % hlasovacích práv nebo jinak nad podnikem vykonává rovnocennou míru kontroly podle pravidel správy a řízení daného podniku.

ČLÁNEK 17.2

Oblast působnosti

1. Tato kapitola se vztahuje na státní podniky a na podniky zabývající se obchodními činnostmi, kterým strana formálně nebo fakticky přiznala výlučné nebo zvláštní výsady. Pokud se podnik zabývá obchodními i neobchodními činnostmi, vztahuje se tato kapitola pouze na jeho obchodní činnosti.

2. Tato kapitola se nepoužije na zadávání zakázek stranou na zboží nebo služby nakupované pro vládní účely, a nikoli s cílem jejich dalšího komerčního prodeje nebo s cílem jejich použití při výrobě nebo dodávání zboží či poskytování služby pro komerční prodej, bez ohledu na to, zda tato zakázka představuje „zahrnutou zakázku“ ve smyslu článku 12.3.

3. Tato kapitola se nepoužije na služby poskytované při výkonu veřejné moci.

4. Tato kapitola se nevztahuje na státní podniky nebo na podniky, kterým byly přiznány výlučné nebo zvláštní výsady, pokud roční příjmy z obchodních činností, jichž se týká tato kapitola, dotčeného podniku byly v některém z předchozích tří po sobě následujících zdaňovacích období nižší než 200 (dvě stě) milionů zvláštních práv čerpání.

5. Tato kapitola se nevztahuje na obchodní činnosti státních podniků a podniků, kterým byly přiznány výlučné nebo zvláštní výsady, pokud jde o odvětví nebo pododvětví, pro něž nejsou přijaty specifické závazky podle dodatků 17-A-1 a 17-A-2, nebo pro odvětví nebo pododvětví, pro něž jsou specifické závazky podmíněny omezeními podle dodatků 17-A-1 a 17-A-2, a to v rozsahu těchto omezení a za podmínek v nich stanovených.

6. Tato kapitola se nevztahuje na státní podniky v odvětví obrany.

7. Tato kapitola se nevztahuje na státní podniky nebo podniky, kterým byly přiznány výlučné nebo zvláštní výsady uvedené v dodatcích 17-A-1 a 17-A-2. Článek 17.4 se nevztahuje na státní podniky uvedené v dodatku 17-A-1.

ČLÁNEK 17.3

Obecná ustanovení

1. Každá strana potvrzuje svá práva a povinnosti podle článku XVII GATT 1994, Ujednání o výkladu článku XVII GATT 1994, jakož i podle článku VIII GATS.

2. Žádné ustanovení této kapitoly nebrání straně založit nebo zachovat státní podniky, určit nebo zachovat monopoly nebo přiznat podnikům výlučné nebo zvláštní výsady.

ČLÁNEK 17.4

Obchodní úvahy

1. Každá strana zajistí, aby její státní podniky a podniky, kterým byly přiznány výlučné nebo zvláštní výsady, při provozování obchodních činností na území strany jednaly při nákupu nebo prodeji zboží nebo služeb v souladu s obchodními úvahami, s výjimkou případů, kdy plní svůj veřejný mandát nebo účel[1] stanovený právními předpisy strany.

2. Odstavec 1 nevylučuje, aby tyto podniky:

a) nakupovaly nebo dodávaly zboží nebo služby za odlišných podmínek, včetně podmínek týkajících se ceny, jsou-li tyto odlišné podmínky stanoveny v souladu s obchodními úvahami, nebo

b) odmítly nákup nebo dodání zboží nebo poskytnutí služeb, je-li toto odmítnutí učiněno v souladu s obchodními úvahami.

[1] Pro upřesnění je třeba uvést, že pojem „veřejný mandát nebo účel“ zahrnuje mimo jiné činnosti národních bank týkající se nákupu zboží a služeb podle federálních právních předpisů o zadávání veřejných zakázek a úvěrové politiky na podporu cenově dostupného bydlení, vývozu nebo dovozu, mikropodniků, malých a středních podniků a zemědělců nebo jakékoli úkoly svěřené stranou jejím státním podnikům a podnikům, kterým strana přiznala výlučné nebo zvláštní výsady. Pojem „veřejný mandát nebo účel“ zahrnuje rovněž činnosti vykonávané veřejným subjektem nebo veřejným svěřenským fondem v souvislosti se sociálním zabezpečením nebo veřejnými penzijními plány.

ČLÁNEK 17.5

Transparentnost

1. Strana, která má důvod se domnívat, že její zájmy jsou nepříznivě ovlivněny obchodními činnostmi státního podniku nebo podniku, kterému byly přiznány výlučné nebo zvláštní výsady druhé strany, může druhou stranu požádat, aby poskytla písemné informace o obchodních činnostech tohoto podniku, na něž se vztahují ustanovení této kapitoly. Dožádaná strana poskytne v co největší možné míře odpověď včas.

2. V žádostech o informace podle odstavce 1 musí být uveden dotčený podnik, zboží, služby a trhy a zájmy podle této kapitoly, o nichž se žádající strana domnívá, že jsou nepříznivě ovlivněny.

ČLÁNEK 17.6

Spolupráce

Strany spolupracují takto:

a) prozkoumávají možnosti přijmout další závazky vůči státním podnikům a podnikům, kterým byly přiznány výlučné nebo zvláštní výsady, a

b) vyměňují si zkušenosti s rozvojem osvědčených postupů v oblasti správy a řízení státních podniků.

ČLÁNEK 17.7

Změna přílohy 17-A

Přílohu 17-A přezkoumá Rada pro obchod pět let ode dne vstupu této dohody v platnost s cílem prozkoumat možnost přijetí dodatečných závazků. Rada pro obchod může případně přijmout rozhodnutí o změně přílohy 17-A.

KAPITOLA 18

OBCHOD A UDRŽITELNÝ ROZVOJ

ČLÁNEK 18.1

Cíle a oblast působnosti

1. Cílem této kapitoly je posílit začlenění udržitelného rozvoje do obchodních a investičních vztahů mezi stranami, zejména stanovením zásad a opatření týkajících se pracovních[1] a environmentálních aspektů udržitelného rozvoje, které mají zvláštní význam v souvislosti s obchodem a investicemi.

[1] Pro účely této kapitoly se výrazem „práce“ nebo „pracovní“ rozumí strategické cíle Mezinárodní organizace práce v rámci agendy důstojné práce uvedené v Deklaraci MOP o sociální spravedlnosti pro spravedlivou globalizaci.

2. Strany připomínají Agendu 21 o životním prostředí a rozvoji přijatou na konferenci OSN o životním prostředí a rozvoji, která se konala v Riu de Janeiro ve dnech 3. až 14. června 1992, Deklaraci z Ria o životním prostředí a rozvoji přijatou na konferenci OSN o životním prostředí a rozvoji v roce 1992, Johannesburskou deklaraci o udržitelném rozvoji a Johannesburský prováděcí plán Světového summitu o udržitelném rozvoji z roku 2002, ministerské prohlášení Hospodářské a sociální rady Organizace spojených národů „Vytvoření prostředí příznivého pro dosažení plné a produktivní zaměstnanosti a důstojné práce pro všechny na vnitrostátní a mezinárodní úrovni a jeho vliv na udržitelný rozvoj“ z roku 2006, Deklaraci Mezinárodní organizace práce (dále jen „MOP“) o sociální spravedlnosti pro spravedlivou globalizaci z roku 2008 přijatou dne 10. června 2008 Mezinárodní konferencí práce na jejím 97. zasedání konaném v Ženevě (díle jen „Deklarace MOP o sociální spravedlnosti pro spravedlivou globalizaci“), výsledný dokument konference Organizace spojených národů o udržitelném rozvoji z roku 2012 začleněný do rezoluce 66/288 přijaté Valnou hromadou OSN dne 27. července 2012 a nazvaný „Budoucnost, jakou chceme“ a dokument týkající se cílů udržitelného rozvoje Agendy pro udržitelný rozvoj 2030 s názvem „Přeměna našeho světa: Agenda pro udržitelný rozvoj 2030“, který přijalo Valné shromáždění OSN dne 25. září 2015 (dále jen „Agenda 2030“).

3. Strany uznávají, že hospodářský, sociální a environmentální rozměr udržitelného rozvoje jsou vzájemně závislé a navzájem se posilují, a potvrzují svůj závazek podporovat rozvoj mezinárodního obchodu tak, aby přispíval k dosažení udržitelného rozvoje pro blaho současných a budoucích generací.

4. V souladu s nástroji uvedenými v odstavci 2 strany podporují udržitelný rozvoj prostřednictvím:

a) rozvoje obchodních a hospodářských vztahů způsobem, který přispívá k dosažení cílů udržitelného rozvoje a podporuje jejich příslušné pracovní a environmentální normy a cíle v kontextu obchodních vztahů, které jsou svobodné, otevřené a transparentní a respektují mnohostranné dohody, jichž jsou stranami;

b) dodržování svých mnohostranných závazků v oblasti práce a životního prostředí a

c) posílené spolupráce a porozumění svým politikám a opatřením souvisejícím s obchodem v oblasti práce a životního prostředí, s přihlédnutím k rozdílné situaci, kapacitám, potřebám a úrovním rozvoje v jednotlivých státech a při respektování vnitrostátních politik a priorit.

5. Strany uznávají rozdíly v úrovni svého rozvoje a dohodly se, že tato kapitola je výrazem kooperativního přístupu založeného na společných hodnotách a zájmech.

ČLÁNEK 18.2

Právo regulace a úroveň ochrany

1. Strany uznávají právo každé strany určovat své politiky a priority v oblasti udržitelného rozvoje, stanovovat úrovně vnitrostátní ochrany životního prostředí a práce, kterou považuje za vhodnou, a přijímat nebo měnit příslušné právní předpisy a politiky. Tyto úrovně, právní předpisy a politiky musí být v souladu se závazkem každé strany k mezinárodním dohodám a pracovním normám uvedeným v článcích 18.4 a 18.5.

2. Každá strana usiluje o zlepšení svých příslušných právních předpisů a politik tak, aby byla zajištěna vysoká a účinná úroveň ochrany životního prostředí a práce.

3. Žádná ze stran by neměla oslabit úrovně ochrany poskytované ve svých environmentálních nebo pracovněprávních předpisech se záměrem podpořit obchod nebo investice.

4. Žádná ze stran neupustí ani se neodchýlí od svých environmentálních nebo pracovněprávních předpisů s cílem podpořit obchod nebo investice, ani nenabídne, že tak učiní.

5. Strana nesmí v zájmu podpory obchodu či investic nedostatečně účinně prosazovat své právní předpisy v oblasti životního prostředí nebo pracovněprávní předpisy svou setrvalou nebo opakující se činností či nečinností.

6. Strana nesmí své environmentální a pracovněprávní předpisy používat způsobem, který by představoval skryté omezení obchodu nebo neoprávněnou či svévolnou diskriminaci.

ČLÁNEK 18.3

Transparentnost

1. Každá strana v souladu s kapitolou 19 zajistí, aby rozvoj, schvalování a provádění následujících opatření probíhalo transparentním způsobem, aby bylo zajištěno povědomí a podpora účasti veřejnosti v souladu s jejími pravidly a postupy:

a) opatření zaměřená na ochranu životního prostředí a pracovních podmínek, která mohou ovlivnit obchod nebo investice, a

b) obchodní nebo investiční opatření, která mohou ovlivnit ochranu životního prostředí nebo pracovních podmínek.

ČLÁNEK 18.4

Mnohostranné pracovní normy a dohody

1. Strany potvrzují význam větší soudržnosti politik v oblasti důstojné práce, do níž patří základní pracovní normy, a vysoké úrovně ochrany pracovníků a jejího účinného vymáhání a uznávají příznivý vliv, který mohou mít tyto oblasti na hospodářskou efektivitu, inovace a produktivitu, včetně vývozní výkonnosti. V této souvislosti rovněž uznávají význam sociálního dialogu o pracovních záležitostech mezi pracovníky a zaměstnavateli i mezi jejich příslušnými organizacemi a vládami a zavazují se k podpoře takového dialogu.

2. Strany znovu potvrzují svůj závazek podporovat rozvoj mezinárodních obchodních vztahů způsobem, který vede k důstojné práci pro všechny, včetně žen a mladých lidí. V této souvislosti každá strana znovu potvrzuje svůj závazek podporovat a účinně provádět úmluvy a protokoly MOP, které ratifikovaly signatářské státy MERCOSURu a členské státy Evropské unie a které MOP označila za aktuální.

3. V souladu s ústavou MOP a Deklarací MOP o základních principech a právech v práci a s následnými opatřeními přijatými dne 18. června 1998 v Ženevě (dále jen „Deklarace MOP o základních principech a právech v práci“) bude každá strana respektovat, podporovat a účinně provádět mezinárodně uznávané základní pracovní normy vymezené v základních úmluvách MOP. Patří sem:

a) svoboda sdružování a skutečné uznání práva na kolektivní vyjednávání;

b) odstranění všech forem nucené nebo povinné práce;

c) skutečné zrušení dětské práce a

d) odstranění diskriminace s ohledem na zaměstnání a povolání.

4. Každá strana vynaloží neutuchající a soustavné úsilí o ratifikaci základních úmluv MOP, protokolů a dalších příslušných úmluv MOP, jichž dosud není smluvní stranou a které MOP klasifikuje jako aktuální. Strany si pravidelně vyměňují informace o svém pokroku v této oblasti.

5. Strany připomínají, že jedním z cílů Agendy 2030 je odstranění nucené práce, a zdůrazňují význam ratifikace a účinného provádění protokolu z roku 2014 k Úmluvě o nucené práci.

6. Strany vedou podle potřeby konzultace a spolupracují v pracovních otázkách společného zájmu souvisejících s obchodem, a to i v rámci MOP.

7. Strany připomínají Deklaraci MOP o základních principech a právech v práci a Deklaraci MOP o sociální spravedlnosti pro spravedlivou globalizaci a konstatují, že porušení základních zásad a práv při práci nelze uplatnit ani jinak využít jako legitimní komparativní výhodu a že pracovní normy by neměly být používány k protekcionistickým obchodním účelům.

8. Každá strana podporuje důstojnou práci, jak je stanovena v Deklaraci MOP o sociální spravedlnosti pro spravedlivou globalizaci. Každá strana věnuje zvláštní pozornost:

a) vypracování a posílení opatření v oblasti bezpečnosti a ochrany zdraví při práci, včetně odškodnění v případě pracovního úrazu nebo nemoci z povolání, jak je stanoveno v příslušných úmluvách MOP a jiných mezinárodních závazcích;

b) důstojným pracovním podmínkám pro všechny, mimo jiné s ohledem na mzdy a výdělky, pracovní dobu a další pracovní podmínky;

c) inspekci práce, zejména prostřednictvím účinného provádění příslušných norem MOP týkajících se inspekcí práce, a

d) zákazu diskriminace, pokud jde o pracovní podmínky, včetně pokud jde o migrující pracovníky.

9. Každá strana zajistí, aby správní a soudní řízení byla dostupná a přístupná s cílem umožnit přijetí účinných opatření proti porušování pracovních práv uvedených v této kapitole.

ČLÁNEK 18.5

Mnohostranné dohody o životním prostředí

1. Strany uznávají, že životní prostředí je jedním ze tří rozměrů udržitelného rozvoje (hospodářský, sociální a environmentální) a že tyto tři rozměry by měly být řešeny vyváženým a integrovaným způsobem. Kromě toho strany uznávají, že obchod může přispět k udržitelnému rozvoji.

2. Strany uznávají význam Environmentálního shromáždění OSN v rámci Programu OSN pro životní prostředí (dále jen „UNEP“), jakož i mnohostranných environmentálních dohod jakožto reakce mezinárodního společenství na globální nebo regionální výzvy v oblasti životního prostředí a zdůrazňují potřebu posílit vzájemnou podporu mezi obchodními a environmentálními politikami.

3. Každá strana potvrzuje své závazky podporovat a účinně provádět mnohostranné environmentální dohody, protokoly a jejich změny, jichž je smluvní stranou.

4. Strany si pravidelně vyměňují informace o svém pokroku, pokud jde o ratifikaci mnohostranných environmentálních dohod, včetně protokolů k nim a jejich změn.

5. Strany vedou podle potřeby konzultace a spolupracují v environmentálních otázkách společného zájmu souvisejících s obchodem, a to i v rámci mnohostranných environmentálních dohod.

6. Strany uznávají své právo dovolávat se článku 20.2 v souvislosti s environmentálními opatřeními.

7. Žádné ustanovení této dohody nebrání straně přijmout nebo zachovat opatření k provádění mnohostranných environmentálních dohod, jichž je smluvní stranou, pokud jsou tato opatření v souladu s čl. 18.2 odst. 6.

ČLÁNEK 18.6

Obchod a změna klimatu

1. Strany uznávají význam dosažení konečného cíle Rámcové úmluvy OSN o změně klimatu uzavřené dne 9. května 1992 v New Yorku (dále jen „UNFCCC“) pro řešení naléhavé výzvy, kterou představuje změna klimatu, a úlohu obchodu v tomto úsilí.

2. S ohledem na odstavec 1 každá strana:

a) účinně provádí UNFCCC a Pařížskou dohodu uzavřenou v Paříži dne 20. prosince 2015 (dále jen „Pařížská dohoda“), která byla na jejím základě přijata, a

b) v souladu s článkem 2 Pařížské dohody podporuje pozitivní příspěvek obchodu k nízkoemisnímu rozvoji odolnému vůči změně klimatu a ke zvyšování schopnosti přizpůsobit se nepříznivým dopadům změny klimatu způsobem, který neohrožuje produkci potravin.

3. Strany podle potřeby spolupracují v otázkách změny klimatu souvisejících s obchodem na dvoustranné, regionální a mezinárodní úrovni, zejména v rámci UNFCCC.

ČLÁNEK 18.7

Obchod a biologická rozmanitost

1. Strany uznávají význam ochrany a udržitelného využívání biologické rozmanitosti v souladu s Úmluvou o biologické rozmanitosti uzavřenou v Riu de Janeiro dne 5. června 1992, Úmluvou o mezinárodním obchodu ohroženými druhy volně žijících živočichů a planě rostoucích rostlin podepsanou ve Washingtonu D. C. dne 3. března 1973 (dále jen „CITES“), Mezinárodní smlouvou o rostlinných genetických zdrojích pro výživu a zemědělství a rozhodnutími přijatými na jejím základě a úlohu, kterou může obchod hrát při přispívání k cílům těchto úmluv a uvedené smlouvy.

2. S ohledem na odstavec 1 každá strana:

a) podporuje využívání úmluvy CITES jako nástroje pro zachování a udržitelné využívání biologické rozmanitosti, včetně zahrnutí živočišných a rostlinných druhů do příloh úmluvy CITES, pokud je stav těchto druhů z hlediska ochrany považován za ohrožený v důsledku mezinárodního obchodu;

b) provádí účinná opatření vedoucí ke snížení nezákonného obchodu s volně žijícími a planě rostoucími druhy v souladu s mezinárodními dohodami, jichž je smluvní stranou;

c) podporuje obchod s produkty z přírodních zdrojů získanými udržitelným využíváním biologických zdrojů nebo produkty, které přispívají k zachování biologické rozmanitosti v souladu se svými právními předpisy, a

d) podporuje spravedlivé a rovnocenné sdílení přínosů plynoucích z využívání genetických zdrojů a případně opatření pro přístup k těmto zdrojům a předchozí informovaný souhlas.

3. Strany si rovněž vyměňují informace o iniciativách a osvědčených postupech v oblasti obchodu s produkty z přírodních zdrojů s cílem zachovat biologickou rozmanitost a podle potřeby spolupracují na dvoustranné, regionální a mezinárodní úrovni v otázkách, na něž se vztahuje tento článek.

ČLÁNEK 18.8

Obchod a udržitelné obhospodařování lesů

1. Strany uznávají význam udržitelného obhospodařování lesů, úlohu obchodu při sledování tohoto cíle a obnovy lesů v zájmu jejich zachování a udržitelného využívání.

2. S ohledem na odstavec 1 každá strana:

a) podporuje obchod s produkty, které pocházejí z udržitelně obhospodařovaných lesů, jež byly vytěženy v souladu s právními předpisy země, kde probíhá těžba;

b) ve vhodných případech a s jejich předchozím informovaným souhlasem podporuje začlenění místních komunit a původních obyvatel z lesních oblastí do udržitelných dodavatelských řetězců dřeva a nedřevních lesních produktů jako prostředek ke zlepšení jejich živobytí a k podpoře ochrany a udržitelného využívání lesů;

c) provádí opatření pro boj proti nezákonné těžbě dřeva a souvisejícímu obchodu;

d) vyměňuje si informace o iniciativách souvisejících s obchodem v oblasti udržitelného obhospodařování lesů, správy lesů a ochrany lesního porostu a spolupráci s cílem maximalizovat dopad a zajistit vzájemnou podporu svých příslušných politik společného zájmu a

e) v souladu s Agendou 2030 podle potřeby spolupracuje na dvoustranné, regionální a mezinárodní úrovni v otázkách týkajících se obchodu a ochrany lesního porostu, jakož i udržitelného obhospodařování lesů.

ČLÁNEK 18.9

Obchod v oblasti rybolovných zdrojů a akvakultury a jejich udržitelné řízení

1. Strany uznávají význam zachování a udržitelného řízení biologických mořských zdrojů a mořských ekosystémů, jakož i podporu odpovědné a udržitelné akvakultury a úlohu obchodu při sledování těchto cílů a svůj společný závazek k dosažení cíle udržitelného rozvoje č. 14 Agendy 2030, zejména jeho dílčích cílů 4 a 6.

2. Podle odstavce 1 a v souladu se svými mezinárodními závazky každá strana:

a) provádí dlouhodobá opatření na zachování a řízení a udržitelné využívání živých mořských zdrojů v souladu s mezinárodním právem zakotveným v úmluvě UNCLOS a dalších příslušných nástrojích Organizace spojených národů a Organizace OSN pro výživu a zemědělství (dále jen „FAO“), jichž je smluvní stranou;

b) jedná v souladu se zásadami kodexu chování FAO pro odpovědný rybolov přijatého rezolucí č. 4/95 ze dne 31. října 1995 (dále jen „kodex chování FAO pro odpovědný rybolov“);

c) účastní se a aktivně spolupracuje v rámci regionálních organizací pro řízení rybolovu a dalších příslušných mezinárodních fór, jichž je členem, pozorovatelem nebo spolupracující nesmluvní stranou, s cílem dosáhnout řádné správy rybolovu a udržitelného rybolovu, mimo jiné účinnou kontrolou, sledováním a prosazováním řídicích opatření a případně prováděním systémů dokumentace úlovků nebo osvědčení;

d) v souladu se svými mezinárodními závazky provádí komplexní, účinná a transparentní opatření pro boj proti nezákonnému, nehlášenému a neregulovanému rybolovu a vylučuje z mezinárodního obchodu produkty, které tato opatření nesplňují, a za tímto účelem spolupracuje, mimo jiné usnadněním výměny informací;

e) pracuje na koordinaci opatření nezbytných pro zachování a udržitelné využívání tažných populací ryb v oblastech společného zájmu a

f) podporuje rozvoj udržitelné a odpovědné akvakultury s ohledem na hospodářské, sociální a environmentální aspekty mimo jiné s ohledem na provádění cílů a zásad obsažených v kodexu chování FAO pro odpovědný rybolov.

ČLÁNEK 18.10

Vědecké a technické informace

1. Při stanovení nebo provádění opatření zaměřených na ochranu životního prostředí nebo pracovních podmínek, které mohou mít vliv na obchod nebo investice, každá strana zajistí, aby vědecké a technické důkazy, na nichž se zakládají, pocházely od uznávaných vědeckých a technických subjektů a aby opatření vycházela z příslušných mezinárodních norem, pokynů či doporučení, pokud existují.

2. V případě že jsou vědecké důkazy nebo informace nedostatečné nebo neprůkazné a existuje-li na jejím území riziko závažného zhoršení životního prostředí nebo pro bezpečnost a ochranu zdraví při práci, může strana přijmout opatření založená na zásadě předběžné opatrnosti. Tato opatření vycházejí z dostupných relevantních informací a podléhají pravidelnému přezkumu. Strana, která taková opatření přijímá, usiluje o získání nových nebo dodatečných vědeckých informací nezbytných pro přesvědčivější posouzení a tato opatření případně přezkoumá.

3. Má-li opatření přijaté v souladu s odstavcem 2 dopad na obchod nebo investice, může strana požádat druhou stranu, která opatření přijímá, aby poskytla informace o tom, že vědecké důkazy nebo informace jsou ve vztahu k dané záležitosti nedostatečné nebo neprůkazné a že přijaté opatření je v souladu s její vlastní úrovní ochrany, a může požádat o projednání této záležitosti v Podvýboru pro obchod a udržitelný rozvoj uvedeném v článku 18.14.

4. Opatření uvedená v tomto článku nesmí být uplatňována způsobem, který by představoval prostředek svévolné nebo neoprávněné diskriminace nebo skryté omezování mezinárodního obchodu.

ČLÁNEK 18.11

Obchod a odpovědné řízení dodavatelských řetězců

1. Strany uznávají význam odpovědného řízení dodavatelských řetězců prostřednictvím odpovědného chování podniků a postupů sociální odpovědnosti podniků na základě mezinárodně dohodnutých pokynů.

2. S ohledem na odstavec 1 každá strana:

a) podporuje šíření a používání příslušných mezinárodních nástrojů, jež schválila či podpořila, jako je Tripartitní deklarace MOP o principech týkajících se nadnárodních společností a sociální politiky, přijatá v Ženevě v listopadu 1977, iniciativa OSN Global Compact a obecné zásady OSN v oblasti podnikání a lidských práv schválené Radou pro lidská práva rezolucí č. 17/4 ze dne 16. června 2011 a pokyny OECD pro nadnárodní společnosti: Doporučení pro odpovědné chování podniků v globálním kontextu připojené k Deklaraci OECD o mezinárodních investicích a nadnárodních podnicích, přijaté v Paříži dne 21. června 1976;

b) podporuje dobrovolné zavádění sociální odpovědnosti podniků nebo odpovědných obchodních postupů ze strany podniků v souladu s pokyny a zásadami uvedenými v písmenu a) a

c) poskytuje podpůrný politický rámec pro účinné provádění zásad a pokynů uvedených v písmenu a).

3. Strany uznávají užitečnost mezinárodních odvětvových pokynů v oblasti sociální odpovědnosti podniků a odpovědného chování podniků a podporují v tomto ohledu společnou práci. Pokud jde o pokyny OECD pro náležitou péči v zodpovědných dodavatelských řetězcích nerostných surovin z oblastí postižených konflikty a vysoce rizikových oblastí a jejich dodatky, strany, které je schvalují či podporují, by rovněž měly podporovat jejich zavedení.

4. Strany si vyměňují informace, jakož i osvědčené postupy, a pokud je to vhodné, spolupracují na otázkách, na něž se vztahuje tento článek, a to i na příslušných regionálních a mezinárodních fórech.

ČLÁNEK 18.12

Další iniciativy související s obchodem a investicemi podporující udržitelný rozvoj

1. Strany potvrzují svůj závazek zvyšovat příspěvek obchodu a investic k plnění cíle udržitelného rozvoje v jeho hospodářském, sociálním a environmentálním rozměru.

2. S ohledem na odstavec 1 strany:

a) podporují cíle agendy důstojné práce v souladu s Deklarací MOP o sociální spravedlnosti pro spravedlivou globalizaci, včetně minimální důstojné mzdy, inkluzivní sociální ochrany, bezpečnosti a ochrany zdraví při práci a dalších aspektů souvisejících s pracovními podmínkami;

b) podporují obchod se zbožím a službami a investice do nich, jakož i dobrovolnou výměnu postupů a technologií, které přispívají ke zlepšení sociálních a environmentálních podmínek, včetně těch, které mají zvláštní význam pro zmírňování změny klimatu a přizpůsobování se této změně, způsobem, který je v souladu s touto dohodou, a

c) spolupracují, je-li to vhodné, na dvoustranné, regionální i mezinárodní úrovni v otázkách, na něž se vztahuje tento článek.

ČLÁNEK 18.13

Spolupráce v oblasti obchodu a udržitelného rozvoje

1. Strany uznávají význam spolupráce pro dosažení cílů této kapitoly. Mohou spolupracovat mimo jiné v oblasti:

a) pracovních a environmentálních aspektů obchodu a udržitelného rozvoje na mezinárodních fórech, včetně zejména WTO, MOP, Programu OSN pro životní prostředí (UNEP), UNCTAD, politického fóra OSN na vysoké úrovni o udržitelném rozvoji a mnohostranných environmentálních dohod;

b) dopadu právních předpisů a norem v oblasti práce a životního prostředí na obchod a investice;

c) dopadu obchodních a investičních právních předpisů na práci a životní prostředí a

d) dobrovolných koncepcí záruk udržitelnosti, jako jsou spravedlivý a etický obchod a ekoznačky, sdílením zkušeností a informací o takových koncepcích.

2. Za účelem dosažení cílů této kapitoly mohou strany rovněž spolupracovat na obchodních aspektech:

a) provádění základních, prioritních a dalších aktuálních úmluv MOP;

b) agendy důstojné práce MOP, včetně provázanosti mezi obchodem a plnou a produktivní zaměstnaností, změnami na trhu práce, základními pracovními normami, důstojnou prací v globálních dodavatelských řetězcích, sociální ochranou a sociálním začleněním, sociálním dialogem, rozvojem dovedností a rovností žen a mužů;

c) provádění mnohostranných environmentálních dohod a vzájemné podpory účasti druhé strany v těchto mnohostranných environmentálních dohodách;

d) dynamického mezinárodního režimu změny klimatu v rámci UNFCCC, zejména provádění Pařížské dohody;

e) Montrealského protokolu o látkách, které poškozují ozonovou vrstvu, podepsaného v Montrealu dne 16. září 1987, a veškerých jeho změn ratifikovaných smluvními stranami, zejména opatření pro kontrolu výroby a spotřeby látek poškozujících ozonovou vrstvu (ODS) a hydrofluoruhlovodíků (HFC) a obchodu s nimi a na podporu alternativ k těmto látkám šetrných k životnímu prostředí a opatření k řešení nezákonného obchodu s látkami, na něž se uvedený protokol vztahuje;

f) sociální odpovědnosti podniků, odpovědného chování podniků, odpovědného řízení globálních dodavatelských řetězců a odpovědnosti, a to i s ohledem na provádění, sledování a šíření příslušných mezinárodních nástrojů;

g) řádného nakládání s chemickými látkami a odpady;

h) zachování a udržitelného využívání biologické rozmanitosti a spravedlivého a rovnocenného sdílení přínosů plynoucích z využívání genetických zdrojů, včetně náležitého přístupu k těmto zdrojům, jak je uvedeno v článku 18.7;

i) boje proti nezákonnému obchodování s volně žijícími a planě rostoucími druhy podle článku 18.7;

j) podpory ochrany a udržitelného obhospodařování lesů s cílem omezit odlesňování a nezákonnou těžbu dřeva, jak je uvedeno v článku 18.8;

k) soukromých a veřejných iniciativ přispívajících k cíli zastavit odlesňování, včetně těch, které propojují výrobu a spotřebu prostřednictvím dodavatelských řetězců, v souladu s cíli udržitelného rozvoje č. 12 a 15 Agendy 2030;

l) podpory udržitelných rybolovných postupů a obchodu s udržitelně řízenými produkty rybolovu, jak je uvedeno v článku 18.9, a

m) iniciativ v oblasti udržitelné spotřeby a výroby, které jsou v souladu s cílem udržitelného rozvoje č. 12 Agendy 2030, mimo jiné včetně oběhového hospodářství a dalších udržitelných hospodářských modelů zaměřených na zvýšení účinného využívání zdrojů a snížení vzniku odpadů.

ČLÁNEK 18.14

Podvýbor pro obchod a udržitelný rozvoj a kontaktní místa

1. Podvýbor pro obchod a udržitelný rozvoj zřízený podle čl. 22.3 odst. 4 kromě funkcí uvedených v článku 22.3:

a) usnadňuje a sleduje činnosti spolupráce prováděné podle této kapitoly;

b) plní úkoly uvedené v článcích 18.16 až 18.18 a

c) provádí přípravné interní práce nezbytné pro Výbor pro obchod, a to i pokud jde o témata k diskusi s domácími poradními skupinami uvedenými v článku 22.6.

2. Podvýbor zveřejní po každém svém zasedání zprávu.

3. Každá strana určí v rámci své správy kontaktní místo pro snazší komunikaci a koordinaci mezi stranami v jakékoli záležitosti týkající se provádění této kapitoly.

ČLÁNEK 18.15

Řešení sporů

1. Strany vynaloží veškeré úsilí, aby prostřednictvím dialogu, konzultací, výměny informací a spolupráce vyřešily veškeré neshody ohledně výkladu nebo uplatňování této kapitoly.

2. Veškeré lhůty zmíněné v článcích 18.16 a 18.17 mohou být po vzájemné dohodě stran prodlouženy.

3. Všechny lhůty stanovené v této kapitole se počítají v kalendářních dnech ode dne následujícího po aktu či skutečnosti, k nimž se vztahují.

4. Pro účely této kapitoly se stranami sporu podle této kapitoly rozumí strany uvedené v článku 21.3.

5. Žádná ze stran nesmí využít řešení sporů podle kapitoly 21 v jakékoli záležitosti vyplývající z této kapitoly.

ČLÁNEK 18.16

Konzultace

1. Strana může požádat druhou stranu o konzultace ohledně výkladu nebo použití této kapitoly doručením písemné žádosti kontaktnímu místu druhé strany vytvořenému podle čl. 18.14 odst. 3. Strana ve své žádosti jasně popíše problém a poskytne stručný přehled požadavků podle této kapitoly, přičemž uvede příslušná ustanovení a vysvětlí, jak se problém dotýká cílů této kapitoly, a uvede jakékoli jiné informace, které považuje za důležité. Konzultace jsou zahájeny neprodleně poté, co jedna ze stran podá žádost o konzultace, a v každém případě nejpozději 30 (třicet) dnů po dni obdržení žádosti.

2. Konzultace se konají osobně nebo, pokud se na tom strany dohodnou, videokonferencí nebo jinými elektronickými prostředky. Pokud se konzultace konají prostřednictvím osobního setkání, probíhají na území dožádané strany, nedohodnou-li se strany jinak.

3. Strany zahájí konzultace s cílem dosáhnout vzájemně uspokojivého vyřešení dané záležitosti. V záležitostech týkajících se mnohostranných dohod uvedených v této kapitole vezmou strany v úvahu informace MOP nebo příslušných organizací či orgánů odpovědných za mnohostranné environmentální dohody ratifikované oběma stranami s cílem podpořit soudržnost mezi činností stran a těchto organizací. V případě potřeby se strany mohou dohodnout, že si vyžádají poradenství od těchto organizací nebo orgánů nebo od jakéhokoli jiného odborníka či orgánu, který považují za vhodný.

4. Pokud se některá ze stran domnívá, že záležitost vyžaduje další projednání, může písemně požádat o svolání Podvýboru pro obchod a udržitelný rozvoj a oznámit tuto žádost kontaktnímu místu určenému podle čl. 18.14 odst. 3. Tato žádost musí být podána nejdříve 60 (šedesát) dnů ode dne obdržení žádosti podle odstavce 1. Podvýbor pro obchod a udržitelný rozvoj se neprodleně sejde a vynasnaží se danou záležitost vyřešit ke spokojenosti obou stran.

5. Podvýbor pro obchod a udržitelný rozvoj zohlední veškeré názory na tuto záležitost poskytnuté domácími poradními skupinami uvedenými v článku 22.6, jakož i jakékoli odborné poradenství.

6. Veškerá usnesení stran se zpřístupní veřejnosti.

ČLÁNEK 18.17

Panel odborníků

1. Není-li do 120 (sto dvaceti) dnů od žádosti o konzultace podle článku 18.16 dosaženo vzájemně uspokojivého řešení, může strana požádat o ustavení panelu odborníků, který by danou záležitost přezkoumal. Každá taková žádost se podává písemně kontaktnímu místu druhé strany určenému podle čl. 18.14 odst. 3 a uvede důvody žádosti o ustavení panelu odborníků, včetně popisu sporných opatření a příslušných ustanovení této kapitoly, která považuje za použitelná.

2. Není-li v tomto článku stanoveno jinak, použijí se články 21.9, 21.11, 21.12, 21.26 a 21.27, jakož i jednací řád uvedený v příloze 21-A a kodex chování uvedený v příloze 21-B.

3. Podvýbor pro obchod a udržitelný rozvoj na svém prvním zasedání po dni vstupu této dohody v platnost sestaví seznam nejméně patnácti osob, které jsou ochotny a schopny účastnit se jednání panelu odborníků. Tento seznam sestává ze tří dílčích seznamů: jednoho dílčího seznamu navrženého EU, jednoho dílčího seznamu navrženého sdružením MERCOSUR a jednoho dílčího seznamu osob, které nejsou státními příslušníky žádné ze stran. Každá strana navrhne na svůj dílčí seznam nejméně pět osob. Strany rovněž vyberou nejméně pět osob na seznam osob, které nejsou státními příslušníky žádné ze stran. Podvýbor pro obchod a udržitelný rozvoj zajistí, aby byl seznam průběžně aktualizován a aby na něm vždy bylo nejméně patnáct osob.

4. Osoby uvedené v odstavci 3 mají odborné znalosti nebo zkušenosti v oblastech, jichž se týká tato kapitola, včetně v pracovním nebo obchodním právu nebo právu ochrany životního prostředí nebo v oblasti řešení sporů vyvstávajících v rámci mezinárodních dohod. Tyto osoby musí tuto funkci zastávat *ad personam*, být nezávislé a nejednat podle pokynů žádné organizace nebo vlády, pokud jde o záležitosti související se sporem, ani být spojeny s vládou žádné strany. Musí rovněž splňovat ustanovení přílohy 21-B.

5. Panel odborníků se skládá ze tří členů, nedohodnou-li se strany jinak. Předseda je vybrán z dílčího seznamu osob, které nejsou státními příslušníky žádné ze stran. Panel odborníků se zřizuje v souladu s postupy stanovenými v čl. 21.9 odst. 1 až 4. Odborníci jsou vybíráni z příslušných osob uvedených na dílčích seznamech podle odstavce 3 tohoto článku v souladu s příslušnými ustanoveními čl. 21.9 odst. 2, 3 a 4.

6. Pokud se strany nedohodnou do sedmi dnů po dni ustavení panelu odborníků, jak je vymezen v čl. 21.9 odst. 5, jinak, má panel mandát:

„s ohledem na příslušná ustanovení kapitoly 18 Prozatímní dohody o obchodu mezi Evropskou unií na jedné straně a Společným jihoamerickým trhem, Argentinskou republikou, Brazilskou federativní republikou, Paraguayskou republikou a Uruguayskou východní republikou na straně druhé posoudit záležitost uvedenou v žádosti o ustavení panelu odborníků a vydat v souladu s článkem 18.17 zprávu obsahující doporučení pro řešení této záležitosti“.

7. Pokud jde o záležitosti týkající se dodržování mnohostranných dohod uvedených v této kapitole, stanoviska odborníků nebo informace požadované panelem odborníků v souladu s článkem 21.12 by měly zahrnovat informace a poradenství příslušných orgánů MOP nebo mnohostranných environmentálních dohod. Veškeré informace získané podle tohoto odstavce musí být předloženy oběma stranám k vyjádření.

8. Skupina odborníků bude vykládat ustanovení této kapitoly v souladu se zvykovými pravidly výkladu mezinárodního práva veřejného.

9. Panel odborníků vydá stranám předběžnou zprávu do 90 (devadesáti) dnů od ustavení panelu odborníků a závěrečnou zprávu nejpozději 60 (šedesát) dnů po vydání předběžné zprávy. Tyto zprávy musí obsahovat zjištěné skutečnosti, použitelnost příslušných ustanovení a základní zdůvodnění veškerých zjištění a doporučení. Kterákoli ze zúčastněných stran může předložit písemné připomínky k průběžné zprávě panelu odborníků do 45 (čtyřiceti pěti) dnů ode dne vydání průběžné zprávy. Po zvážení těchto případných písemných připomínek může panel odborníků zprávu upravit a provést jakákoli další zjišťování, jež považuje za vhodná. Pokud usoudí, že lhůty stanovené v tomto odstavci není možno dodržet, musí o tom předseda panelu odborníků strany písemně informovat a uvést důvody zpoždění a datum, k němuž panel odborníků průběžnou nebo závěrečnou zprávu hodlá vydat.

10. Strany zpřístupní závěrečnou zprávu panelu odborníků veřejnosti do patnácti dnů od jejího dodání panelem odborníků.

11. Strany projednají vhodná opatření, jež mají být provedena s přihlédnutím ke zprávě a doporučením panelu odborníků. Žalovaná strana informuje svou domácí poradní skupinu podle článku 22.6 a druhou stranu o svých rozhodnutích o veškerých akcích nebo opatřeních, která mají být provedena, nejpozději 90 (devadesát) dnů po zveřejnění zprávy. Podvýbor pro obchod a udržitelný rozvoj sleduje opatření přijatá v návaznosti na zprávu panelu odborníků a její doporučení. Domácí poradní skupina uvedená v článku 22.6 může v tomto ohledu předložit své připomínky Podvýboru pro obchod a udržitelný rozvoj.

ČLÁNEK 18.18

Přezkum

1. Pro účely snazšího dosažení cílů této kapitoly projednají strany prostřednictvím zasedání Podvýboru pro obchod a udržitelný rozvoj její účinné provádění, včetně případného přezkumu jejích ustanovení, přičemž zohlední mimo jiné získané zkušenosti, vývoj politiky každé strany, vývoj mezinárodních dohod a názory předložené zúčastněnými stranami.

2. Podvýbor pro obchod a udržitelný rozvoj může stranám doporučit změny příslušných ustanovení této kapitoly, které odrážejí výsledek jednání uvedených v odstavci 1.

KAPITOLA 19

TRANSPARENTNOST

ČLÁNEK 19.1

Definice

Pro účely této kapitoly se rozumí:

a) „správním rozhodnutím“ rozhodnutí, které se dotýká práv či povinností osoby v konkrétním případě a zahrnuje správní opatření nebo nepřijetí správního opatření nebo rozhodnutí v souladu s právními předpisy strany;

b) „zainteresovanou osobou“ fyzická nebo právnická osoba, jež může být dotčena obecně použitelným opatřením, a

c) „obecně použitelným opatřením“ právní předpis, soudní rozhodnutí, postup či obecně použitelné správní rozhodnutí, které může mít vliv na kteroukoli záležitost, na niž se vztahuje tato dohoda.

ČLÁNEK 19 2.

Cíle

Strany uznávají, že jejich právní prostředí může mít dopad na obchod a investice mezi stranami, přičemž každá strana usiluje o podporu transparentního a předvídatelného právního prostředí a účinných postupů pro hospodářské subjekty, zejména pro malé a střední podniky, v souladu s ustanoveními této kapitoly.

ČLÁNEK 19.3

Zveřejnění

1. Každá strana zajistí, aby obecně použitelné opatření týkající se jakékoli záležitosti, na kterou se vztahuje tato dohoda:

a) bylo neprodleně zveřejněno prostřednictvím úředně stanoveného média, a je-li to proveditelné, elektronicky, či jiným způsobem zpřístupněno tak, aby se s ním mohla seznámit kterákoli osoba;

b) uvádělo vysvětlení svého cíle a odůvodnění a

c) poskytovalo dostatečnou dobu mezi svým zveřejněním a nabytím účinnosti, s výjimkou případů, kdy to není možné z důvodu naléhavosti.

2. Při přijímání nebo změně obecně použitelných důležitých právních předpisů týkajících se jakékoli záležitosti, na kterou se vztahuje tato dohoda, každá strana v co největší míře v souladu se svými příslušnými pravidly a postupy:

a) předem zveřejní návrh právního předpisu nebo konzultační dokumenty obsahující podrobnosti o cíli a odůvodnění tohoto právního předpisu;

b) poskytne zainteresovaným osobám a druhé straně přiměřenou příležitost vyjádřit se k takovému návrhu právního předpisu nebo konzultačnímu dokumentu a

c) vynasnaží se zohlednit obdržené připomínky k těmto návrhům právních předpisů nebo konzultačním dokumentům.

ČLÁNEK 19.4

Dotazy

1. Nejpozději tři roky ode dne vstupu této dohody v platnost každá strana zavede nebo zachová vhodné mechanismy pro přijímání dotazů od jakékoli osoby a pro odpovědi na dotazy týkající se opatření s obecnou působností, která jsou navržena nebo jsou v platnosti, a způsobu, jakým by bylo uplatňováno ve vztahu k jakékoli záležitosti, na kterou se vztahuje tato dohoda.

2. Na žádost jedné strany poskytne druhá strana neprodleně informace a odpoví na otázky týkající se jakéhokoli obecně použitelného opatření nebo jakéhokoli návrhu na přijetí nebo změnu obecně použitelného opatření, pokud jde o jakoukoli záležitost, na kterou se vztahuje tato dohoda a o níž se žádající strana domnívá, že by mohla ovlivnit fungování této dohody.

ČLÁNEK 19.5

Správa obecně použitelných opatření

1. Každá strana objektivně, nestranně a rozumně spravuje obecně použitelná opatření, pokud jde o jakoukoli záležitost, na kterou se vztahuje tato dohoda.

2. Každá strana při uplatňování obecně použitelných opatření na osoby, zboží nebo služby druhé strany ve zvláštních případech:

a) se vynasnaží vhodným způsobem a v souladu se svými právními předpisy informovat osoby, jichž se správní řízení[1] přímo týká, když je správní řízení zahájeno, přičemž uvede povahu řízení, prohlášení orgánu, kterým je řízení zahájeno, a případně obecný popis veškerých sporných otázek, a

b) poskytne takovým zainteresovaným osobám vhodnou příležitost k předložení skutečností a argumentace na podporu jejich stanoviska dříve, než se přistoupí ke konečnému správnímu rozhodnutí, umožňuje-li to čas, povaha řízení a veřejný zájem.

[1] Pro upřesnění je třeba uvést, že v případě záležitostí, na něž se vztahuje kapitola 15, jsou tyto osoby adresáty rozhodnutí orgánu pro hospodářskou soutěž strany.

ČLÁNEK 19.6

Přezkum a odvolání

1. Každá strana zřídí nebo zachová soudní, rozhodčí nebo správní tribunály nebo řízení pro účely rychlého přezkumu nebo odvolání a v odůvodněných případech nápravy správních rozhodnutí týkajících se jakékoli záležitosti, na niž se vztahuje tato dohoda. Každá strana zajistí, aby její přezkumné nebo odvolací postupy byly prováděny nediskriminačním a nestranným způsobem tribunály, které jsou nestranné a nezávislé na orgánu pověřeném vymáháním správních předpisů a jsou složeny z osob, jež nemají žádný podstatný zájem na výsledku dané záležitosti.

2. Každá strana zajistí, aby strany řízení uvedené v odstavci 1 měly právo:

a) na vhodnou příležitost k podpoře nebo obhajobě svých stanovisek a

b) na rozhodnutí založené na důkazech a předaných záznamech nebo, vyžadují-li to její právní předpisy, záznamech sestavených správním orgánem.

3. Každá strana zajistí, aby rozhodnutí uvedené v odst. 2 písm. b) podléhalo odvolání nebo dalšímu přezkumu, jak je stanoveno v jejích právních předpisech, bylo provedeno orgánem, kterému byly svěřeny správní donucovací pravomoci v souvislosti s dotčeným správním rozhodnutím, a aby se jím řídil.

ČLÁNEK 19.7

Regulační kvalita a výkonnost a osvědčené regulační postupy

1. Strany uznávají zásady správných regulačních postupů a podporují regulační kvalitu a její výkonnost. Strany se zejména vynasnaží:

a) podporovat využívání posouzení dopadů právních předpisů při vypracovávání hlavních iniciativ a

b) zavést nebo zachovat postupy na podporu pravidelného zpětného hodnocení opatření obecného zájmu.

2. Strany usilují o spolupráci na regionálních a mnohostranných fórech a o podporu osvědčených regulačních postupů a transparentnosti, pokud jde o mezinárodní obchod a investice v oblastech, na něž se vztahuje tato dohoda.

ČLÁNEK 19.8

Vztah k jiným kapitolám

Tato kapitola se použije, aniž jsou dotčena zvláštní pravidla v jiných kapitolách této dohody.

KAPITOLA 20

VÝJIMKY

ČLÁNEK 20.1

Bezpečnostní výjimky

Žádné ustanovení této dohody nelze vykládat tak, že:

a) od kterékoli strany vyžaduje poskytnutí informací či přístupu k informacím, jejichž zpřístupnění je podle ní v rozporu s jejími zásadními bezpečnostními zájmy, nebo

b) brání kterékoli ze stran přijmout opatření, které považuje za nezbytné pro ochranu svých zásadních bezpečnostních zájmů:

   i) v souvislosti s výrobou nebo obchodem se zbraněmi, municí a vojenským materiálem a v souvislosti s takovým obchodem a operacemi s jiným zbožím, materiálem, službami a technologiemi a s hospodářskými činnostmi prováděnými přímo nebo nepřímo za účelem zásobování vojenských zařízení;

   ii) v souvislosti se štěpnými a termonukleárními materiály nebo materiály, které slouží k jejich výrobě, nebo

   iii) v době války nebo jiné mimořádné situace v mezinárodních vztazích nebo

c) kterékoli straně brání přijmout opatření za účelem splnění jejích mezinárodních povinností podle Charty Organizace spojených národů podepsané dne 26. června 1945 v San Franciscu na závěr konference OSN o mezinárodní organizaci v zájmu zachování mezinárodního míru a bezpečnosti.

ČLÁNEK 20.2

Obecné výjimky

1. Za podmínky, že se taková opatření neuplatňují způsobem, který by představoval prostředek svévolné nebo neoprávněné diskriminace mezi zeměmi, v nichž převládají tytéž podmínky, nebo skryté omezení mezinárodního obchodu, nelze žádné ustanovení kapitol 2, 4 a 17 vykládat tak, že by kterékoli straně bránilo přijímat nebo provádět opatření uvedená v článku XX GATT 1994. Článek XX GATT 1994 včetně poznámek k němu a doplňujících ustanovení se za tímto účelem obdobně začlení do této dohody a je její součástí.

2. Za podmínky, že se taková opatření neuplatňují způsobem, který by představoval prostředek svévolné nebo neoprávněné diskriminace mezi zeměmi, kde existují podobné podmínky, nebo skryté omezení liberalizace investic či obchodu se službami, nelze žádné ustanovení kapitol 10 a 17 vykládat tak, že by kterékoli straně bránilo přijímat nebo provádět opatření:

a) nezbytná pro ochranu veřejné bezpečnosti nebo veřejné mravnosti nebo pro udržení veřejného pořádku[1];

[1] Výjimky týkající se veřejné bezpečnosti a veřejného pořádku lze uplatnit, pouze pokud je jeden z těchto základních zájmů společnosti skutečně a dostatečně závažně ohrožen.

b) nezbytná k ochraně života či zdraví lidí, zvířat nebo rostlin;

c) vztahující se k ochraně vyčerpatelných přírodních zdrojů, jsou-li tato opatření uplatňována ve spojení s omezením domácích investorů nebo domácí nabídky nebo spotřeby služeb;

d) nezbytná k ochraně národních památek umělecké, historické nebo archeologické hodnoty;

e) nezbytná k zajištění souladu s právními předpisy, které nejsou neslučitelné s ustanoveními této dohody, včetně ustanovení týkajících se:

i) předcházení klamavým a podvodným praktikám[1] nebo řešení důsledků neplnění smluvních závazků;

ii) ochrany soukromí jednotlivců, pokud jde o zpracovávání a šíření osobních údajů, a ochrany důvěrnosti záznamů a účtů jednotlivých osob, nebo

iii) bezpečnosti.

3. Žádné ustanovení kapitoly 10 nelze vykládat tak, že by bránilo přijetí nebo prosazování opatření, kterým se provádí požadavek uložený nebo vymáhaný soudem, správním soudem nebo orgánem pro hospodářskou soutěž s cílem napravit porušení právních předpisů v oblasti hospodářské soutěže.

[1] Pro upřesnění je třeba uvést, že to zahrnuje nařízení o boji proti praní peněz a financování terorismu.

4. Pro upřesnění je třeba uvést, že strany berou na vědomí, že pokud jsou tato opatření jinak neslučitelná s ustanoveními kapitol 2, 4 a 17:

a) opatření podle čl. XX písm. b) GATT 1994 zahrnují environmentální opatření nezbytná pro ochranu života nebo zdraví lidí, zvířat nebo rostlin;

b) ustanovení čl. XX písm. g) GATT 1994 se vztahuje na opatření související se zachováním živých i neživých vyčerpatelných přírodních zdrojů a

c) na opatření přijatá za účelem provádění mnohostranných environmentálních dohod se mohou vztahovat čl. XX písm. b) nebo g) GATT 1994.

5. Před přijetím jakýchkoli opatření v souladu s čl. XX písm. i) a j) GATT 1994 poskytne daná strana druhé straně veškeré příslušné informace s cílem nalézt řešení přijatelné pro obě strany. Není-li do 30 (třiceti) dnů od poskytnutí takových informací dosaženo dohody, může daná strana příslušná opatření uplatnit. Vyžadují-li výjimečné a kritické okolnosti okamžitý zásah, může strana, která má v úmyslu přijmout opatření, uplatnit opatření nezbytná k řešení okolností bez předchozího oznámení a neprodleně o tom informuje druhou stranu.

ČLÁNEK 20.3

Daně

1. Žádným ustanovením této dohody nejsou dotčena práva a povinnosti Evropské unie nebo jejích členských států nebo signatářských států MERCOSURu podle jakékoli daňové smlouvy. V případě jakéhokoli rozporu mezi touto dohodou a takovouto daňovou smlouvou má v rozsahu předmětného rozporu přednost daná daňová smlouva.

2. Za podmínky, že se taková opatření neuplatňují způsobem, který by představoval prostředek svévolné nebo neoprávněné diskriminace mezi zeměmi, kde existují podobné podmínky, nebo skryté omezení obchodu nebo investic, nelze žádné ustanovení této dohody vykládat tak, že by kterékoli straně bránilo přijmout, zachovat nebo prosazovat jakékoli opatření, jehož cílem je spravedlivé nebo účinné ukládání či vybírání přímých daní[1] a jež:

a) rozlišuje mezi daňovými poplatníky, kteří se nenacházejí ve stejné situaci, zejména pokud jde o místo jejich pobytu nebo místo, kde je investován jejich kapitál, nebo

[1] Pro upřesnění je třeba uvést, že strany chápou, že tato opatření zahrnují opatření, která nejsou v souladu s článkem 10.4, jehož cílem je zajistit spravedlivé nebo účinné ukládání nebo výběr přímých daní, přijatá stranou v rámci jejího daňového systému, jenž:

i) se vztahuje na investory a poskytovatele služeb, kteří nejsou rezidenty, jako uznání skutečnosti, že daňová povinnost nerezidentů je určena s ohledem na zdanitelné položky vznikající nebo nacházející se na území strany;
ii) se vztahuje na nerezidenty v zájmu zajištění uložení nebo výběru daní na území dané strany;
iii) se vztahuje na nerezidenty nebo rezidenty s cílem zamezit vyhýbání se daňové povinnosti nebo daňovým únikům, včetně opatření pro zajištění shody;
iv) se vztahuje na spotřebitele služeb poskytnutých na území nebo z území druhé strany s cílem zajistit uložení nebo výběr daní od těchto spotřebitelů pocházejících ze zdrojů na území strany;
v) rozlišuje investory a poskytovatele služeb podléhající zdanění u celosvětově zdanitelných položek od jiných investorů a poskytovatelů služeb s ohledem na rozdílný charakter jejich daňového základu nebo
vi) stanoví, vyměřuje nebo rozděluje příjem, zisk, výnos, ztrátu, srážky nebo pohledávku osob nebo poboček, které jsou rezidenty, nebo mezi osobami ve spojení nebo pobočkami stejné osoby s cílem zachovat základ daně dané strany.

Výrazy nebo pojmy z oblasti daní uvedené v této poznámce pod čarou se stanoví podle definic nebo pojmů z oblasti daní podle vnitrostátního práva strany přijímající toto opatření nebo podle rovnocenných nebo podobných definic nebo pojmů.

b) hodlá zabránit vyhýbání se daňovým povinnostem nebo daňovým únikům podle ustanovení jakékoli daňové úmluvy nebo vnitrostátních daňových právních předpisů.

3. Pro účely tohoto článku se rozumí:

a) „místem pobytu“ země daňové rezidence a

b) „daňovou smlouvou“ smlouva o zamezení dvojího zdanění nebo jakákoli jiná mezinárodní dohoda nebo ujednání, které se týkají zcela nebo převážně zdanění a jejichž stranami jsou Evropská unie či její členské státy nebo signatářský stát MERCOSURu.

ČLÁNEK 20.4

Zpřístupňování informací

1. Žádné ustanovení této dohody nelze vykládat tak, že od strany vyžaduje, aby poskytla důvěrné informace, jejichž zpřístupnění by narušilo vymáhání práva nebo by bylo jinak v rozporu s veřejným zájmem nebo by bylo na újmu oprávněným obchodním zájmům jednotlivých veřejných či soukromých podniků, ledaže takové důvěrné informace požaduje tribunál pro účely řízení o řešení sporu podle kapitoly 21. V takových případech tribunál zajistí, aby byla plně zachována důvěrnost informací.

2. Předloží-li strana informace, jež považuje podle svých právních předpisů za důvěrné, musí druhá strana s takovými informacemi nakládat jako s důvěrnými, nedovolí-li předkládající strana jinak.

ČLÁNEK 20.5

Výjimky WTO

Pokud je závazek v této dohodě v podstatě rovnocenný závazku obsaženému v Dohodě o WTO, má se za to, že jakékoli opatření přijaté v souladu s výjimkou přijatou podle čl. IX odst. 3 a 4 Dohody o WTO je v souladu s ustanovením této dohody, které je jim v podstatě rovnocenné.

KAPITOLA 21

ŘEŠENÍ SPORŮ

ODDÍL A

CÍL, DEFINICE A OBLAST PŮSOBNOSTI

ČLÁNEK 21.1

Cíl

Cílem této kapitoly je vytvořit účinný a účelný mechanismus pro:

a) předcházení sporům mezi stranami ohledně výkladu a uplatňování této dohody a jejich řešení s cílem dosáhnout pokud možno oboustranně přijatelného řešení a

b) v příslušných případech zachování rovnováhy koncesí udělených touto dohodou.

ČLÁNEK 21.2

Definice

Pro účely této kapitoly a příloh 21-A, 21-B a 21-C se rozumí:

a) „poradcem“ osoba, kterou si některá ze stran najala, aby jí radila nebo pomáhala v souvislosti s rozhodčím řízením;

b) „rozhodčím tribunálem“ rozhodčí tribunál ustavený podle článku 21.9;

c) „rozhodcem“ osoba, která je členem rozhodčího tribunálu;

d) „asistentem“ osoba, která za podmínek jmenování rozhodce vykonává pro tohoto rozhodce zkoumání nebo mu je nápomocna;

e) „kandidátem“ osoba, jejíž jméno je na seznamu rozhodců uvedeném v čl. 21.8 odst. 3 a o které se uvažuje v souvislosti se jmenováním člena rozhodčího tribunálu ustaveného podle článku 21.9;

f) „žalující stranou“ strana, která požaduje ustavení rozhodčího tribunálu podle článku 21.7;

g) „odborníkem“ osoba se specializovanými a uznávanými znalostmi a zkušenostmi v určité oblasti, kterou rozhodčí tribunál nebo mediátor požádá o vydání stanoviska, nebo jejíž stanovisko v této oblasti je předloženo kterékoli ze stran nebo o něj kterákoli ze stran požádá;

h) „mediátorem“ fyzická osoba, která vede mediaci podle článku 21.6;

i) „zástupcem strany“ zaměstnanec nebo jiná osoba jmenovaná vládním útvarem nebo agenturou nebo libovolným jiným veřejným subjektem strany, která zastupuje stranu pro účely sporu v rámci této kapitoly, a

j) „zaměstnanci“, ve vztahu k rozhodci, osoby pod vedením a kontrolou rozhodce, s výjimkou asistentů.

ČLÁNEK 21.3

Strany sporu

1. Pro účely této kapitoly mohou být stranami sporu Evropská unie a MERCOSUR nebo jeden či více signatářských států MERCOSURu. Strany sporu jsou dále označovány jako „strana“ nebo „strany“.

2. Evropská unie může zahájit řízení o řešení sporů proti MERCOSURu ohledně opatření, které se týká Evropské unie nebo jednoho či více jejích členských států, pokud je dotyčné opatření opatřením MERCOSURu.

3. Evropská unie může zahájit řízení o řešení sporů proti jednomu či několika signatářským státům MERCOSURu ohledně opatření, které se týká Evropské unie nebo jednoho či více jejích členských států, pokud je dotyčné opatření opatřením takového signatářského státu nebo takových signatářských států MERCOSURu.

4. MERCOSUR může zahájit řízení o řešení sporů proti Evropské unii ohledně opatření, které se týká MERCOSURu nebo všech signatářských států MERCOSURu, pokud se jedná o opatření Evropské unie[1] nebo jednoho či více členských států Evropské unie.

5. Jeden nebo více signatářských států MERCOSURu může individuálně zahájit řízení o řešení sporů proti Evropské unii ohledně opatření, které se týká takového signatářského státu nebo signatářských států MERCOSURu, pokud se jedná o opatření Evropské unie nebo jednoho či více členských států Evropské unie.

6. Pokud více než jeden signatářský stát MERCOSURu zahájí řízení o řešení sporu proti Evropské unii ve stejné věci, použije se obdobně článek 9 Ujednání o řešení sporů[2].

---

[1] Pro upřesnění je třeba uvést, že opatření Evropské unie uvedené v tomto článku by se vztahovalo rovněž na opatření jednoho nebo více členských států Evropské unie.

[2] Pro upřesnění je třeba uvést, že čl. 9 odst. 3 Ujednání o řešení sporů nebrání signatářskému státu MERCOSURu, aby jmenoval člena rozhodčího tribunálu z dílčího seznamu uvedeného v čl. 21.8 odst. 3 písm. b) této kapitoly, který se liší od toho, který zastával funkci rozhodce v rozhodčím tribunálu zřízeném za účelem posouzení stížnosti jiného signatářského státu MERCOSURu ve stejné záležitosti.

ČLÁNEK 21.4

Oblast působnosti

Ustanovení této kapitoly se použijí na veškeré spory:

a) o výkladu a uplatňování ustanovení této dohody (dále jen „zahrnutá ustanovení“), není-li výslovně stanoveno jinak, nebo

b) pokud jde o tvrzení jedné ze stran, že opatření uplatňované druhou stranou ruší nebo podstatně snižuje jakoukoli výhodu, která pro ni vyplývá ze zahrnutých ustanovení, způsobem nepříznivě ovlivňujícím obchod mezi stranami, bez ohledu na to, zda je takové opatření v rozporu s ustanoveními této dohody, není-li výslovně stanoveno jinak.

ODDÍL B

KONZULTACE A MEDIACE

ČLÁNEK 21.5

Konzultace

1. Strany usilují o vyřešení jakéhokoli sporu týkajícího se údajného nesouladu se zahrnutými ustanoveními uvedenými v čl. 21.4 písm. a) nebo týkajícího se údajného zrušení nebo podstatného zmenšení výhod podle čl. 21.4 písm. b) zahájením konzultací v dobré víře s cílem dosáhnout oboustranně přijatelného řešení. V této souvislosti je třeba dále zvážit specifické problémy vnitrozemských rozvojových zemí.

2. Strana usiluje o konzultace prostřednictvím písemné žádosti doručené druhé straně a Výboru pro obchod, v níž uvede důvod žádosti, včetně určení sporného opatření a v případě sporu uvedeného v čl. 21.4 písm. a) zahrnutých ustanovení, která považuje za použitelná a která druhá strana nesplnila, nebo v případě sporu uvedeného v čl. 21.4 písm. b) výhody, o nichž se domnívá, že byly zrušeny nebo podstatně omezeny v důsledku sporného opatření způsobem, který nepříznivě ovlivnil obchod mezi stranami.

3. Konzultace se uskuteční do patnácti dnů ode dne obdržení žádosti a probíhají na území konzultované strany, pokud se strany nedohodnou jinak. Konzultace se považují za ukončené nejpozději 30 (třicet) dnů ode dne obdržení žádosti, pokud se obě strany nedohodnou na jejich pokračování. Konzultace, a zejména stanoviska přijatá stranami, jsou důvěrné a nejsou jimi dotčena práva žádné ze stran v jakémkoli dalším řízení.

4. Konzultace o naléhavých záležitostech, včetně těch, které se týkají zboží podléhajícího rychlé zkáze nebo jiného zboží či služeb, které v krátké době rychle ztrácejí svou kvalitu, stávající podobu nebo komerční hodnotu, se uskuteční nejpozději patnáct dnů ode dne obdržení žádosti a považují se za ukončené během těchto patnácti dnů, pokud se obě strany nedohodnou, že budou v konzultacích pokračovat.

5. Během konzultací poskytne každá strana věcné informace, které umožní úplné posouzení způsobu, jakým by sporné opatření mohlo v případě sporu uvedeného v čl. 21.4 písm. a) ovlivnit uplatňování této dohody, nebo v případě sporu uvedeného v čl. 21.4 písm. b) zrušit nebo podstatně omezit výhody plynoucí žádající straně podle této dohody způsobem, který nepříznivě ovlivňuje obchod mezi stranami.

6. Pokud se konzultace neuskuteční ve lhůtě stanovené v odstavcích 3 nebo 4 nebo pokud jsou konzultace ukončeny a není dosaženo vzájemně přijatelného řešení, může strana, která o konzultace požádala, využít ustavení rozhodčího tribunálu v souladu s článkem 21.7.

7. Žádostí o konzultace týkající se sporu uvedeného v čl. 21.4 písm. a) není dotčeno právo žádající strany požádat souběžně nebo následně o konzultace týkající se sporu uvedeného v čl. 21.4 písm. b) ve vztahu k témuž opatření a naopak.

ČLÁNEK 21.6

Mediace

Strana může podle přílohy 21-C požádat o zahájení mediace v souvislosti s jakýmkoli opatřením strany nepříznivě ovlivňujícím obchod mezi stranami. Mediaci lze zahájit pouze na základě vzájemné dohody mezi stranami.

ODDÍL C

ROZHODČÍ ŘÍZENÍ

ČLÁNEK 21.7

Zahájení řízení rozhodčího tribunálu

1. Pokud strany nevyřeší spor prostřednictvím konzultací v souladu s článkem 21.5 nebo pokud se žalující strana domnívá, že žalovaná strana nedostála řešení vzájemně dohodnutému během konzultací, může žalující strana požádat o ustavení rozhodčího tribunálu písemnou žádostí doručenou žalované straně a Výboru pro obchod.

2. Žalující strana svou žádost zdůvodní, včetně identifikace sporného opatření, a v případě sporu uvedeného v čl. 21.4 písm. a) vysvětlí, jak dané opatření porušuje zahrnutá ustanovení, a to způsobem, který jasně představuje právní základ stížnosti, nebo v případě sporu uvedeného v čl. 21.4 písm. b), jak sporné opatření ruší nebo podstatně snižuje výhody plynoucí žalující straně z této dohody.

3. Žádostí o ustavení rozhodčího tribunálu ohledně sporu uvedeného v čl. 21.4 písm. a) není dotčeno právo žalující strany požádat souběžně nebo následně o ustavení rozhodčího tribunálu ohledně sporu uvedeného v čl. 21.4 písm. b) ve vztahu k témuž opatření a naopak.

4. Pokud žalující strana současně a ve vztahu k témuž opatření požádala o ustavení rozhodčího tribunálu jak pro spor uvedený v čl. 21.4 písm. a), tak pro spor uvedený v čl. 21.4 písm. b), ustaví se jediný rozhodčí tribunál, který povede v obou sporech jediné rozhodčí řízení. V případě následných rozhodčích řízení týkajících se téhož opatření je pozdější rozhodčí řízení postoupeno témuž tribunálu jako předchozí spor, kdykoli je to možné.

ČLÁNEK 21.8

Jmenování rozhodců

1. Rozhodci musí mít odborné znalosti a zkušenosti v oblasti práva a mezinárodního obchodu. Rozhodci, kteří nejsou státními příslušníky žádné strany, jsou právníky.

2. Rozhodci:

a) jsou nezávislí;

b) vykonávají funkci *ad personam*;

c) nepřijímají pokyny od žádné organizace nebo vlády ani nejsou přidruženi k žádné vládě nebo vládní organizaci strany této dohody a

d) splňují požadavky stanovené v příloze 21-B.

3. Výbor pro obchod nejpozději šest měsíců ode dne vstupu této dohody v platnost sestaví seznam 32 (třiceti dvou) osob, které jsou ochotny a schopny zastávat funkci rozhodce. Tento seznam sestává ze tří dílčích seznamů:

a) jednoho dílčího seznamu dvanácti osob navržených Evropskou unií;

b) jednoho dílčího seznamu dvanácti osob navržených MERCOSURem a

c) jednoho dílčího seznamu osmi osob navržených oběma stranami, které nejsou státními příslušníky žádné strany a mají vykonávat funkci předsedy rozhodčího tribunálu.

4. Výbor pro obchod zajistí, aby seznam uvedený v odstavci 3 tohoto článku obsahoval požadovaný počet osob. Výbor pro obchod může změnit seznam rozhodců v souladu s článkem 25 jednacího řádu uvedeného v příloze 21-A.

5. Pokud v okamžiku ustavení konkrétního rozhodčího tribunálu podle článku 21.9 nebyl sestaven seznam uvedený v odstavci 3 tohoto článku nebo pokud ne všechny osoby zařazené na konkrétní dílčí seznam mohou ve sporu zastávat funkci rozhodce, vylosuje spolupředseda Výboru pro obchod žalující strany losem rozhodce v souladu s články 10, 26 a 28 až 31 jednacího řádu uvedeného v příloze 21-A.

ČLÁNEK 21.9

Ustavení rozhodčího tribunálu

1. Rozhodčí tribunál se skládá ze tří rozhodců.

2. Nejpozději do deseti dnů ode dne obdržení písemné žádosti o ustavení rozhodčího tribunálu podle čl. 21.7 odst. 1 se strany vzájemně konzultují s cílem dohodnout se na jeho složení[1]. Strany mohou při výběru rozhodců vzít v úvahu odborné znalosti relevantní pro předmět sporu. Rozhodčímu tribunálu vždy předsedá osoba, jež není státním příslušníkem žádné ze stran.

3. Nedosáhne-li se dohody ohledně složení rozhodčího tribunálu ve lhůtě stanovené v odstavci 2 tohoto článku, jmenuje každá strana nejpozději do deseti dnů od uplynutí lhůty stanovené v odstavci 2 tohoto článku jednoho člena rozhodčího tribunálu ze svého dílčího seznamu uvedeného v čl. 21.8 odst. 3. Pokud strana rozhodce v této lhůtě nejmenuje, vybere jej spolupředseda Výboru pro obchod žalující strany nebo jeho zástupce nejpozději pět dnů po uplynutí lhůty uvedené v předchozí větě losem z dílčího seznamu této strany.

4. Během období uvedeného v odstavci 2 tohoto článku se strany vynasnaží dohodnout se na předsedovi rozhodčího tribunálu. Pokud se nedokážou dohodnout, požádá kterákoli ze stran spolupředsedu Výboru pro obchod žalující strany, aby do pěti dnů od podání žádosti vybral předsedu rozhodčího tribunálu losem z dílčího seznamu uvedeného v čl. 21.8 odst. 3.

[1] Pro upřesnění je třeba uvést, že při dohodě o složení rozhodčího tribunálu podle tohoto odstavce se strany mohou dohodnout, že za rozhodce vyberou osoby, které nejsou uvedeny na seznamu rozhodců sestaveném podle čl. 21.8 odst. 3.

5. Za den ustavení rozhodčího tribunálu se považuje den, kdy všichni vybraní rozhodci přijali své jmenování v souladu s jednacím řádem stanoveným v příloze 21-A.

6. Pokud se některá ze stran domnívá, že rozhodce neplní požadavky přílohy 21-B, použijí se postupy stanovené v příloze 21-A.

7. Pokud se rozhodce nemůže účastnit řízení, odstoupí nebo musí být nahrazen, vybere se nový rozhodce v souladu s postupy výběru stanovenými v tomto článku a v jednacím řádu uvedeném v příloze 21-A. Rozhodčí řízení se během této lhůty pozastaví na dobu nejvýše 25 (dvaceti pěti) dnů.

8. Strany *ipso facto* a bez nutnosti zvláštní dohody přijmou pravomoc jakéhokoli rozhodčího tribunálu ustaveného v souladu s touto kapitolou.

ČLÁNEK 21.10

Rozhodnutí o naléhavých případech

Pokud o to strana požádá, rozhodčí tribunál rozhodne do deseti dnů od svého ustavení, zda se jedná o naléhavé záležitosti.

ČLÁNEK 21.11

Slyšení

Slyšení rozhodčího tribunálu jsou přístupná veřejnosti, pokud strany sporu nerozhodnou jinak. Slyšení rozhodčího tribunálu jsou částečně nebo zcela uzavřena pro veřejnost, pokud podání nebo argumenty některé ze stran obsahují informace, které tato strana označila za důvěrné.

ČLÁNEK 21.12

Informace a odborné poradenství

1. Rozhodčí tribunál může v souladu s přílohou 21-A požádat o posudek odborníků nebo získat informace z jakéhokoli zdroje, který považuje za relevantní.

2. Stanoviska odborníků, jakož i informace získané z jakéhokoli relevantního zdroje jsou nezávazné.

3. Odborníci musí být odborně uznávanými osobami a musí mít zkušenosti v příslušném oboru. Rozhodčí tribunál konzultuje výběr odborníků se stranami.

4. Rozhodčí tribunál stanoví přiměřenou lhůtu pro předložení informací nebo zprávy odborníků.

5. Osoby stran jsou oprávněny předkládat rozhodčímu tribunálu informace *amicus curiae* v souladu s podmínkami stanovenými v příloze 21-A. Tyto podmínky zajistí, aby informace *amicus curiae* nepředstavovaly nepřiměřenou zátěž pro strany sporu nebo nepřiměřeně nezdržovaly či neztěžovaly řízení rozhodčího tribunálu.

6. Informace získané podle tohoto článku se zpřístupní a předloží každé ze stran k vyjádření.

ČLÁNEK 21.13

Rozhodné právo a výkladová pravidla

1. V případě sporu uvedeného v čl. 21.4 písm. a) rozhodčí tribunál spor vyřeší v souladu se zahrnutými ustanoveními.

2. Ve všech sporech uvedených v článku 21.4 vykládá rozhodčí tribunál zahrnutá ustanovení v souladu se zvykovými pravidly výkladu mezinárodního práva veřejného. Je-li výklad některého závazku podle této dohody totožný se závazkem podle Dohody o WTO, vezme rozhodčí tribunál v úvahu relevantní výklad uvedený v rozhodnutích orgánu pro řešení sporů WTO.

ČLÁNEK 21.14

Rozhodčí nález

1. Rozhodčí tribunál vydá stranám průběžnou rozhodčí zprávu do 90 (devadesáti) dnů ode dne svého ustavení. Průběžná rozhodčí zpráva musí obsahovat zjištěný skutkový stav, použitelnost příslušných zahrnutých ustanovení a základní odůvodnění všech zjištění a doporučení rozhodčího tribunálu.

2. Pokud rozhodčí tribunál usoudí, že lhůtu uvedenou v odstavci 1 není možno dodržet, vyrozumí o tom jeho předseda písemně strany a Výbor pro obchod s uvedením důvodů zpoždění a dne předpokládaného vydání průběžné rozhodčí zprávy. Za žádných okolností nesmí být průběžná rozhodčí zpráva vydána později než 120 (sto dvacet) dnů ode dne ustavení rozhodčího tribunálu.

3. V naléhavých případech, včetně v těch, které se týkají zboží podléhajícího rychlé zkáze nebo jiného zboží či služeb, které v krátké době rychle ztrácejí svou kvalitu, stávající podobu nebo komerční hodnotu, vynaloží rozhodčí tribunál veškeré úsilí, aby vydal průběžnou rozhodčí zprávu do 45 (čtyřiceti pěti) dnů, avšak v každém případě ne později než 60 (šedesát) dnů po dni svého ustavení.

4. Strana může rozhodčímu tribunálu předložit písemnou žádost o přezkum přesných aspektů průběžné rozhodčí zprávy nejpozději 14 (čtrnáct) dnů od jejího obdržení, nebo v naléhavých případech, včetně případů týkajících se zboží podléhajícího rychlé zkáze nebo sezónního zboží či služeb, nejpozději 7 (sedm) dnů od jejího obdržení. Rozhodčí tribunál posoudí písemné poznámky stran k průběžné rozhodčí zprávě a poté ji může změnit a provést jakékoli další šetření, jež považuje za nezbytné.

5. Není-li ve lhůtě uvedené v odstavci 4 předložena žádná písemná žádost o přezkum určitých aspektů průběžné rozhodčí zprávy, stává se průběžná rozhodčí zpráva rozhodčím nálezem.

6. Rozhodčí tribunál vydá svůj rozhodčí nález stranám a Výboru pro obchod nejpozději 120 (sto dvacet) dnů po ustavení rozhodčího tribunálu. Pokud rozhodčí tribunál usoudí, že tuto lhůtu nelze dodržet, vyrozumí o tom předseda rozhodčího tribunálu písemně strany a Výbor pro obchod s uvedením důvodů zpoždění. Za žádných okolností nesmí být rozhodčí nález vydán později než 150 (sto padesát) dnů od ustavení rozhodčího tribunálu.

7. V naléhavých případech, včetně v těch, které se týkají zboží podléhajícího rychlé zkáze nebo jiného zboží či služeb, které v krátké době rychle ztrácejí svou kvalitu, stávající podobu nebo komerční hodnotu, vynaloží rozhodčí tribunál veškeré úsilí, aby vydal rozhodčí nález ne později než 60 (šedesát) dnů po dni svého ustavení. Za žádných okolností nesmí být rozhodčí nález vydán později než 75 (sedmdesát pět) dnů po tomto datu.

8. Rozhodčí nález musí obsahovat zjištěný skutkový stav, použitelnost příslušných zahrnutých ustanovení a základní odůvodnění zjištění a doporučení. Rozhodčí nález obsahuje dostatečnou analýzu argumentů stran a jasně odpovídá na otázky a připomínky obou stran, včetně těch, které byly předloženy k průběžné rozhodčí zprávě.

9. Rozhodčí tribunál objektivně posoudí předloženou záležitost včetně objektivního posouzení skutkových okolností daného případu a argumentů a důkazů předložených oběma stranami, a:

a) v případě sporu uvedeného v čl. 21.4 písm. a) použitelnost zahrnutých ustanovení a soulad s nimi nebo

b) v případě sporu uvedeného v čl. 21.4 písm. b) existenci zrušení nebo podstatného zmenšení výhod plynoucích žalující straně podle zahrnutých ustanovení způsobem, který nepříznivě ovlivňuje obchod mezi stranami.

10. V případě sporu uvedeného v čl. 21.4 písm. b), nedohodnou-li se strany jinak, rozhodčí tribunál:

a) rozhodne, zda sporné opatření zrušuje nebo podstatně zmenšuje výhody plynoucí žalující straně podle zahrnutých ustanovení způsobem, který nepříznivě ovlivňuje obchod mezi stranami;

b) případně určí výši výhod plynoucích žalující straně na základě zahrnutých ustanovení, které byly zrušeny nebo podstatně zmenšeny způsobem, který nepříznivě ovlivňuje obchod mezi stranami;

c) pokud zjistil, že sporné opatření zrušuje nebo podstatně zmenšuje výhody plynoucí žalující straně podle zahrnutých ustanovení způsobem, který nepříznivě ovlivňuje obchod mezi stranami, doporučí, aby žalovaná strana provedla úpravu k oboustranné spokojenosti; žalovaná strana není povinna sporné opatření vzít zpět, a

d) v příslušných případech a na žádost obou stran navrhne způsoby a prostředky k dosažení úpravy k oboustranné spokojenosti, včetně vyrovnání; takové návrhy nejsou pro strany závazné.

11. Rozhodčí tribunál vyvine veškeré úsilí, aby přijal všechna rozhodnutí na základě konsenzu. Pokud však není k rozhodnutí možné dospět cestou konsensu, přijme se rozhodnutí o sporné záležitosti většinovým hlasováním. Rozhodci nevydávají nesouhlasná nebo samostatná stanoviska a při hlasování zachovávají důvěrnost.

12. Výbor pro obchod zveřejní rozhodčí nález rozhodčího tribunálu v plném rozsahu, pokud se strany vzájemnou dohodou nerozhodnou nezveřejnit části rozhodčího nálezu, které obsahují důvěrné informace.

13. Rozhodčí nález je pro strany závazný ode dne, kdy byl vydán, a nelze proti němu podat opravný prostředek.

14. Rozhodčí nález nemůže rozšířit ani omezit práva a povinnosti stanovené v zahrnutých ustanoveních. Rozhodčí nález nesmí být vykládán tak, že přiznává práva nebo ukládá povinnosti osobám.

15. Odstavce 2, 4, 6, 8 a 11 se použijí na rozhodnutí rozhodčího tribunálu uvedená v článcích 21.18, 21.19, 21.20 a 21.21.

ČLÁNEK 21.15

Zpětvzetí, oboustranně přijatelné řešení nebo pozastavení sporu

1. Žalující strana může se souhlasem žalované strany svou žalobu vzít zpět před vydáním rozhodčího nálezu.

2. Pokud strany dosáhnou oboustranně přijatelného řešení kdykoli před vydáním rozhodčího nálezu nebo po něm, obě strany písemně uvědomí Výbor pro obchod.

3. Rozhodčí tribunál na žádost obou stran kdykoliv před vydáním rozhodčího nálezu přeruší svou činnost na dobu, na které se strany shodnou a která nepřesáhne dvanáct po sobě následujících měsíců. Během této lhůty rozhodčí tribunál obnoví svou činnost pouze na písemnou žádost obou stran. Žádost se oznámí Výboru pro obchod. Řízení pokračuje od fáze, ve které bylo přerušeno dvacet dnů ode dne obdržení žádosti. Je-li činnost rozhodčího tribunálu pozastavena na dobu delší než dvanáct měsíců, pravomoc rozhodčího tribunálu zaniká, aniž je dotčeno právo žalující strany požádat později o ustavení rozhodčího tribunálu ohledně téže sporné věci.

ČLÁNEK 21.16

Žádost o vysvětlení

Nejpozději deset dnů od obdržení rozhodčího nálezu může strana předložit rozhodčímu tribunálu a v kopii druhé straně a Výboru pro obchod písemnou žádost o vysvětlení konkrétních aspektů zjištění nebo doporučení v rozhodčím nálezu, které žádající strana považuje za nejednoznačné. Druhá strana sporu může rozhodčímu tribunálu předložit připomínky k této žádosti nejpozději pět dnů od jejího obdržení. Rozhodčí tribunál odpoví na žádost o vysvětlení rozhodčího nálezu do patnácti dnů od jejího obdržení. Žádosti o vysvětlení se nepoužijí jako prostředek k přezkumu rozhodčího nálezu.

ČLÁNEK 21.17

Provedení rozhodčího nálezu

1. Žalovaná strana přijme veškerá nezbytná opatření, aby neprodleně a v dobré víře provedla rozhodčí nález.

2. Pokud rozhodčí tribunál dojde k závěru, že sporné opatření zrušuje nebo podstatně zmenšuje výhody plynoucí žalující straně podle zahrnutých ustanovení způsobem, který nepříznivě ovlivňuje obchod mezi stranami, zahájí strany konzultace za účelem dosažení oboustranně přijatelného řešení. Strany se vynasnaží upřednostnit řešení, které účinně rozšiřuje přístup na trh prostřednictvím opatření, včetně snížení cel nebo odstranění necelních překážek.

ČLÁNEK 21.18

Přiměřená lhůta pro provedení rozhodčího nálezu

1. Není-li možné provést rozhodčí nález okamžitě, dostane žalovaná strana k dispozici přiměřenou lhůtu. V takovém případě žalovaná strana nejpozději 30 (třicet) dnů od obdržení rozhodčího nálezu oznámí žalující straně a Výboru pro obchod délku přiměřené lhůty, kterou bude potřebovat k provedení.

2. Pokud se strany nedohodly na délce přiměřené lhůty pro provedení rozhodčího nálezu, požádá žalující strana do dvaceti dnů od obdržení oznámení učiněného žalovanou stranou podle odstavce 1 písemně původní rozhodčí tribunál, aby délku přiměřené lhůty určil. Tato žádost musí být oznámena druhé straně a Výboru pro obchod. Rozhodčí tribunál oznámí stranám a Výboru pro obchod své rozhodnutí nejpozději 20 dnů ode dne podání žádosti.

3. Žalovaná strana písemně informuje žalující stranu o pokroku při provádění rozhodčího nálezu nejméně jeden měsíc před uplynutím přiměřené lhůty.

4. Přiměřenou lhůtu lze na základě dohody mezi stranami prodloužit.

ČLÁNEK 21.19

Přezkum opatření přijatých k provedení rozhodčího nálezu

1. Před uplynutím přiměřené lhůty uvedené v článku 21.18 oznámí žalovaná strana druhé straně a Výboru pro obchod veškerá opatření, která přijala, aby vyhověla rozhodčímu nálezu.

2. Pokud se strany neshodnou na existenci nebo souladu opatření oznámeného žalovanou stranou podle odstavce 1 s rozhodčím nálezem nebo se zahrnutými ustanoveními, může žalující strana předložit původnímu rozhodčímu tribunálu žádost, aby v této věci rozhodl. V žádosti musí být uvedeno konkrétní opatření a vysvětlení, jakým způsobem toto opatření nesplňuje rozhodčí nález nebo není v souladu se zahrnutými ustanoveními, a to způsobem postačujícím k jasnému stanovení právního základu stížnosti. Rozhodčí tribunál předloží stranám své rozhodnutí ve lhůtě 45 (čtyřiceti pěti) dnů ode dne doručení žádosti.

ČLÁNEK 21.20

Dočasná nápravná opatření v případě neprovedení rozhodčího nálezu

1. Pokud žalovaná strana neoznámí opatření, které přijala, aby provedla rozhodčí nález nebo vyhověla zahrnutým ustanovením v přiměřené lhůtě stanovené podle článku 21.18, nebo pokud rozhodčí tribunál rozhodne podle čl. 21.19 odst. 2 v tom smyslu, že žádné opatření přijaté za účelem provedení rozhodčího nálezu neexistuje nebo že opatření oznámené podle čl. 21.19 odst. 1 není v souladu s rozhodčím nálezem nebo s povinnostmi žalované strany podle zahrnutých ustanovení, předloží žalovaná strana na žádost žalující strany nabídku dočasného odškodnění.

2. Žalující strana může po oznámení žalované straně a Výboru pro obchod pozastavit koncese nebo jiné závazky podle zahrnutých ustanovení, pokud:

a) se žalující strana rozhodne nepožadovat nabídku dočasného odškodnění podle odstavce 1 nebo

b) je tato žádost podána a dohody o odškodnění není dosaženo do 30 (třiceti) dnů od:

i) uplynutí přiměřené lhůty stanovené podle článku 21.18 nebo

ii) vydání rozhodčího nálezu podle čl. 21.19 odst. 2, v němž se konstatuje, že neexistuje žádné opatření přijaté za účelem provedení rozhodčího nálezu nebo že opatření oznámené podle čl. 21.19 odst. 1 není v souladu s rozhodčím nálezem nebo se zahrnutými ustanoveními.

3. Pozastavení koncesí nebo jiných závazků nepřekročí úroveň odpovídající zrušení nebo zmenšení výhod, k němuž došlo v důsledku nedodržení rozhodčího nálezu žalovanou stranou. Žalující strana oznámí druhé straně koncese nebo jiné závazky, které hodlá pozastavit 30 (třicet) dnů přede dnem, kdy má pozastavení vstoupit v platnost.

4. Při zvažování, které koncese nebo jiné závazky pozastavit, by žalující strana měla nejprve usilovat o pozastavení koncesí nebo jiných závazků ve stejném odvětví nebo odvětvích, jako jsou odvětví dotčená opatřením, u něhož bylo zjištěno, že není v souladu se zahrnutými ustanoveními nebo že zrušuje nebo podstatně snižuje výhody, které žalující straně plynou podle této dohody, způsobem, který nepříznivě ovlivňuje obchod mezi stranami.

5. V případě sporu uvedeného v čl. 21.4 písm. a) může být pozastavení koncesí uplatněno na jiná odvětví, než je to nebo jsou ta, v nichž rozhodčí tribunál zjistil zrušení nebo zmenšení výhod, zejména pokud se žalující strana domnívá, že toto pozastavení účinně vede k provedení rozhodčího nálezu.

6. Má-li žalující strana v případě sporu uvedeného v čl. 21.4 písm. b) za to, že pozastavení koncesí v rámci stejného odvětví nebo stejných odvětví, která jsou nepříznivě ovlivněna sporným opatřením, není proveditelné nebo účinné, může usilovat o jejich uplatnění v jiných odvětvích. V takovém případě vezme žalující strana v úvahu:

a) obchod v odvětví nepříznivě ovlivněném sporným opatřením a význam tohoto obchodu pro tuto stranu;

b) širší ekonomické prvky související se zrušením nebo podstatným zmenšením výhod a

c) širší hospodářské důsledky uplatňování pozastavení koncesí, včetně rozšíření přijetí dočasných nápravných opatření do více odvětví s cílem zohlednit rozdílnou hospodářskou velikost dotčených odvětví.

7. V případě sporu uvedeného v čl. 21.4 písm. b) žalující strana nadále poskytuje žalované straně v odvětví, na které se vztahují příslušná nápravná opatření, zacházení, které je smysluplně příznivější než zacházení, které této straně poskytla před vstupem této dohody v platnost.

Zejména je-li prostřednictvím pozastavení celních koncesí přijato dočasné nápravné opatření, žalující strana upřednostní zboží, které podléhá úplné liberalizaci celních sazeb.

U zboží, na které se vztahují celní kvóty, se uplatní jakákoli dočasná nápravná opatření tak, aby nejméně 50 (padesát) procent objemu kvóty uvedené v příloze 2-A týkající se žalované strany zůstalo nedotčeno a plně přístupné podle podmínek této dohody.

U zboží, na které se vztahuje postupná liberalizace a u něhož je období fáze až do úplné liberalizace delší než jedenáct let, nesmí jakákoli dočasná nápravná opatření ve formě pozastavení celních koncesí překročit 50 (padesát) procent rozdílu mezi sazbou stanovenou v příloze 2-A platnou v rozhodné době na jedné straně a použitou nepreferenční celní sazbou pozastavující strany na straně druhé, dokud nebude obchod s dotčeným zbožím plně liberalizován.

8. V případě sporu uvedeného v čl. 21.4 písm. b) týkajícího se vnitrozemské rozvojové země zváží žalující strana, jaká další opatření by mohla přijmout a která by byla vhodná pro situaci v této vnitrozemské rozvojové zemi, s přihlédnutím nejen k oblasti obchodu, na niž se opatření, jež jsou předmětem stížnosti, vztahují, ale také k dopadu případných dočasných nápravných opatření na konkrétní hospodářské problémy této vnitrozemské rozvojové země.

9. Pokud se žalovaná strana domnívá, že oznámená úroveň pozastavení koncesí nebo jiných závazků přesahuje úroveň odpovídající zrušení nebo zmenšení výhod způsobenému nedodržením rozhodčího nálezu žalovanou stranou, může písemně požádat původní rozhodčí tribunál o rozhodnutí v této věci. Tato žádost se oznámí žalující straně a Výboru pro obchod nejpozději 30 (třicet) dnů ode dne obdržení oznámení uvedeného v odstavci 2. Do deseti dnů ode dne obdržení žádosti pro rozhodčí tribunál předloží žalující strana dokument, v němž uvede metodiku použitou pro výpočet úrovně pozastavení koncesí nebo jiných závazků. Rozhodčí tribunál předloží své rozhodnutí ve lhůtě 30 (třiceti) dnů ode dne obdržení žádosti. Během tohoto období žalující strana nepozastaví žádné koncese ani jiné závazky.

10. Pozastavení koncesí nebo jiných závazků je dočasné a nenahrazuje cíl plného souladu s rozhodčím nálezem a zahrnutými ustanoveními. Koncese nebo jiné závazky se pozastavují pouze do doby, než:

a) v případě sporu uvedeného v čl. 21.4 písm. a) jakékoli opatření, u něhož rozhodčí tribunál zjistil, že není v souladu se zahrnutými ustanoveními, bylo zrušeno nebo změněno tak, aby žalovaná strana dosáhla s dotčenými ustanoveními souladu;

b) v případě sporu uvedeného v čl. 21.4 písm. b) jakékoli opatření, o němž rozhodčí tribunál zjistil, že ruší nebo podstatně zmenšuje výhodu, která žalující straně vznikla na základě zahrnutých ustanovení, způsobem, který nepříznivě ovlivňuje obchod mezi stranami, bylo zrušeno nebo změněno tak, aby toto zrušení nebo podstatné zmenšení výhod bylo odstraněno;

c) se strany dohodnou, že žalovaná strana dosáhla na základě opatření oznámeného podle čl. 21.19 odst. 1 souladu s rozhodčím nálezem nebo se zahrnutými ustanoveními, nebo

d) strany dosáhnou oboustranně přijatelného řešení podle článku 21.24.

11. Bez ohledu na odstavec 1 může být v případě sporu uvedeného v čl. 21.4 písm. b) odškodnění součástí vzájemně uspokojivé úpravy jako konečného řešení sporu.

ČLÁNEK 21.21

Přezkum opatření přijatých ke splnění požadavků po přijetí dočasných nápravných opatření v případě nesouladu s nálezem

1. Žalovaná strana oznámí žalující straně a Výboru pro obchod jakékoli opatření, které přijala k provedení rozhodčího nálezu v návaznosti na pozastavení koncesí nebo jiných závazků nebo případně po uplatnění dočasné kompenzace. S výjimkou případů podle odstavce 2 žalující strana ukončí pozastavení koncesí nebo jiných závazků nejpozději 30 (třicet) dnů od doručení oznámení. Pokud bylo uplatněno odškodnění, s výjimkou případů podle odstavce 2, může žalovaná strana ukončit uplatňování takového odškodnění nejpozději 30 (třicet) dnů od doručení oznámení, že rozhodčí nález provedla.

2. Pokud se strany neshodnou na tom, zda žalovaná strana dosáhla na základě oznámeného opatření souladu s rozhodčím nálezem nebo zahrnutými ustanoveními, může kterákoli strana nejpozději 30 (třicet) dnů po doručení oznámení o opatření písemně požádat rozhodčí tribunál o rozhodnutí v této věci. Tato žádost musí být oznámena druhé straně a Výboru pro obchod. Rozhodčí tribunál oznámí stranám a Výboru pro obchod své rozhodnutí nejpozději 45 (čtyřicet pět) dnů ode dne obdržení žádosti. Pokud rozhodčí tribunál rozhodne, že opatření přijaté k provedení rozhodčího nálezu je v souladu se zahrnutými ustanoveními, pozastavení koncesí nebo jiných závazků nebo případně odškodnění se ukončí. Žalující strana případně upraví úroveň pozastavení koncesí nebo jiných závazků na úroveň stanovenou rozhodčím tribunálem.

3. Pozastavení koncesí nebo jiných závazků nebo případně odškodnění se rovněž ukončí, pokud není podána žádná žádost rozhodčímu tribunálu v souladu s odstavcem 2.

ČLÁNEK 21.22

Přílohy

1. Přílohy 21-A, 21-B a 21-C tvoří nedílnou součást této kapitoly.

2. Spory podle této kapitoly se vedou v souladu s přílohami 21-A a 21-B.

3. Výbor pro obchod může měnit přílohy 21-A a 21-B.

ODDÍL D

OBECNÁ USTANOVENÍ

ČLÁNEK 21.23

Volba fóra

1. Spory týkající se stejné záležitosti vyplývající ze zahrnutých ustanovení a z Dohody o WTO nebo z jakékoli jiné dohody, jejímiž smluvními stranami jsou příslušné strany, mohou být urovnány podle této kapitoly, podle Ujednání o řešení sporů nebo podle postupů pro řešení sporů této jiné dohody na základě uvážení žalující strany.

2. Pro účely tohoto článku:

a) postup řešení sporu podle Dohody o WTO se považuje za zahájený žádostí některé strany o ustavení rozhodčího tribunálu podle článku 6 Ujednání o řešení sporů;

b) postup řešení sporu podle jiné dohody se považuje za zahájený žádostí některé strany o ustavení panelu pro řešení sporů nebo rozhodčího tribunálu podle ustanovení uvedené dohody a

c) postupy řešení sporů podle této kapitoly se považují za zahájené žádostí některé strany o ustavení rozhodčího tribunálu podle článku 21.7.

3. Bez ohledu na odstavec 1 a s výhradou odstavce 4, pokud Evropská unie nebo MERCOSUR nebo jeden či více signatářských států MERCOSURu požádal o ustavení rozhodčího tribunálu podle článku 6 Ujednání o řešení sporů nebo podle příslušných ustanovení jiné dohody, jejímiž smluvními stranami jsou příslušné strany, nebo rozhodčího tribunálu podle článku 21.7, nesmí tato strana zahájit další řízení ve stejné záležitosti na žádném z jiných fór, s výjimkou případů, kdy příslušný orgán ve zvoleném fóru nepřijal rozhodnutí ve věci samé z jiných jurisdikčních nebo procesních důvodů, než je ukončení řízení na základě žádosti o zpětvzetí nebo pozastavení řízení.

4. Jakmile MERCOSUR požádá o ustavení rozhodčího tribunálu podle článku 21.7, signatářský stát MERCOSURu nezahájí žádné jiné řízení ve stejné záležitosti na jiném fóru. Poté co Evropská unie požádá o ustavení rozhodčího tribunálu podle článku 21.7 proti MERCOSURu, nezahájí Evropská unie další řízení proti jednomu nebo více signatářským státům MERCOSURu na jakémkoli jiném fóru, pokud napadené opatření tohoto signatářského státu nebo těchto signatářských států MERCOSURu je opatřením provádějícím napadené opatření MERCOSURu a Evropská unie tvrdí, že došlo k porušení v podstatě rovnocenné povinnosti.

5. Dva nebo více sporů se týkají stejné záležitosti, pokud se týkají stejných stran sporu, odkazují na stejné opatření a zabývají se údajným porušením v podstatě rovnocenné povinnosti[1].

6. Aniž je dotčen odstavec 3, žádné ustanovení této dohody nebrání žádné ze stran v pozastavení povinností schválených Orgánem WTO pro řešení sporů nebo povolených v rámci postupů řešení sporů podle jiné mezinárodní dohody, jejímiž smluvními stranami jsou strany sporu. Dohoda o WTO ani žádná jiná mezinárodní dohoda mezi stranami se nepoužijí s cílem zabránit kterékoli ze stran v pozastavení plnění povinností podle této kapitoly.

ČLÁNEK 21.24

Oboustranně přijatelné řešení

1. Strany mohou kdykoli dosáhnout oboustranně přijatelného řešení, pokud jde o jakýkoli spor podle článku 21.4. Strany se dohodnou na lhůtě pro provedení takového řešení.

2. Je-li během jednání rozhodčího tribunálu dosaženo oboustranně přijatelného řešení, strany společně oznámí dohodnuté řešení předsedovi rozhodčího tribunálu. Tímto oznámením řízení rozhodčího tribunálu končí.

[1] Pro upřesnění je třeba uvést, že dva nebo více sporů, které se týkají stejných stran sporu a odkazují na stejné opatření, ale netýkají se údajného porušení zahrnutých ustanovení nebo Dohody o WTO nebo jakékoli jiné dohody, jejímiž smluvními stranami jsou příslušné strany, se pro účely tohoto článku nepovažují za spory týkající se stejné záležitosti.

3. Každá strana přijme opatření nezbytná k provedení oboustranně přijatelného řešení v dohodnuté lhůtě.

4. Řešení lze přijmout prostřednictvím rozhodnutí Rady pro obchod. Uzavření oboustranně přijatelného řešení mezi stranami může být podmíněno dokončením nezbytných vnitřních postupů. Vzájemně dohodnutá řešení se zveřejní, aniž by obsahovala informace, které strana označila za důvěrné.

5. Provádějící strana v dohodnuté lhůtě písemně informuje druhou stranu o veškerých opatřeních, která přijala k provedení oboustranně přijatelného řešení.

ČLÁNEK 21.25

Lhůty

1. Rozhodčí tribunál nebo mediátor může kdykoli s uvedením důvodů navrhnout stranám změnu kterékoli lhůty uvedené v této kapitole.

2. Veškeré lhůty zmíněné v této kapitole mohou být po vzájemné dohodě stran prodlouženy.

ČLÁNEK 21.26

Zachování důvěrnosti

Jednání rozhodčího tribunálu jsou důvěrná. Rozhodčí tribunál a strany zacházejí se všemi informacemi, které jakákoli strana předložila rozhodčímu tribunálu a označila za důvěrné, jako s důvěrnými informacemi. Pokud dotčená strana předloží rozhodčímu tribunálu důvěrné znění písemného podání, poskytne na žádost druhé strany rovněž nedůvěrné shrnutí informací obsažených v jejím podání, které může být zveřejněno.

ČLÁNEK 21.27

Náklady

1. Každá strana si hradí vlastní výdaje související s účastí na řízení rozhodčího tribunálu nebo mediačním řízení.

2. Strany[1] společně stejným dílem hradí organizační náklady, včetně odměn a nákladů rozhodců a mediátora v souladu s přílohou 21-A.

[1] Pro upřesnění je třeba uvést, že tyto náklady mají být rozděleny společně a rovným dílem mezi Evropskou unii na jedné straně a signatářské státy MERCOSURu, které jsou stranami sporu, na straně druhé a MERCOSURem, pokud je rovněž stranou sporu.

KAPITOLA 22

INSTITUCIONÁLNÍ USTANOVENÍ

ČLÁNEK 22.1

Rada pro obchod

1. Zřizuje se Rada pro obchod, která sleduje plnění cílů této dohody a dohlíží na její provádění. Rada pro obchod se zabývá záležitostmi, na něž se vztahuje tato dohoda, a posuzuje veškeré důležité otázky, které v rámci této dohody vyvstanou.

2. Rada pro obchod se skládá z představitelů Evropské unie na jedné straně a všech signatářských států MERCOSURu na straně druhé na ministerské úrovni odpovědných za obchod a obchodní záležitosti nebo z jejich zástupců.

3. Rada pro obchod se schází na ministerské úrovni v pravidelných intervalech, alespoň jednou za dva roky nebo *ad hoc* na základě vzájemné dohody. Schází se rovněž prostřednictvím telefonické konference či videokonference nebo jakýmkoli jiným způsobem podle vzájemné dohody stran.

4. Rada pro obchod přijme svůj jednací řád a jednací řád Výboru pro obchod.

5. Radě pro obchod společně předsedá zástupce Evropské unie a zástupce MERCOSURu v souladu s ustanoveními jejího jednacího řádu a s přihlédnutím ke konkrétním otázkám, které mají být na daném zasedání projednány.

6. Rada pro obchod je oprávněna:

a) sledovat plnění cílů této dohody a dohlížet na její provádění;

b) projednávat veškeré záležitosti, na něž se vztahuje tato dohoda, a aniž je dotčena kapitola 21, řeší jakékoli významné otázky vyplývající z jejího provádění;

c) přijímat rozhodnutí a vydávat vhodná doporučení stranám, jak je stanoveno v této dohodě;

d) schvalovat prostřednictvím rozhodnutí výklad ustanovení této dohody, který je závazný pro strany a všechny podvýbory a jiné subjekty zřízené podle této dohody, včetně rozhodčích tribunálů zřízených podle kapitoly 21;

e) přijímat v rámci výkonu svých funkcí jakákoli jiná opatření, na nichž se strany dohodnou, a

f) při plnění cílů této dohody přijímat rozhodnutí o změně:

   i) přílohy 2-A v souladu s čl. 2.4 odst. 9;

   ii) dodatku 2-D-1 v souladu s čl. 2 odst. 6 přílohy 2-D;

   iii) dodatku 2-D-2 v souladu s čl. 4 odst. 3 přílohy 2-D;

   iv) dodatku 2-D-3 v souladu s čl. 5 odst. 4 přílohy 2-D;

   v) kapitoly 3 v souladu s článkem 3.34;

vi) oddílu A přílohy 5-A v souladu s čl. 5.8 odst. 9;

vii) přílohy 6-A v souladu s článkem 6.18;

viii) příloh 12-A až 12-E v souladu s článkem 12.26;

ix) příloh 12-F až 12-J v souladu s článkem 12.12;

x) přílohy 13-A v souladu s článkem 13.39;

xi) přílohy 13-B v souladu s článkem 13.39;

xii) přílohy 13-C v souladu s článkem 13.39;

xiii) přílohy 13-E v souladu s článkem 13.39;

xiv) přílohy 17-A v souladu s článkem 17.7;

xv) příloh 21-A a 21-B v souladu s článkem 21.22 a

xvi) jakýchkoli jiných ustanovení, příloh, dodatků či protokolů, u nichž je možnost takového rozhodnutí výslovně stanovena v této dohodě.

7. Nedohodnou-li se strany jinak, tři roky po vstupu této dohody v platnost a poté každých pět let, zahájí Rada pro obchod proces přezkumu této dohody. Na základě výsledků každého přezkumu Rada pro obchod jedná o potřebě změnit tuto dohodu.

8. Rozhodnutí přijatá Radou pro obchod jsou pro strany závazná a strany přijmou opatření nezbytná k jejich provedení. Na rozhodnutí uvedená v odst. 6 písm. f) se vztahuje čl. 23.5 odst. 2. Veškerá rozhodnutí a doporučení Rady pro obchod se přijímají po dohodě stran a v souladu s jednacím řádem Rady pro obchod.

9. Rada pro obchod může na Výbor pro obchod přenést kteroukoli ze svých funkcí, včetně pravomoci přijímat rozhodnutí, v souladu s jednacím řádem Rady pro obchod.

ČLÁNEK 22.2

Výbor pro obchod

1. Zřizuje se Výbor pro obchod.

2. Výbor pro obchod se skládá z představitelů Evropské unie na jedné straně a všech signatářských států MERCOSURu na straně druhé na úrovni vyšších úředníků odpovědných za obchodní záležitosti nebo z jejich zástupců.

3. Výboru pro obchod společně předsedá představitel MERCOSURu a Evropské unie s přihlédnutím ke konkrétním otázkám, které mají být na daném zasedání projednány.

4. Výbor pro obchod se zpravidla schází jednou ročně střídavě v Bruselu a ve státě, který je smluvním státem MERCOSURu, a to v den a s programem jednání, na němž se strany předem dohodnou. Na žádost Evropské unie nebo MERCOSURu mohou být po vzájemné dohodě svolána i další zasedání. Schází se rovněž prostřednictvím telefonické konference či videokonference nebo jakýmkoli jiným způsobem podle vzájemné dohody stran.

5. Výbor pro obchod je oprávněn:

a) pomáhat Radě pro obchod při plnění jejích povinností;

b) připravovat zasedání Rady pro obchod;

c) přezkoumávat provádění této dohody, mimo jiné s cílem posoudit její dopady na zaměstnanost, investice a obchod mezi stranami; přezkum zohlední názory nebo doporučení subjektů občanské společnosti, včetně nevládních organizací, organizací podniků a zaměstnavatelů, sociálních hnutí a odborů, přičemž zohlední zejména ustanovení článků 22.5 až 22.7, v souladu s právními předpisy každé strany;

d) přijímat rozhodnutí, jak je stanoveno v této dohodě, nebo pokud na něj Rada pro obchod tuto pravomoc přenesla; při výkonu přenesených pravomocí přijímá Výbor pro obchod rozhodnutí v souladu s jednacím řádem Rady pro obchod;

e) dohlížet na práci všech podvýborů zřízených v souladu s touto dohodou;

f) zkoumat nejvhodnější způsoby předcházení obtížím, které mohou vzniknout v souvislosti s výkladem a uplatňováním této dohody, nebo jejich řešení, aniž je dotčena kapitola 21 (Řešení sporů);

g) zřizovat další podvýbory, přidělovat jim pravomoci v rámci své působnosti, rozhodovat o změně funkcí podvýborů, které zřizuje, včetně přidělení nových funkcí, nebo o rozpuštění podvýborů;

h) připravovat rozhodnutí k přijetí Radou pro obchod v souladu se specifickými cíli této dohody, včetně změn uvedených v čl. 22.1 odst. 6 písm. f), nebo přijímat taková rozhodnutí v intervalech mezi zasedáními Rady pro obchod nebo v případě, že se Rada pro obchod nemůže sejít, a

i) přijímat jakákoli jiná opatření při výkonu svých funkcí podle dohody stran nebo podle pokynů Rady pro obchod.

6. Rozhodnutí přijatá Výborem pro obchod jsou pro strany závazná a strany přijmou opatření nezbytná k jejich provedení. Na rozhodnutí uvedená v odst. 5 písm. d) a h), jež zavádí změny této dohody, se vztahuje čl. 23.4 odst. 2. Veškerá rozhodnutí Výboru pro obchod se přijímají po dohodě stran.

ČLÁNEK 22.3

Podvýbory

1. Podvýbory se skládají ze zástupců Evropské unie na jedné straně a zástupců jednotlivých signatářských států MERCOSURu na straně druhé.

2. Podvýbory se scházejí na příslušné úrovni na žádost jedné ze stran a v každém případě nejméně jednou ročně. V prezenčním režimu se zasedání konají střídavě v Bruselu a v jednom ze signatářských států MERCOSURu. Podvýbory se schází rovněž prostřednictvím telefonické konference či videokonference nebo jakýmkoli jiným způsobem podle vzájemné dohody stran. Podvýborům spolupředsedají zástupce Evropské unie a zástupce MERCOSURu.

3. Každý podvýbor stanoví po vzájemné dohodě termíny a program svých zasedání.

4. Při Výboru pro obchod se zřizují tyto podvýbory:

a) Podvýbor pro obchod se zbožím;

b) Podvýbor pro obchod s vinařskými produkty a lihovinami;

c) Podvýbor pro cla, usnadnění obchodu a pravidla původu;

d) Podvýbor pro sanitární a fytosanitární otázky;

e) Podvýbor pro rozhovory o otázkách souvisejících se zemědělsko-potravinovým řetězcem;

f) Podvýbor pro obchod se službami a usazování;

g) Podvýbor pro veřejné zakázky;

h) Podvýbor pro práva duševního vlastnictví a

i) Podvýbor pro obchod a udržitelný rozvoj.

5. S ohledem na otázky týkající se jejich oblasti působnosti mají podvýbory pravomoc:

a) sledovat provádění této dohody a zajišťovat její řádné fungování;

b) přijímat se souhlasem stran rozhodnutí a doporučení ve všech záležitostech, ve kterých to tato dohoda stanoví;

c) projednávat otázky vyplývající z provádění této dohody nebo jakékoli doplňující dohody za účelem jejich vyřešení, aniž je dotčena kapitola 21, a

d) poskytovat stranám fórum pro výměnu informací, včetně diskuse o osvědčených postupech a sdílení zkušeností s prováděním.

6. Úkoly podvýborů jsou podle potřeby dále vymezeny v příslušných kapitolách této dohody a mohou být v případě potřeby změněny rozhodnutím Výboru pro obchod.

7. Podvýbory provádějí přípravné technické práce nezbytné pro podporu funkcí Rady pro obchod a Výboru pro obchod, včetně případů, kdy tyto orgány musí přijímat rozhodnutí nebo doporučení.

8. Podvýbory podávají Výboru pro obchod zprávy o své činnosti. Existence podvýboru nebrání žádné straně, aby předložila jakoukoli záležitost přímo Výboru pro obchod.

9. Výbor pro obchod přijme jednací řád, který stanoví složení, povinnosti a fungování podvýborů a jiných subjektů.

ČLÁNEK 22.4

Koordinátoři dohody

1. Evropská unie a každý signatářský stát MERCOSURu jmenují každý svého koordinátora a oznámí to druhé straně do 30 (třiceti) dnů po vstupu této dohody v platnost.

2. Koordinátoři:

a) připravují pořad jednání a koordinují přípravu zasedání Rady pro obchod a Výboru pro obchod v souladu s články 22.1 a 22.2;

b) provádějí rozhodnutí přijatá Radou pro obchod a případně Výborem pro obchod;

c) fungují jako kontaktní místa usnadňující komunikaci mezi stranami o jakékoli záležitosti, jež je předmětem této dohody, není-li v této dohodě stanoveno jinak;

d) přijímají veškerá oznámení a informace předložené podle této dohody, včetně oznámení nebo informací předložených Radě pro obchod nebo Výboru pro obchod, není-li v této dohodě stanoveno jinak, a

e) plní veškeré další úkoly požadované Radou pro obchod nebo Výborem pro obchod.

ČLÁNEK 22.5

Vztah k občanské společnosti

1. S cílem usnadnit provádění této dohody strany podpoří konzultace s občanskou společností vytvořením vhodného mechanismu konzultací a podporou interakce mezi zástupci jejich občanské společnosti.

2. Strany podporují dialog mezi Hospodářským a sociálním výborem Evropské unie a Poradním sociálním a hospodářským fórem MERCOSURu a podporují je, aby přispívaly k níže uvedeným mechanismům.

ČLÁNEK 22.6

Domácí poradní skupiny

1. Jak strana EU, tak strana MERCOSUR určí domácí poradní skupinu zřízenou v souladu s vnitřními ujednáními každé strany, která bude dotčené straně poskytovat poradenství v otázkách, na něž se vztahuje tato dohoda. Měla by zahrnovat vyvážené zastoupení nezávislých organizací občanské společnosti, včetně nevládních organizací, organizací podniků a zaměstnavatelů, jakož i odborů, které působí v oblasti hospodářství, rozvoje, sociálních věcí, lidských práv, životního prostředí a dalších záležitostí.

2. Strany podporují pravidelný dialog se svou domácí poradní skupinou a zohledňují názory nebo doporučení předložená jejich příslušnou domácí poradní skupinou k provádění této dohody.

3. Za účelem zvýšení povědomí veřejnosti o domácích poradních skupinách zpřístupní jak strana EU, tak strana MERCOSUR veřejnosti seznam organizací účastnících se konzultací, jakož i kontaktní místo pro tuto skupinu.

ČLÁNEK 22.7

Fórum občanské společnosti

1. Strany usnadní organizaci Fóra občanské společnosti za účelem vedení veřejného dialogu o provádění této dohody a na prvním zasedání Rady pro obchod se dohodnou na operačních pokynech pro vedení fóra.

2. Strany mohou rovněž usnadnit účast na Fóru občanské společnosti virtuálními prostředky.

3. Fórum občanské společnosti je otevřeno účasti nezávislých organizací občanské společnosti usazených na území strany EU či strany MERCOSUR, včetně členů domácích poradních skupin uvedených v článku 22.6. Strany budou prosazovat vyvážené zastoupení, včetně nevládních organizací, organizací podniků a zaměstnavatelů, jakož i odborů, které působí v oblasti hospodářství, rozvoje, sociálních věcí, lidských práv, životního prostředí a dalších záležitostí.

4. Zástupci stran účastnící se Rady pro obchod nebo Výboru pro obchod se podle potřeby účastní zasedání Fóra občanské společnosti, aby předložili informace o provádění této dohody a zapojili se do dialogu s tímto fórem.

KAPITOLA 23

OBECNÁ A ZÁVĚREČNÁ USTANOVENÍ

ČLÁNEK 23.1

Územní působnost

1. Tato dohoda se vztahuje:

a) na území, kde platí Smlouva o Evropské unii a Smlouva o fungování Evropské unie, za podmínek stanovených uvedenými smlouvami, a

b) na území Argentinské republiky, Brazilské federativní republiky, Paraguayské republiky a Uruguayské východní republiky.

2. Odkazy na „území“ v této dohodě zahrnují vzdušný prostor a teritoriální moře, jak je stanoveno v Úmluvě Organizace spojených národů o mořském právu ze dne 10. prosince 1982.

3. Odkazy na „území“ v této dohodě je nutno chápat v tomto smyslu, není-li výslovně stanoveno jinak.

4. Pokud jde o ustanovení týkající se sazebního zacházení se zbožím, včetně ustanovení o clech a usnadnění obchodu, vzájemné správní pomoci v celních otázkách a pravidel původu a dočasného pozastavení tohoto zacházení, použije se tato dohoda rovněž na ty oblasti celního území Evropské unie ve smyslu článku 4 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 952/2013 ze dne 9. října 2013, kterým se stanoví celní kodex Unie[1], na něž se nevztahuje odst. 1 písm. a) tohoto článku.

ČLÁNEK 23.2

Vstup v platnost

1. Tato dohoda vstupuje v platnost mezi Evropskou unií na jedné straně a sdružením MERCOSUR a signatářskými státy MERCOSURu na straně druhé prvním dnem měsíce následujícího po dni, kdy si vzájemně písemně oznámí dokončení svých vnitřních postupů nezbytných pro tento účel.

2. Oznámení se zasílají generálnímu tajemníkovi Rady Evropské unie a vládě Paraguayské republiky nebo jejím nástupcům, kteří jsou depozitáři této dohody.

[1] Úř. věst. EU L 269, 10.10.2013, s. 1.

ČLÁNEK 23.3

Provádění před vstupem v platnost

1. Tato dohoda může být prováděna prozatímně. Toto prozatímní provádění může probíhat mezi Evropskou unií na jedné straně a jedním nebo více signatářskými státy MERCOSURu na straně druhé v souladu s jejich příslušnými vnitřními postupy.

2. Prozatímní provádění této dohody Evropskou unií a signatářským státem MERCOSURu začíná prvním dnem druhého měsíce následujícího po dni, kdy si Evropská unie a signatářský stát MERCOSURu navzájem oznámí dokončení svých vnitřních postupů nebo ratifikaci dohody a potvrdí svůj souhlas s prozatímním prováděním dohody.

3. Oznámení se zasílají depozitářům této dohody.

4. Rada pro obchod, jakož i Výbor pro obchod a jiné orgány zřízené podle této dohody mohou vykonávat své funkce ve vztahu k této dohodě během období prozatímního provádění této dohody. Veškerá rozhodnutí přijatá během tohoto období při výkonu svých funkcí se použijí výhradně mezi stranami, které dohodu uplatňují prozatímně, a pozbývají účinnosti mezi stranou nebo stranami, které dohodu přestávají prozatímně uplatňovat, a zbývající stranou nebo stranami.

4. Pokud v souladu s tímto článkem Evropská unie a jeden nebo více signatářských států MERCOSURu tuto dohodu prozatímně provádějí, jakýkoli odkaz na:

a) MERCOSUR znamená odkaz na signatářské státy MERCOSURu, které souhlasily s prozatímním prováděním dohody;

b) „strany“ znamená odkaz na takový signatářský stát nebo takové signatářské státy MERCOSURu, které souhlasily s prozatímním prováděním dohody, a na Evropskou unii a

c) dnem vstupu dohody v platnost se rozumí datum, od kterého dochází k prozatímnímu provádění.

5. Změny této dohody mohou být rovněž prozatímně prováděny v souladu s tímto článkem. Jsou-li změny této dohody přijaty během prozatímního provádění dohody, použijí se na signatářský stát MERCOSURu poté, co souhlasí s prozatímním prováděním dohody v souladu s odstavcem 2, a zůstávají v platnosti i po vstupu dohody v platnost.

ČLÁNEK 23.4

Další dohody

1. Hlava II Meziregionální rámcové dohody o spolupráci mezi Evropským společenstvím a jeho členskými státy na jedné straně a společným jižním trhem a jeho smluvními státy na straně druhé, podepsané v Madridu dne 15. prosince 1995, pozbývá účinku a nahrazuje se touto dohodou dnem jejího vstupu v platnost.

2. Odkazy na výše uvedenou hlavu výše uvedené dohody ve všech ostatních dohodách uzavřených mezi stranami se považují za odkazy na tuto dohodu.

3. Nejpozději tři měsíce ode dne vstupu této dohody v platnost a během prvních tří měsíců každého následujícího roku, je-li o to požádána, informuje Evropská unie MERCOSUR a signatářské státy MERCOSURu o tom, jak by uvedla v účinnost ujednání o spolupráci popsaná v dohodě o partnerství mezi EU a MERCOSUREm, a to i pokud jde o plánované financování oznámené v souvislosti s touto dohodou.

ČLÁNEK 23.5

Změny

1. Strany se mohou písemně dohodnout na změnách této dohody. Změna vstoupí v platnost poté, co si strany vymění písemná oznámení potvrzující, že splnily své platné vnitřní požadavky a postupy nezbytné pro vstup změny v platnost, nebo v jiný den, na němž se dohodnou.

2. Bez ohledu na odstavec 1 může Rada pro obchod nebo případně Výbor pro obchod rozhodnout o změně příloh nebo jiných částí této dohody, pokud tak stanoví. Toto rozhodnutí může stanovit, že tyto změny se použijí ode dne dohodnutého stranami nebo od oznámení o splnění právních požadavků strany nebo stran, je-li to relevantní.

ČLÁNEK 23.6

Plnění povinností

1. Každá strana přijme veškerá obecná nebo zvláštní opatření potřebná pro plnění svých povinností podle této dohody, včetně opatření nezbytných k zajištění jejího dodržování ústředními, regionálními nebo místními orgány veřejné správy či samosprávy, jakož i nevládními subjekty při výkonu vládních pravomocí, které jim byly svěřeny.

2. Pokud se některá ze stran na základě faktické situace domnívá, že Evropská unie nebo jeden či více jejích členských států nebo MERCOSUR nebo jeden či více signatářských států MERCOSURu porušil nebo porušily povinnosti, které jsou popsány v čl. 1.2 odst. 1, čl. 5.2 odst. 2 a čl. 7.7 odst. 3 dohody o partnerství mezi EU a MERCOSUREm jako podstatné prvky, může přijmout vhodná opatření v souladu s čl. 30.4 odst. 3 uvedené dohody, a to i s ohledem na tuto dohodu.

3. Každá strana může rovněž přijmout vhodná opatření ve vztahu k této dohodě, pokud se domnívá, že skutková situace je taková, že by Evropská unie nebo jeden či více jejích členských států nebo MERCOSUR nebo případně jeden či více signatářských států MERCOSURu v případě uplatňování uvedených ustanovení porušily povinnosti, které jsou popsány v čl. 1.2 odst. 1, čl. 5.2 odst. 2 a čl. 7.7 odst. 3 jako podstatné prvky.

Dříve než tak učiní, oznámí strana, která uplatňuje tento odstavec, tuto skutečnost a opatření, která mají být přijata, druhé straně. Vyrozuměná strana může požádat Radu pro obchod, aby do 15 dnů ode dne oznámení uspořádala naléhavé konzultace s cílem nalézt včasné a vzájemně přijatelné řešení. Oznamující strana, která opatření přijímá, předloží veškeré příslušné informace potřebné k důkladnému posouzení situace. Není-li ve lhůtě až patnácti dnů od zahájení konzultací a nejpozději 30 dnů ode dne oznámení nalezeno vzájemně přijatelné řešení, může strana, která uplatňuje tento odstavec, použít opatření uvedená v prvním pododstavci. Oznamující strana může na žádost druhé strany lhůty stanovené v tomto odstavci prodloužit. Pokud se strany nemohou dohodnout na vzájemně přijatelném řešení, mohou rovněž využít mediačního řízení podle článku 21.6.

Pro účely tohoto odstavce mohou „vhodná opatření“ zahrnovat částečné nebo úplné pozastavení platnosti této dohody. Pozastavení této dohody je krajním opatřením a může být uloženo pouze v případě, že skutková situace je taková, že by představovala zvlášť závažné a podstatné porušení povinností, které jsou v čl. 1.2 odst. 1, čl. 5.2 odst. 2 a čl. 7.7 odst. 3 dohody o partnerství mezi EU a MERCOSURem popsány jako podstatné prvky, druhou stranou, pokud by byla tato ustanovení uplatňována. V takovém případě jsou strany během doby pozastavení zcela nebo zčásti zproštěny povinnosti plnit tuto dohodu ve svých vzájemných vztazích. Toto pozastavení platí po minimální dobu nezbytnou k vyřešení problému způsobem přijatelným pro obě strany.

4. Pro účely odstavců 2 a 3 tohoto článku se čl. 30.4 odst. 5, 6 a 7 dohody o partnerství mezi EU a MERCOSURem obdobně začlení do této dohody a stanou se její součástí.

ČLÁNEK 23.7

Soukromá práva

1. Žádné ustanovení této dohody nelze vykládat tak, že uděluje osobám práva či ukládá povinnosti jiné než vzniklé mezi stranami podle mezinárodního práva veřejného.

2. Žádné ustanovení této dohody nelze vykládat tak, že umožňuje přímé uplatňování této dohody ve vnitrostátních právních řádech stran. Smluvní stát MERCOSURu, který je signatářem této dohody, může v rámci svého vnitrostátního práva stanovit jinak.

ČLÁNEK 23.8

Přistoupení nových členských států k Evropské unii

1. Evropská unie oznámí MERCOSURu každou žádost třetí země o přistoupení k Evropské unii.

2. Během vyjednávání mezi Evropskou unií a kandidátskou zemí usilující o přistoupení Evropská unie:

a) poskytne MERCOSURu na vyžádání co nejpodrobnější informace o veškerých záležitostech, jichž se týká tato dohoda, a

b) přihlédne k případným obavám, jež MERCOSUR vyjádří.

3. V dostatečném předstihu před datem přistoupení třetí země k Evropské unii přezkoumá Výbor pro obchod veškeré účinky takového přistoupení na tuto dohodu.

4. Před vstupem dohody o přistoupení třetí země k Evropské unii v platnost provedou strany rozhodnutím Rady pro obchod v nezbytné míře nezbytné úpravy nebo přechodná opatření týkající se této dohody.

5. Aniž je dotčen odstavec 4, použije se tato dohoda mezi novým členským státem Evropské unie na jedné straně a MERCOSUREm a každým ze signatářských států MERCOSURu na straně druhé ode dne přistoupení tohoto nového členského státu k Evropské unii.

ČLÁNEK 23.9

Přistoupení smluvních států ke sdružení MERCOSUR

1. MERCOSUR uvědomí Evropskou unii o každé žádosti o přistoupení třetí země k MERCOSURu.

2. Během jednání mezi MERCOSUREm a kandidátskou zemí žádající o přistoupení MERCOSUR:

a) poskytne Evropské unii na vyžádání co nejpodrobnější informace o veškerých záležitostech, jichž se týká tato dohoda, a

b) zohlední veškeré obavy vyjádřené ze strany Evropské unie.

3. Každý stát, který je smluvním státem MERCOSURu a není stranou této dohody ke dni jejího podpisu (dále jen „žádající smluvní stát MERCOSURu“), může k této dohodě přistoupit prostřednictvím protokolu o přistoupení uzavřeného Evropskou unií a žádajícím smluvním státem MERCOSURu. Protokol o přistoupení zahrnuje výsledky přístupových jednání a v případě potřeby veškeré úpravy doporučené Výborem pro obchod podle odstavce 4. Tato dohoda se mění podle čl. 23.5 odst. 1 tak, aby odrážela podmínky přistoupení dohodnuté v protokolu o přistoupení mezi Evropskou unií a žádajícím smluvním státem MERCOSURu.

4. Během jednání o protokolu o přistoupení uvedeném v odstavci 3 může MERCOSUR doprovázet delegaci žádajícího smluvního státu MERCOSURu a před uzavřením jednání může kterákoli ze stran požádat o svolání zasedání Výboru pro obchod za účelem posouzení dopadů přistoupení žádajícího smluvního státu MERCOSURu na tuto dohodu a zvážení možných úprav.

ČLÁNEK 23.10

Doba trvání

Tato dohoda zůstává v platnosti až do vstupu dohody o partnerství mezi EU a sdružením MERCOSUR v platnost.

ČLÁNEK 23.11

Vypovězení

1. Každá strana může písemně druhé straně oznámit svůj záměr vypovědět tuto dohodu.

2. Vypovězení dohody nabývá účinku devět měsíců poté, co je oznámeno druhé straně.

ČLÁNEK 23.12

Přílohy, dodatky a protokoly

1. Přílohy, dodatky a protokoly k této dohodě tvoří její nedílnou součást.

2. Každá příloha této dohody, včetně jejích dodatků, označená kódem začínajícím arabským číslem, tvoří nedílnou součást kapitoly této dohody, která je označena týmž číslem a ve které se odkazuje na tuto konkrétní přílohu.

ČLÁNEK 23.13

Závazná jazyková znění

Tato dohoda je sepsána v jazyce anglickém, bulharském, českém, dánském, estonském, finském, francouzském, chorvatském, irském, italském, litevském, lotyšském, maďarském, maltském, německém, nizozemském, polském, portugalském, rumunském, řeckém, slovenském, slovinském, španělském a švédském, přičemž všechna znění mají stejnou platnost.